

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 50 / II Legislatura / Quart període

Dimecres, 11 de desembre de 1985

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 43

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i onze minuts.

Dictamen de la Comissió d'Administració i Organització de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Escola de Policia de Catalunya i les esmenes reservades per a defensar en el Ple (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2246).*

Articulat

Article 1

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat (p. 2247).*

Article 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 1, de supressió)

L'I. Sr. Fernández (P) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de les esmenes núms. 2 i 3 (p. 2247).

Articles 3 i 4

Article 5

Esmena del G. p. Popular (núm. 2, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Article 6*Text del Dictamen*Votació dels articles 2, 3, 4, 5 i 6 : *aprovats per unanimitat* (p. 2249).**Article 7***Esmena del G. p. Popular* (núm. 3, de modificació)*Retirada abans* (esmena núm. 1)**Apartat 1****lletra b)***Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 4, d'addició)*L'I. Sr. Ribó (PSUC) n'anuncia la retirada* (p. 2249).**lletra c)***Vot particular del G. p. del PSUC* (núm. 5, de supressió)*L'I. Sr. Ribó (PSUC) anuncia que hi ha presentada una esmena transaccional* (p. 2249).*Vot particular del G. Socialista* (núm. 6, de supressió)*Decaigut* (vot núm. 5, transaccional).Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 5, 6, 7 i 8 : *aprovada per unanimitat* (p. 2249).**Articles 8, 9, 10 i 11***Text del Dictamen*Votació dels articles 7 a l'11 : *aprovats per unanimitat* (p. 2249).**Article 12****lletra b)***Vot particular del G. p. del PSUC* (núm. 7, de supressió)*Decaigut* (vot particular núm. 5, transaccional).*Vot particular del G. Socialista* (núm. 8, de supressió)*Decaigut* (vot particular núm. 5, transaccional).*Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 9, d'addició)Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2249).Torn en contra : *I. Sr. Aligué (CiU)* (p. 2249).Votació : *rebutjada per 20 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 2250).*Text del Dictamen*Votació (amb la modificació de l'esmena transaccional incorporada) : *aprovat per unanimitat* (p. 2250).**Article 13***Text del Dictamen*Votació : *aprovat per unanimitat* (p. 2250).**Article 14***Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 10, de modificació)Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2250).Torn en contra : *I. Sr. Aligué (CiU), que hi presenta una esmena transaccional* (p. 2250).*La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura al text de l'esmena transaccional presentada* (p. 2250).Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 10 : *aprovada per unanimitat* (p. 2250).**Articles 15, 16, 17, 18, Disposició transitòria, Disposició final, Exposició de motius i títol de la Llei***Text del Dictamen*Votació : *aprovats per unanimitat* (p. 2250).Explicació de vot : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 2251), *I. Sr. Fernández (P)* (p. 2251), *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2252), *I. Sr. Aligué (CiU)* (p. 2252) i *I. Sr. Casares (S)* (p. 2253).**Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de Llei de Modificació dels Límits de la Reserva Nacional de Caça de la Cerdanya** (Punt tercer de l'ordre del dia.)Presentació : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 2253).*La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura al text d'una esmena tècnica presentada per tots els Grups parlamentaris* (p. 2254).*Text del Dictamen*Votació de tota la Llei : *aprovat per unanimitat* (p. 2254).Explicació de vot : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER)* (p. 2254), *I. Sr. Veray (P)* (p. 2254) i *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 2255).*Se suspèn la sessió a dos quarts de dotze del matí i set minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i deu minuts.***Proposta de delegació de la competència legislativa plena en la Comissió de Política Social, per a l'aprovació del Projecte de Llei de Modificació de la Disposició Transitòria Segona de la Llei 4/1983, del 9 de març, de Cooperatives de Catalunya** (Punt quart de l'ordre del dia.)Votació : *aprovada per 101 vots a favor, cap en contra i cap abstenció* (p. 2255).

Interpel·lació a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la necessitat d'una política de tractament de residus sòlids urbans (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2255).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2257).*

El M. H. Sr. President adreça uns mots de salutació a l'Excel·lentíssim senyor President de la Comunitat Autònoma de Múrcia (p. 2258).

Rèplica : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2258).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2259).*

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura a l'article 136 del Reglament a petició de l'I. Sr. Clotas (S) (p. 2260).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment dels contractes i la inversió a les carreteres de la Generalitat (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Aleu (S) (p. 2260).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2262).*

Rèplica : *I. Sr. Aleu (S) (p. 2263).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei General Penitenciària i la Constitució de les Comissions de Presos (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Oliart (S) (p. 2265).*

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Alay (ER) (p. 2266), I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2266), I. Sr. Orriols (CiU) (p. 2267).*

Votació : *rebutjada per 20 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 2268).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Construcció de Nous Centres Penitenciaris (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Oliart (S) (p. 2268).*

Esmenes del G. p. Popular (núms. 1, 2 i 3, d'addició i de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2269).*

Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Alay (ER) (p. 2270) i I. Sr. Camps i Vallejo (CiU) (p. 2271).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Oliart (S) (p. 2272).*

Votació : *rebutjada per 27 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 2273).*

Se suspèn la sessió a tres quarts de dues de la tarda i vuit minuts i es reprèn a un quart de sis de la tarda i onze minuts.

Modificació de l'ordre del dia**Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Gestió de Tributs Cedits i Propis de la Generalitat** (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Santiburcio (S) (p. 2273).*

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Torres (ER) (p. 2275), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 2275), H. Sr. Folchi (P) (p. 2276) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 2277).*

Votació de l'apartat 1 : *rebutjat per 29 vots a favor, 66 en contra i 8 abstencions (p. 2278).*

Votació de l'apartat 2 : *rebutjat per 37 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció (p. 2278).*

Votació de l'apartat 3 : *rebutjat per 30 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció (p. 2278).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política d'Ingressos de la Generalitat (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Armet (S) (p. 2278).*

Posició dels Grups no presentants : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 2280), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 2281), H. Sr. Folchi (P) (p. 2282) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 2283).*

Votació de l'apartat 1 : *rebutjat per 45 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 2285).*

Votació de l'apartat 2 : *rebutjat per 32 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció (p. 2285).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'Organització de les Demarcacions Judicials de Catalunya (Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Casares (S) (p. 2285).*

Esmenes del G. p. Popular (núms. 1, 2, 3 i 4, de modificació i d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 2286).*

Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 2288), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 2288) i I. Sr. Pérez-Moreno (CiU) (p. 2289).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Casares (S) (p. 2290).*

Votació : *rebutjada per 42 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 2290).*

Sol·licitud d'inclusió en l'ordre del dia de tres interpel·lacions

L'I. Sr. Secretari Quart dóna lectura a la sol·licitud presentada pels Grups parlamentaris del PSUC, Socialista i Popular (p. 2291).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Subirà (CiU) i el M. H. Sr. President (p. 2291).

Torn a favor : *H. Sr. Armet (S) (p. 2291).*

Posició dels Grups : *I. Sr. Torres (ER) (p. 2292), I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2293), I. Sr. Fernández (P) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 2294).*

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura a l'article 62 de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu a petició de l'I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2295).

Votació de la dispensa dels terminis : rebutjada per 42 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció (p. 2295).

Preguntes a formular oralment davant el Ple (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la cruïlla de la B-210 amb l'avinguda Bertran i Güell, a Gavà

Formulació : I. Sra. Lorente (S) (p. 2295).

Resposta : H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2296).

Repregunta : I. Sra. Lorente (S) (p. 2296).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2297).

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació jurídica de la cooperativa APENFOR

Pregunta al Consell Executiu sobre les cooperatives de primer grau de neteja de boscos

Formulació : I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2297).

Resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 2298).

Repregunta : I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2299).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 2299).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la utilització del fraccionament d'obres pel Departament

Formulació : I. Sr. Sala (S) (p. 2300).

Resposta : H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2300).

Repregunta : I. Sr. Sala (S) (p. 2301).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2302).

L'I. Sr. Aleu (S) intervé per contradiccions (p. 2302). Li respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2303).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre l'expedient de rescissió de contractes de treball a la Compañia Anónima de Electrodo-KD

Formulació : I. Sr. García Sánchez (PSUC) (p. 2303).

Resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 2303).

Repregunta : I. Sr. García Sánchez (PSUC) (p. 2304).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 2304).

S'aixeca la sessió a dos quarts de deu del vespre i sis minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer i de l'I. Sr. Secretari Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Justícia.

Projecte de Llei de Creació de l'Escola de Policia de Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i la votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Escola de Policia de Catalunya i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Voldria demanar a algun membre del Govern, l'Honorable senyor Alavedra, que faci la presentació del Dictamen.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la presentació a aquesta Cambra del Projecte de Llei de l'Escola de Policia de Catalunya respon bàsicament a un doble compromís : en primer lloc, la prioritat acordada per al tema per la Comissió de Coordinació de les Polícies Locals de Catalunya. Aquesta Comissió, des de la seva mateixa constitució, considerarà que la creació d'aquesta Escola havia de figurar entre els primers aspec-

tes que calia desenvolupar de la Llei de Coordinació de les Polícies Locals de Catalunya, que fou aprovada per aquesta Cambra al final de la legislatura anterior.

En segon lloc, respon al compromís que, com a Conseller de Governació, vaig assumir en aquesta Cambra en el transcurs del debat corresponent a la sessió del mes de maig passat. També respon, en darrera instància, a una concepció ben determinada del paper que ha de jugar la policia en un Estat democràtic, i de la importància que hi pot tenir des del punt de vista de la protecció dels drets i les llibertats dels ciutadans. La formació dels policies en aquest marc és essencial per a la configuració d'un autèntic servei públic de protecció. Els policies, ja siguin dependents de l'Administració local, de l'autonòmica o bé de la central, són requerits ben sovint a utilitzar els poders que els confereix la llei, en unes situacions en les quals les llibertats públiques es poden trobar en perill, i la seva concepció de defensa i de protecció d'aquestes llibertats és bàsica. Si bé la formació no és l'única condició, entenc que és l'autèntica clau de volta de la professionalitat dels policies. Així ho creuen els mateixos policies, els quals n'han fet una de les seves principals reivindicacions, i així ho reclamen els ciutadans, els quals exigeixen cada cop més un servei policíac sensible als seus problemes concrets i canviants. La proposta de creació de l'Escola de Policia de Catalunya que avui es presenta a aquesta Cambra no respon, només, a aquest doble compromís, el de la Comissió de Coordinació de Polícies Locals i el que jo vaig prendre el 9 de maig passat davant d'aquesta Cambra, ni es fonamenta exclusivament en consideracions generals sobre el paper que juga la formació dels policies en la configuració d'un model democràtic, professional i descentralitzat de policia. Pretén, sobretot, donar una resposta a una necessitat sentida, tant pels ma-

teixos policies autonòmics i locals com pels qui tenen la responsabilitat política d'aquests serveis. A excepció feta de l'Escola de la Guàrdia Urbana de l'Ajuntament de Barcelona, la qual ha anant marcant la pauta de la formació dels policies locals arreu de l'Estat durant molts anys, i d'alguna iniciativa municipal com és el cas de l'Escola de Policia Municipal de Girona, que ha arribat a consolidar una mínima estructura i una certa continuïtat en l'oferta de cursos a la resta de policies locals de les comarques gironines, el cert és que la immensa majoria de les policies locals de Catalunya es troben abandonades a les limitacions de tota mena, econòmiques, de professorat, organitzatives, que pateixen els ajuntaments a l'hora de donar resposta a les seves demandes de formació. El més elemental sentit comú, a més de la mateixa experiència, revela que la formació dels policies no pot ser atesa eficaçment des d'una escala local. Les escoles de policia, aquí i arreu d'Europa, només són tècnicament i econòmicament viables a una escala molt superior a la local.

El cost elevat dels seus programes de formació, com també l'alt nivell d'especialització que requereix el seu professorat, només pot ser atès, en el nostre cas, mitjançant la creació d'una escola de policia que es trobi en condicions d'atendre eficaçment la demanda de formació originada per totes les policies locals de Catalunya. I no, evidentment, només la demanda de les policies locals, sinó també la de la policia autonòmica.

L'aparició de l'Escola de Policia de Catalunya garantirà també una real igualtat d'oportunitats entre tots els policies locals. En l'actualitat, tan sols els ajuntaments d'una certa envergadura es troben en condicions de facilitar als seus policies —encara que sigui amb les limitacions que hem vist— una certa formació professional. Hem parlat de les escoles de Barcelona i de Girona; també hi ha cursos de formació que fan alguns ajuntaments de Catalunya, però tot això, dins de les limitacions que hem assenyalat anteriorment.

Òbviament, l'Escola no ve tan sols a atendre les demandes dels serveis de policia local més importants, sinó també les d'aquells ajuntaments que amb prou feines poden cobrir les necessitats més elementals dels seus policies.

És a dir, la proposta de crear una única escola de policia per a totes les policies locals i per a la policia autonòmica de Catalunya sorgeix de la necessitat d'atendre totes les demandes de formació que puguin originar aquests serveis, tant pel que fa a la formació bàsica com a l'ascens i l'especialització, des d'una escala que garanteix la qualitat dels seus continguts i l'adequada relació cost-eficàcia de la seva prestació. D'altra banda —i això ho vull destacar—, em sembla rellevant el fet que la proposta de creació de l'Escola de Policia de Catalunya, com també el fet que s'hi produeixi la formació conjunta dels policies locals i dels policies autonòmics, sigui el resultat del treball i la negociació entre els ajuntaments i la Generalitat en el marc de la Comissió de Coordinació de les Policies Locals. La Comissió de Coordinació de Policies Locals va informar favorablement, i per unanimitat, el Projecte de Llei que va aprovar el Govern de Catalunya i que va presentar a aquest Parlament. Vull destacar aquest fet, perquè aquesta és una llei que, com que afecta la Generalitat i els ajuntaments, s'ha pactat amb els ajuntaments i és bo que així sigui, perquè aquesta Escola de Policia només tindrà una viabilitat si és realment l'Escola de Policia de Catalunya i els ajuntaments la senten com a pròpia.

Aquesta corresponsabilització haurà de prosseguir, en el cas que s'aprovi la Llei, en el funcionament de l'Escola i la participació dels representants dels ajuntaments en el consell de direcció del nou organisme autònom n'és una garantia.

Estic convençut, finalment, que la nova escola comportarà un impuls decidit a la renovació en profunditat de la professió policial. D'una banda, perquè l'augment del nivell de formació requerit per exercir la funció de policia haurà de millorar, sens dubte, el seu reconeixement social com a professió.

De l'altra, perquè serà l'ocasió gairebé ineludible de millorar substancialment els actuals programes de formació i d'adaptar-los a les noves problemàtiques socials i delictives en què ha d'intervenir la policia, alhora que s'apliquen els mètodes i les tècniques pedagògiques més modernes. En definitiva, senyores i senyors Diputats, es tracta de donar una resposta apropiada a les múltiples necessitats de formació professional que avui tenen plantejades, tant les policies locals com l'autonòmica. Es tracta de donar a tots els policies el dret real a obtenir la necessària formació professional, fins i tot a aquells que treballen en els serveis més petits; es tracta de millorar substancialment tant els continguts com els mètodes pedagògics dels actuals programes de formació; es tracta d'impulsar un millor reconeixement social de la professió de policia; es tracta de familiaritzar els policies amb els conceptes de democràcia, justícia, llibertats fonamentals i drets humans. Es tracta, per tant, de crear un organisme que sigui capaç d'afrontar aquest repte ineludible. I això és, senyores i senyors Diputats, justament el que es proposa el Projecte de Llei de Creació de l'Escola de Policia de Catalunya que avui es porta a la seva consideració. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Algun Il·lustre parlamentari ha estat encarregat de la presentació del Dictamen? *(Pausa.)* Bé. No essent així, passem, doncs, ja al text del Projecte de Llei. Comença aquest debat i, com que no hi ha cap esmena a la totalitat, passarem directament a la part dispositiva. Com que la primera esmena és a l'article 2, convé procedir primerament a la votació del Dictamen per a l'article 1.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del primer article segons el text del Dictamen ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article 2, per al qual hi ha una esmena, presentada pel Grup parlamentari Popular. És una esmena de supressió. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Jordi Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ : Gràcies, senyor President. Amb el seu permís, faria la defensa conjunta de les tres esmenes que el meu Grup té presentades a l'article 2, a l'article 5 i a l'article 7.

Senyores i senyors Diputats, el nostre Grup ha presentat aquesta primera esmena de supressió a l'article 2, perquè considerem que aquest article és absolutament superflu, és absolutament innecessari. Per què? Perquè, d'entrada, la Disposició final del text del Dictamen diu literalment que «el Consell Executiu ha de dictar les disposicions necessàries per a desenvolupar aquesta Llei». Aleshores, creiem que és innecessari tornar a repetir en l'article 2, que diu que «El Consell Executiu fixa la

seu de l'Escola». Això podria quedar perfectament en aquest desplegament reglamentari que la Disposició final del text del Dictamen preveu. Però és que, més enllà, encara, el contingut formal, material d'aquest article segon és que «El Consell Executiu fixa la seu de l'Escola»; i en aquests moments, tots sabem que el centre de formació dels mossos d'esquadra i, en conseqüència, la seu de l'Escola, ja està fixada, concretament a Mollet. Aleshores, deixar palesa aquesta evidència que la realitat va per davant de la realitat legal, em sembla que no és correcte. Creiem —hi insisteixo— que fóra millor, doncs, suprimir tot el text de l'article i, en tot cas, deixar aquest futur desplegament reglamentari de fixació de la seu de l'Escola.

Fins i tot, afegir que l'Escola pot organitzar activitats i serveis arreu de Catalunya, també creiem que és absolutament innecessari dir-ho, això, perquè, lògicament, com a òrgan que és de la Generalitat, la jurisdicció territorial de la Generalitat comprèn tot el territori de Catalunya i, evidentment, un òrgan de la Generalitat, per complir les seves finalitats, que estan previstes en aquesta Llei, evidentment que pot organitzar serveis arreu de Catalunya. Aquesta doble circumstància és el que ens porta a nosaltres a demanar, a través d'aquesta esmena, la supressió, per innecessari, d'aquest article.

Quant a l'esmena que presentem a l'article cinquè, fa referència, en contra del que diu l'article previst en el Dictamen, que és president de l'Escola el Conseller de Governació, nosaltres diem que «ostentarà la presidència de l'Escola el Secretari General del Departament de Governació», i m'explico: al llarg del debat parlamentari, primer en ponència i després en comissió, nosaltres ja vam dir que no consideràvem oportú que el president de l'Escola fos el Conseller de Governació, si aquesta presidència tenia caràcter executiu. Una altra cosa fóra si aquesta presidència tingués caràcter honorari, per exemple, que el Conseller de Governació fos el president d'un patronat de l'escola. Aleshores sí que ho trobàvem lògic i correcte, però si aquesta presidència, com a la pràctica està concebuda en aquest Dictamen, en aquest Projecte de Llei, és executiva, trobàvem —hi insisteixo— que no era correcte. Per què? Per dues raons, fonamentalment. En primer lloc, perquè és una obvietat. Si l'Escola de la Policia de Catalunya està adscrita al Departament de Governació, és evident que la màxima autoritat de tots els òrgans que depenen d'aquest Departament, és evident que és el Conseller de Governació i, per tant, donar-li aquesta categoria de president executiu d'un òrgan que pertany al Departament de Governació, em sembla que —hi insisteixo— no és correcte. És president de tot el que depèn del Departament de Governació i no és necessari donar-li aquest caràcter de president executiu d'una fracció del seu Departament com és l'Escola de la Policia de Catalunya.

Però és que més enllà ens trobem amb una paradoxa, d'acord amb el text del Dictamen. Quina és? És que el Conseller de Governació, com que és el que nomena, el que designa el director de l'Escola, previ informe del consell de direcció de l'Escola, que també és presidit pel Conseller de Governació, surt, a la pràctica que, d'acord amb el text de la Llei, de la futura Llei, el Conseller de Governació s'informa a si mateix per designar el director de l'Escola.

És a dir, el Conseller de Governació designa el director de l'Escola, previ informe del consell de direcció, i aquest consell de direcció és presidit també pel Conseller de Governació, que

el convoca. Aleshores, hi insisteixo, el Conseller de Governació s'informarà a si mateix per designar el director de l'Escola.

Aquesta doble circumstància és la que ens portava a nosaltres, per no desnaturalitzar el sentit del Projecte, a través de la creació d'aquest patronat que podria estar presidit pel Conseller de Governació, a dir: «Bé, doncs que el presideixi, també, amb caràcter ja de presidència executiva, el Secretari General del Departament de Governació». Per què? Perquè, home, com que considerem lògic que el Director General de Seguretat Ciutadana formi part també del consell de direcció de l'Escola, i el Secretari General és una espècie de *primus inter pares* dintre dels directors generals del Departament de Governació, que sigui el Secretari General, ja que no el Conseller, qui presideixi aquesta Escola. Aquest és el sentit d'aquesta esmena de modificació.

I, a l'últim, la tercera esmena, la que fa referència a l'article setè, de modificació, és en coherència amb l'anterior esmena, aquesta esmena a l'article cinquè. Si el president de l'Escola, per a nosaltres, no ha de ser el Conseller de Governació i, per una altra banda, ens trobem que en el Projecte, a la pràctica, la presidència de l'Escola es confon massa amb la presidència del consell de direcció —que són la mateixa persona tots dos presidents, el Conseller de Governació, també—, doncs, i com que el Director General de Seguretat Ciutadana ha de formar part del consell de direcció, aleshores: president de l'Escola, Secretari General del Departament; president del consell de direcció, Director General de Seguretat Ciutadana. I, aleshores, és deixar un canvi en la composició del consell de direcció, que és el que pretén aquesta esmena de modificació en la primera part.

I, en la segona part, diem que, ja que el text del Dictamen diu que el Secretari del consell de direcció ha de ser un funcionari que assistirà a les sessions amb veu, però sense vot, doncs, bé, com que considerem que aquest consell de direcció té precisament funcions molt importants, molt rellevants, que a més tindrà una composició molt acurada que, sens dubte, en formaran part alcaldes de les principals localitats de Catalunya, creiem que, ja que es donava el caràcter funcional a aquesta persona, al secretari, fóra bo que fos un funcionari que pertanyés a un cos de l'Administració de la Generalitat o de les corporacions locals, que per ingressar en aquest cos es necessités la titulació superior. Creiem que és una esmena que intenta millorar el text del Projecte i, per coherència amb tota la posició que el nostre Grup ha mantingut al llarg d'aquest debat parlamentari, l'hem mantingut fins al moment d'arribar aquí, al Ple.

No obstant això, com ja direm després en l'explicació de vot, bàsicament nosaltres acceptem aquesta Llei, la considerem també nostra —ja es veurà al llarg de la tramitació que la votarem favorablement—, i en coherència amb aquesta posició, i un cop defensades per testimoniar la nostra opinió respecte a aquestes esmenes concretes, les dono per retirades.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Diputat. Bé, en aquesta circumstància podem, si no hi ha inconvenient, votar conjuntament els articles 2, 3, 4, 5 i 6. Quant al 7, encara no, perquè hi ha altres esmenes corresponents a aquest mateix article.

Per tant, suposant doncs que no hi ha inconvenient, anem a votar conjuntament els articles 2 a 6, segons el text del

Dictamen. Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt d'articles, del 2 al 6, ha estat aprovat, segons el text del Dictamen, per unanimitat dels presents.

Passem ara a les altres esmenes a l'article 7. L'esmena número 4, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, pel qual tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Sí, la retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Hi ha, a continuació, una altra esmena, també del mateix Grup, i per la mateixa raó, doncs, estic a les ordres del senyor Diputat per donar-li la paraula.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, no en faríem la defensa, perquè creiem que hi ha una proposta d'esmena transaccional a un conjunt d'esmenes, que afecten la número 5 i la número 7 del nostre Grup.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, això mateix, es tracta de fer arribar això a la Mesa... Signat pels Grups de Convergència i Unió, Socialista, Popular..., per tots els Grups de la Cambra. Bé, doncs, la senyora Secretària tindrà la bondat de llegir-ho.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : On diu : «aquesta representació en el seu moment haurà de tenir en compte la futura divisió territorial de Catalunya», ha de dir : «tenint en compte criteris de representació territorial».

El Sr. PRESIDENT : No hi ha dificultat a admetre-ho, suposo, des del moment que està signat per tots els Grups. (*Pausa.*)

El Sr. ALIGUÉ : Senyor President, si us plau. És als dos articles. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, suposant, doncs, que no hi ha cap dificultat per a la seva tramitació, anem a fer la votació de la transaccional.

Els qui estiguin a favor d'aquesta transaccional, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text d'aquesta transaccional ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Anem ara a la votació del text del Dictamen, per als articles... Hi ha inconvenient de votar fins a l'article 11? No hi ha cap inconvenient? Doncs anem a sotmetre a votació el text del Dictamen per als articles 7 a 11.

Els qui estiguin a favor d'aquest text... (*El Sr. Ribó demana per parlar.*) Ah, perdó! (*Pausa.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, entenem que a l'article 11 s'incorporarà, en aquesta votació, la part de la transaccional que també l'afecta.

El Sr. PRESIDENT : Evidentment. Per tant, no cal votar...

El Sr. RIBÓ : Sí, sí, cal votar aquest bloc d'articles, però entenent que hi afegirem, en la votació... (*Pausa.*) Ah, és el 12, perdó.

El Sr. PRESIDENT : Sí, del 12, no n'he parlat, jo, eh? Bé, doncs, tornem a plantejar la votació del text del Dictamen per als articles 7 a 11, ambdós compresos.

Els qui estiguin a favor d'aquests dos textos, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests articles anomenats han estat aprovats, segons el text del Dictamen, per unanimitat dels presents.

Ara som a l'esmena número 9, que correspon a l'article 12. És del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, amb aquesta esmena nosaltres pretenem introduir, en aquesta Llei, el que tots els Grups parlamentaris de la Cambra al seu dia van votar, per introduir en l'Estatut de la Funció Pública de Catalunya, pel que fa al Consell Superior de la Funció Pública, i també pretenem introduir el que existeix en el sentit i en el redactat d'avantprojectes considerats anteriorment, de Llei d'Escola d'Administració Pública de Catalunya, que, a més, considerem que molt aviat podrà contemplar amb una línia paral·lela.

No es pot dir que els representants sindicals, pel que fa al Consell Pedagògic, seran regulats, si de cas, per reglament, perquè, per reglament, ningú, ni el mateix Consell Executiu, pot variar la composició d'un òrgan regulat per llei. Podrà regular el funcionament, els graus de participació, però no la composició d'aquest òrgan. Creiem que, a més, és un principi acceptat, fins i tot, en el món de l'empresa privada, la relació entre els representants dels treballadors i la formació laboral d'aquests, i, per tant, ens sorprèn que hi pugui haver reticències a introduir aquesta participació, que és el moment de fer-ho, perquè no es pot fer per reglament, en l'Escola de Policia.

Sabem que, pel mateix redactat que tenen tots vostès al davant, hi ha altres mons diferents del de l'Administració de la Generalitat, que participen en aquesta tasca, com pot ser el Consell Interuniversitari, allunyat d'aquest mateix sector. Sabem que és un moment especial per als sindicats i per a les associacions sindicals entre els cossos i les forces d'ordre públic —i no cal que recordi quins són esdeveniments que estem vivint en la nostra societat respecte a això. Ens sorprèn aquest temor a la presència sindical en un òrgan que no és vinculant sinó que purament i exclusivament serveix per assessorar i serveix de forma consultiva per al Consell de Direcció de l'Escola. Serà una llàstima, doncs, que no aprofitem l'ocasió per superar totes aquestes dificultats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, a l'article 12 el Grup del PSU pretén l'addició d'una nova lletra, la lletra f), que diu : «Tres designats pels sindicats més representatius, i en proporció dels efectius dels diversos cossos». El nostre Grup no és que tingui res en contra, en general, de la representació sindical, ben al contrari. El que sí que creiem és que en aquest article específicament no hi veiem la conveniència, i, això, l'Il·lustre Diputat creiem que ho entén prou, per quant, més endavant, a l'article 14, ja se'n fa esment, que regularan reglamentàriament les formes de relació entre les centrals sindicals o associacions professionals representatives de la policia autonòmica i policies locals. Per tant, entenc que la preocupació exposada pel senyor Rafael Ribó vers la re-

presentació sindical queda a bastament salvada, tal com li he comentat, a través de l'article 14.

Per tant, el nostre Grup desestimarà la seva proposta, i li anuncio, des d'ara, que hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Anem, doncs, a votar aquesta esmena. Tinguem en compte que les esmenes anteriors per a aquest mateix article han estat ja substituïdes i aprovades a la transaccional.

Anem, doncs, a la votació de l'esmena número 9. Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació del text del Dictamen de l'article 12, en la part corresponent a l'esmena transaccional naturalment modificada, consegüentment, i la resta, doncs, sense cap mena de modificació.

Els qui siguin favorables a aquest text del Dictamen, amb l'observació feta, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text del Dictamen de l'article 12, amb la modificació corresponent a la transaccional, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

L'article 13 no té cap mena d'esmena. Per tant, podem votar ja directament el text del Dictamen.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 13, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 13 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 14 hi ha una esmena, número 10, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres, en aquesta esmena, que és de modificació de l'article 14. L'article 14, en el text que vostès coneixen com a Projecte, diu que regularà per reglament les formes de relació entre l'Escola i les centrals sindicals i les associacions professionals.

Nosaltres, de nou, creiem que això no es pot deixar en el reglament, s'ha de posar a la Llei. I ho vam fer així a l'Estatut de la Funció Pública de Catalunya, i, per tant, és bo que també ho fem en aquesta Llei. I a veure si ens aclaram d'una vegada per totes. Quan fem debat parlamentari és bo que, amb un argument, es contesti un altre argument sobre el mateix tema. Són dues coses ben diferents : la participació sindical en les negociacions amb la direcció d'una escola, d'una empresa, de l'entitat que sigui, i la participació de les centrals sindicals o les entitats representatives en la formació laboral. Són dues coses absolutament diferents. Per tant, lamentem que, quan argumentem sobre una qüestió, se'ns contesta sobre una altra. No barregem els arguments.

Aquesta és una llei que no té gaire transcendència quant a polèmica parlamentària, com estem veient, però sí que és bo que, justament per millorar encara més la possibilitat de donar els fruits del nostre treball, amb l'entesa de tothom, que ens centrem en els debats. I jo, en aquest sentit, mantinc aquesta esmena, perquè eleva a rang legislatiu la consideració d'una comissió de relació entre escola i sindicats o entitats representatives, i, per tant, nosaltres considerem que s'hauria de votar en aquesta mateixa direcció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, nosaltres, a part de tot l'exposat pel senyor Ribó, creiem que el redactat de l'article 14 és correcte, car en ell es parla de la reglamentació que posteriorment s'haurà de fer, i que en la redacció d'aquella ja quedaran recollides, bona part o bé totes elles, les inquietuds manifestades per l'Il·lustre Diputat.

Restant, doncs, a l'espera del desenvolupament del Reglament, el nostre Grup presenta una esmena transaccional, acceptada per tots els membres de la Cambra, referida a aquest article.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Bé, ara donarà lectura la Il·lustre senyora Secretària al text d'aquesta esmena transaccional, signada per tots els Grups de la Cambra.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : Esmena transaccional sobre l'esmena 10, del Grup parlamentari del PSUC : « Les relacions de l'Escola de Policia de Catalunya amb les centrals sindicals o associacions professionals representatives de la policia autonòmica i de les policies locals, es realitzaran a través d'una Comissió. Reglamentàriament es desenvoluparà la seva composició i les seves funcions ».

El Sr. PRESIDENT : Bé, estant signada per tots els Grups, suposo que no hi ha cap inconvenient en la seva admissió i que tampoc cal discutir-la i podem passar-la a la votació immediatament.

Per tant, els qui siguin favorables al text d'aquesta esmena transaccional que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text d'aquesta esmena transaccional ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Bé, no votem, naturalment, el text del Dictamen perquè ha estat substituït per l'esmena transaccional.

Ara la resta de la Llei, o sigui, els articles 15, 16, 17, 18, disposició transitòria i disposició final, no tenen esmena, per tant, si no hi ha cap inconvenient podríem votar-los conjuntament i fins i tot, si els sembla bé, podríem votar també l'exposició de motius del Projecte de Llei i el títol. Sembla bé que fem aquesta votació conjunta?

Bé, doncs, aleshores els qui siguin favorables a aquest conjunt descrit que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Tot aquest conjunt descrit ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Acabat el debat de l'articulat, i fetes les votacions correspo-

nents, aquesta Presidència ha de preguntar a cada Grup parlamentari si vol donar explicació del vot? L'il·lustre Diputat senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, el corpus legislatiu català sobre la política autonòmica en matèria de policia s'enriqueix avui amb una nova llei.

Recordem que ja es disposa de la Llei de Creació de la Policia Autònoma, del juliol de 83, i de la Llei de Coordinació de les Polícies Locals, del març del 84. Tres lleis ben intencionades i segurament necessàries per tal de donar compliment a allò que disposa l'article 13 del nostre Estatut. Tres lleis ben intencionades i segurament necessàries, però que, pel que a nosaltres respecta, no poden deixar d'inspirar-nos un cert sentiment d'insatisfacció, provinent no pas tant de les lleis que hem anat aprovant, sinó de les limitacions de competències que ens imposa l'actual ordenament constitucional i estatutari.

Ordenament que està integrat —vostès ho saben perfectament— per l'esmentat article 13 de l'Estatut i, recentment, per l'article 25 punt 2 de la Llei de Bases de Règim Local, però encara no sabem quin serà el desplegament que es farà de l'apartat 29 del punt 1 de l'article 149 de la Constitució, encara que molt ens temem —vistes les tendències reiterades de les lleis estatals— que aquest desplegament no contribuirà gens, ans al contrari, a atenuar la nostra insatisfacció.

Insatisfacció, per altra part, que no voldríem agreujar recordant les atribucions que, en aquesta matèria, tenia la Generalitat republicana.

Acceptant, doncs, amb obligada resignació, la migradesa de les nostres competències, el nostre Grup s'ha preocupat tothora de treure'n el màxim de profit. I a aquest respecte, voldríem recordar la nostra Proposició no de Llei del 30 d'abril proposada que tendia a promoure el ràpid desenvolupament dels efectius de la policia, de manera que es pugui substituir la totalitat de la policia, entre cometes, «nacional» i a dotar-la dels recursos econòmics necessaris, seguint en això l'exemple de la Comunitat Autònoma basca.

Però per no sortir del tema concret que és l'explicació de vot en aquest ordre del dia, hem de dir que nosaltres hem votat favorablement el conjunt d'articles d'aquesta Llei, i ho hem fet desitjant que aquest organisme contribueixi a proporcionar una formació adient als nostres polícies, tant nacionals com locals, i assoleixi l'objectiu fixat d'esdevenir una peça decisiva en la configuració d'un nou model de seguretat pública a Catalunya.

Seguint la seva conducta tradicional, el nostre Grup va presentar algunes esmenes —amb esperit constructiu— i aquestes esmenes es referien, en particular a la previsió d'adaptació de la composició del Consell de Direcció de l'Escola a la futura divisió territorial de Catalunya, a la delimitació de les funcions del director de l'Escola, quant a la redacció i presentació dels plans d'estudis i, en fi, a les funcions del Consell Pedagògic.

Hem tingut la satisfacció de veure com s'han incorporat al text del Dictamen de la Comissió la totalitat de les nostres esmenes, ja sigui per acceptació directa, ja sigui pel plantejament d'esmenes transaccionals satisfactòries.

Una sola excepció és quan nosaltres vàrem demanar que no constessin els representants de la Prefectura de Trànsit, però vàrem retirar aquella esmena perquè els arguments que se'ns van donar, a nivell de la Comissió, van ser per a nosaltres per-

fectament convincents.

Felicitem-nos, doncs, de l'aprovació d'aquesta Llei i felicitem-nos de l'esperit de franca col·laboració que hi ha hagut al si de la Comissió i de la Ponència, la qual cosa s'ha traduït en aquest resultat exemplar que, de trenta-una esmenes que hi ha havia en un inici, n'han quedat —si no recordo malament— un parell, en aquesta sessió plenària; la qual cosa és de bon signe, i és de bona política i és un bon treball.

Felicitacions que no impideixen, malauradament, la nostra reserva —com hem dit abans— quant a la limitació de competències i funcions que tenim atribuïdes en matèria de seguretat i d'ordre públic i, per via de conseqüència, de policia, i reserves també quant als migrats nivells de finançament per a aquesta peça mestressa de qualsevol autonomia que es respecta, i que es vulgui fer respectar, com és el cas de la nostra. Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Una altra explicació de vot? (*Ll. Sr. Fernández demana per parlar.*)

L'il·lustre Diputat senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ : Gràcies senyor President, senyores i senyors Diputats, l'aprovació, per part d'aquesta Cambra, de la Llei creadora de l'Escola de Policia de Catalunya, significa donar un pas endavant més en el camí que porta a la definitiva assumpció, per part de la Generalitat, de totes les possibilitats d'autogovern que li atorga l'Estatut d'Autonomia.

En el cas concret que ens ocupa, a més a més, la importància sectorial que té el tema de la seguretat, que està de plena actualitat en aquests moments a causa del debat parlamentari que té lloc al Congrés dels Diputats sobre la Llei de Cossos i Forces de Seguretat, comporta que aquest avenç tingui un significat molt especial.

Aquesta Llei ve a afegir-se al cicle iniciat per la Llei 19/1983, de 14 de juliol, creadora de la Policia Autònoma, i per la Llei 10/84, de 5 de març, de Coordinació de les Polícies Locals.

Com diu l'exposició de motius que acabem d'aprovar, amb aquests elements la Generalitat i els ajuntaments catalans tenen àmplies possibilitats per a incidir en la millora del sistema de seguretat pública dins del marc de les seves competències respectives. La protecció de persones i béns, el manteniment de l'ordre públic, així com la vigilància i protecció dels edificis i instal·lacions de la Generalitat, són, sense cap dubte, funcions de transcendental importància per a coadjuvar a aquesta millora de la seguretat.

Però això exigeix, en paral·lel, disposar d'uns cossos policials cada dia millor preparats, tant personalment com professionalment; i l'Escola de Policia de Catalunya, en conseqüència, era una necessitat absolutament evident.

Amb aquesta exposició inicial ha de quedar clar que, per al Grup parlamentari Popular, aquesta Llei era convenient d'aprovar-la i que, a més, convenia no dilatar més aquest tràmit, en tant que podia generar-se una dinàmica d'esdeveniments al marge de la voluntat d'aquest Parlament.

La Ponència va recomanar a la Comissió l'acceptació d'esmenes que afectaven sis dels divuit articles de què constava el Projecte, i d'aquests sis articles, les esmenes a tres d'ells eren iniciatives del Grup Popular; aquesta dada considero que pot avalar, perfectament, la meua afirmació anterior que considerem absolutament nostra també aquesta Llei —aquest Dicta-

men i ara aquesta Llei. En tot cas, jo crec que és bo que una llei d'aquestes característiques neixi amb un ample suport parlamentari, i el fet d'haver-ho aconseguit ha de ser motiu de satisfacció per a aquesta Cambra; i des d'aquí jo vull agrair, molt singularment, l'aportació positiva feta pel ponent del Grup majoritari d'aquesta Cambra, el senyor Aligué, per la receptivitat que ha demostrat al llarg del debat parlamentari.

Crec que, en particular, el canvi de redactat a què s'ha arribat abans que el Dictamen arribés al Ple en l'article 17 per la via transaccional, opino que és molt important; no és el mateix dir —com deia el Projecte enviat pel Govern a aquest Parlament— que és personal vinculat permanentment a l'Escola, és a dir, el que convencionament considerem —o s'anomena— plantilla hagi de ser funcionari de la Generalitat o de les Corporacions locals i que l'Escola pugui, a més, contractar personal que es regirà per la legislació laboral —que és el que al final diu la Llei— que no pas el que es proposava —insisteixo— al Projecte inicial que era exactament el contrari, deia: «la plantilla es regeix per la legislació laboral i el personal que es pugui contractar ha de ser funcionari o de l'Administració de la Generalitat o de les Corporacions locals». Aquest canvi de redactat, aconseguit a través d'una esmena nostra i, definitivament, per via transaccional, crec que ha millorat sensiblement el text del Projecte.

Perquè, en definitiva, l'objectivitat amb què el personal funcionari ha de servir els interessos generals no és una simple afirmació continguda en la nostra Constitució, sinó que ha de ser una constant en la nostra actuació legislativa, donant a aquest col·lectiu funcional el nivell competencial que li correspon. En aquest punt, per exemple, trobem negatiu el fet que no s'exigeixi la condició de funcionari públic al director de l'Escola, sens perjudici que pugués ser designat lliurement pel Conseller de Governació.

D'altra banda, la solució donada per la Llei a l'Escola de la Guàrdia Urbana de Barcelona, la qual ha prestat importants serveis a les policies locals de Catalunya i, fins i tot, de tot Espanya, i que ha estat una autèntica precursora d'aquesta Escola de Policia de Catalunya que acabem de crear, em sembla encertada i felicitem tant el Conseller de Governació com l'Ajuntament de Barcelona, perquè, almenys en aquest tema, han estat capaços de posar-se d'acord, superant l'habitual enfrontament a què les institucions ubicades a la plaça Sant Jaume ens tenen, malauradament, acostumats.

Alguna carència més trobem en aquesta Llei. Per exemple, no s'especifica res respecte a la selecció de personal, el seu grau d'especialització, ni tan sols es marquen els principis als quals s'hauran d'ajustar els plans d'estudi. De fet, es dona tot el poder i la competència al consell de direcció, amb el suport del consell pedagògic; en la pràctica, per tant, s'ha produït una absoluta deslegalització en favor d'aquests consells i això, per a nosaltres no és absolutament bo. De la mateixa manera que la Llei de Cossos i Forces de Seguretat —almenys a nivell de Dictamen, ara al Congrés dels Diputats— conté unes normes deontològiques i d'actuació a les quals s'ha d'ajustar l'actuació dels diferents cossos policials, creiem que aquesta Llei hauria d'haver recollit —almenys a nivell de principis inspiradors— els criteris als quals s'haurà de sotmetre aquesta selecció de personal i la seva posterior formació.

En qualsevol cas, ja per acabar, com he assenyalat, aquestes

discrepàncies no destorben la nostra acceptació de la Llei i per això l'hem votat en sentit favorable.

Només ens resta de dir, per acabar, que desitgem de veritat que l'Escola de Policia de Catalunya compleixi amb encert la important funció que té encomanada i que sigui un centre exemplar en la formació de policies, autènticament dedicats a l'engrescadora tasca de protegir els drets i les llibertats dels ciutadans.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Una altra explicació de vot? L'illustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Bé, hem aprovat una altra Llei de les rares, diria jo, per la forma en que ha estat elaborada i ha estat aprovada en aquest Parlament. Positivament estranya —tant de bo totes fossin així—, doncs, perquè hi hagut una gran coincidència i consens en la seva elaboració i la seva aprovació. Jo vull també afegir-me a la felicitació de cara als qui han contribuït en aquesta tasca, tant des de la Conselleria de Governació com des dels mateixos ajuntaments, i, en aquest clima d'entesa, com des del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Jo no sé si, a vegades, les lloances a determinats Grups poden convertir-se en crítiques des d'altres Grups; jo no sé si aquesta és l'última llei que el senyor Alavedra porta al Parlament com a Conseller de Governació, perquè corren tants rumors que, evidentment..., el que sí que puc dir és que enyorarem una determinada empremta que s'ha donat a dos textos legislatius en aquesta legislatura, com és el de l'Estatut de la Funció Pública i el de la Llei de l'Escola de Policia de Catalunya.

És evident que, per qui quedi, vingui qui vingui o continuï qui continuï, hi ha uns núvols molt grisos, per no dir negres, sobre el tema de la policia de Catalunya. El senyor Alavedra abans ha parlat del model del 9 de maig, crec que és —no recordo la data exacta— a partir de la Proposició de Llei dels esdeveniments de Sant Jordi. Bé, crec —i perdó per l'expressió— que aquest model de moment està en globus, com es diu vulgarment, està molt lluny de la realitat. Hi ha la discussió a nivell de Corts Generals de la Llei de Cossos i Forces d'Ordre Públic que ens deixa molt poc marge per a, de debò, aplicar aquell model. Però també he de dir que hi ha una determinada política a la Generalitat que potser no s'aproxima massa a aquell model. Seria bo que ara que nosaltres hem fet el que havíem de fer, i altres institucions també, en aquesta Llei en concret, toqués a l'Administració central i al Govern de la Generalitat aplicar-la amb el sentit més positiu, malgrat aquestes perspectives no gaire afalagadores.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? L'Il·lustre Diputat senyor Aligué té la paraula.

El Sr. ALIGUÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria fer palès que avui és una data històrica per tal com a partir d'avui es comptarà amb una escola de policia que, fins ara, mai no havíem tingut a Catalunya. Aquest fet ha de permetre, en l'esdevenidor, la formació de la policia de totes les administracions de Catalunya. El camí que s'ha hagut de recórrer fins arribar-hi ha estat molt laboriós i llarg, perquè, tot i les competències que donen a la Generalitat per a crear la seva Policia Autònoma tant la Constitució —en el seu article 149 punt 1, apartat 29—; com l'Estatut de Catalunya —en el seu ar-

icle 13—, s'ha fet necessari esperar, entre d'altres, la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, per la qual els ajuntaments poden disposar de policia pròpia.

Tots tenim encara present l'exposició que del nou model policíac per a Catalunya va fer l'Honorable Conseller de Governació, senyor Macià Alavedra, en la sessió tinguda el 9 de maig d'enguany, davant d'aquesta mateixa Cambra.

Al final de la seva exposició —i cito textualment, tal com consta al *Diari de Sessions*, número 27, del dia 9 de maig— el Conseller deia : «Per acabar aquest tema de la reorganització voldria fer una proposta i tres compromisos.» Dels tres compromisos, el segon era la presentació del Projecte de Llei de Creació de l'Escola de Policia de Catalunya, d'acord amb els municipis, destinada a garantir la indispensable formació professional, bàsicament dels policies locals i autonòmics. De la necessitat d'aquesta Llei, tots en som sabedors, perquè tant la Generalitat com els ajuntaments, a partir d'ara, disposen d'un instrument important per incidir en la formació de la Policia Autonòmica, i també en les policies locals per tal d'aconseguir una millora del sistema de seguretat i comptar amb uns professionals cada vegada més ben preparats.

D'aquesta manera, l'Escola de Policia pot esdevenir una peça decisiva en la configuració d'un nou model de seguretat pública a Catalunya. L'Escola, un cop ha estat aprovada la Llei, deixa de ser aquell projecte a concretar per donar pas a una realitat materialitzada, i es produeix d'immediat la transformació de l'actual centre de formació dels Mossos d'Esquadra, que funciona a Mollet del Vallès, en Escola de Policia de Catalunya i els membres de la promoció actual d'aspirants que inicià el curs en el centre de formació esdevenen els primers alumnes de l'Escola.

Les funcions que aquesta Llei atorga a l'Escola queden reflectides d'una manera clara en els diversos apartats del seu article tercer, per la qual cosa és innecessari ara fer-ne esment. Però no vull deixar de remarcar el punt que tracta de la formació, perquè l'Escola haurà de tenir ben present el paper que ha de jugar la formació dels policies en la configuració d'un nou model democràtic, professional i descentralitzador de policia. Per acabar ja, senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria agrair tots els qui han col·laborat en l'elaboració d'aquesta Llei i, en especial, els senyors Diputats d'aquesta Cambra que, com a ponents al llarg de la tramitació d'aquesta Llei, han fet gala del seu esperit constructiu i enriquidor que ha permès d'arribar a un bon nivell de consens de la Llei.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Una altra intervenció? L'Illustre Diputat senyor Casares té la paraula.

El Sr. CASARES : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, he vacilat una mica, abans de sortir i he deixat un compàs d'espera per si el senyor Conseller de Governació volia prendre la paraula per treure'ns de la preocupació, d'aquest desassossec en què ens ha deixat l'Illustre Diputat senyor Ribó, en relació amb aquesta hipotètica crisi o continuïtat en el seu càrrec. Com que no ha sortit, ens quedem veritablement amb la preocupació i no tenim més remei que continuar amb l'ordre del dia, i és el que vaig a fer ara, en nom del Grup Socialista, i amb unes breus, brevíssimes paraules, per acabar explicant el nostre vot favorable a la Llei que, ara

mateix, acabem d'aprovar.

Aquesta és una Llei que continua un procés iniciat d'assentament institucional de la policia de Catalunya, que ha estat aquí, des d'aquesta Tribuna, clarament explicat, a través de tots els seus passos legislatius. Per tant, m'excuso de resseguir aquest procés de lògica política. Primer punt, per tant, pel qual nosaltres hem votat : perquè aquesta Llei respon a un procés de lògica política. Segon : perquè ha estat elaborada, des dels seus inicis, amb la participació de totes les instàncies directament afectades, és a dir, Govern de la Generalitat i representacions dels municipis des de les seves diferents projeccions polítiques. Segon motiu de la nostra aprovació : aquesta és una Llei prèviament consensuada, elaborada en col·laboració. I, finalment, tercer motiu : perquè és una Llei que ve a satisfer una necessitat amb una regulació encertada. És, doncs, segons la nostra opinió, una Llei tècnicament correcta.

En el treball de la Ponència i de la Comissió, els diferents Grups, i entre ells el nostre, s'han preocupat d'assajar —per dir-ho així— correccions i de posar-les a la consideració de tots. Algunes han prosperat i altres s'han anat eliminant per propi convenciment o per decisió majoritària. Tot, per tant, dins d'una voluntat compartida de trobar un text que tingués la conformitat de tothom, tàcticament, com així ha succeït.

En aquestes condicions, per tant, és natural que el nostre vot, el vot del Grup Socialista, hagi estat afirmatiu. Nosaltres creiem que l'Escola de Policia de Catalunya serà un bon instrument per al compliment d'un gran objectiu —s'ha dit aquí, i jo subscriu aquestes paraules— : la formació professional dels nostres policies, és a dir, allò que hem denominat tots la seva professionalització, és allò que contribueix, ni més ni menys, com a condició necessària i indispensable, a fer d'aquesta policia un instrument de democratització i a convertir-la en una institució al servei dels drets dels ciutadans, en definitiva, al servei del poble.

Res més, i moltes gràcies.

Projecte de Llei de Modificació dels Límits de la Reserva Nacional de Caça de la Cerdanya

El Sr. PRESIDENT : Acabat, doncs, el que es refereix a aquest punt segon de l'ordre del dia, passem ara al tercer, que és Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sobre el Projecte de Llei de Modificació dels Límits de la Reserva Nacional de Caça de la Cerdanya. La Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Prego que si hi ha algun membre del Consell Executiu, l'Honorable senyor Miró, que vulgui prendre la paraula per fer la presentació del Dictamen.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol) : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, la meua intervenció serà, com és lògic, molt breu. La present Llei de modificació dels límits de la reserva de caça de la Cerdanya, presentada en article únic, significa senzillament corregir en la seva delimitació l'actual reserva, i reduir la seva superfície de 1.847 hectàrees de les 19.437 que fins ara té, per una raó que, en últim terme, es pot qualificar de justícia. L'esmentada reserva fou creada

per la Llei 37/1966, amb la finalitat d'ordenar l'aprofitament cinegètic de l'àrea que abasta. I, des de gairebé la seva creació els, aleshores, municipis de Meranges, Estamariu i Bescaran varen reclamar la segregació de les zones baixes de la reserva que envolten els nuclis urbans ja que les limitacions lògiques que la reserva imposa afecten negativament l'activitat pagesa i municipal, sense, alhora, representar cap avantatge des del punt de vista de la protecció i l'ordenament cinegètic.

Estudiats i comprovats els dos aspectes esmentats, era just donar satisfacció a la demanda de la població de l'àrea i portar a aquest Parlament, per a la seva aprovació, aquesta Llei que, a més, modifica el nom de la reserva i l'ajusta al seu àmbit geogràfic real, Reserva Nacional de Caça de la Cerdanya i l'Alt Urgell.

I, dit això, senyores i senyors Diputats, la breuetat i concreció de la Llei fa innecessari tot altre comentari per la meua part, en la seva presentació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algun Diputat ha estat encarregat de la presentació del Dictamen? No? Bé, doncs podem prosseguir i hem de fer avinent que a aquest Projecte de Llei no hi ha presentada cap esmena a la totalitat ni tampoc cap esmena a l'articulat. Però cal dir que hi ha unes correccions de llengua, o d'estil, que han estat ja repartides als caps dels Grups, que suposo que no tenen cap inconvenient a considerar assumides. Però, a més, hi ha encara una correcció tècnica —que aquesta em sembla que no ha estat repartida i que la senyora Secretària tindrà la bondat de llegir—, que es refereix a l'annex, parcel·la 2 i està signada per tots els Grups.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «El límit sud de la Reserva Nacional de Caça de la Cerdanya-Alt Urgell descriu en la Llei 37/1966, de 31 de maig, després d'on diu : «El límit entre Aristot i Músser i Arànsers», ha de dir : «Fins al terme de les valls de Valira, el de les valls de Valira i Aristot fins a la sèquia que, partint del torrent de Riguer, ve fins a Aristot. Aquesta sèquia fins a l'esmentat torrent, la sèquia anomenada Rec de la Llosa que, partint del torrent de Bescaran arriba fins al de Riguer, el torrent de Bescaran des del naixement de la sèquia esmentada, anomenada del Rec de la Llosa, continua aigües amunt fins al pont de la pista de Coll de Cintó, en el qual deixa el riu i puja pel màxim pendent del marge dret, passant per la Borda del Mestre fins arribar al Serrat de les Tres Costelles, on acaben les valls de Valira i comença Estamariu i continua el límit ja dins d'aquest municipi. Segueix llavors les fites de la Forest de número 58, que és de la Roca dels Avellans, creuant el torrent de l'Orrim, per la Roca del Teixó a la Font del Pi. D'allà a l'ermita de Santa Cecília a la Roca del Corta de Poblador, per arribar al punt en què la pista creua el barranc de la Pardina o de Civerals. Continua des d'aquest punt al límit oest existent.»

El Sr. PRESIDENT : Bé, hi ha alguna dificultat en l'assumpció d'aquesta correcció tècnica? Bé, doncs, aleshores, tenint en compte que no hi ha —com hem dit abans— cap esmena a l'articulat ni a la totalitat, procediria —si no hi ha cap inconvenient— a votar la totalitat de la Llei. Si no hi ha cap inconvenient, la votem conjuntament.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt d'aquesta Llei, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

Aquest Dictamen ha estat aprovat, amb les observacions fetes de caràcter lingüístic i tècnic, per unanimitat dels presents.

Es tracta ara, doncs, de veure si els Grups parlamentaris volen fer l'explicació de vot. Aquesta presidència, doncs, dóna la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Marc-Aureli Vila per fer aquesta explicació.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Senyor President, Il·lustres senyors Diputats i Diputades, seré tan breu, que, quasi no ho podré ser més. Indubtablement es tracta d'una llei que podríem dir d'una importància relativa, però que té una significació perquè en el fons es fa ús —aquest Parlament en fa ús, aquesta Cambra en fa ús— de la nostra autonomia estatutària per posar al dia una llei que va ser promulgada pel Govern central de l'Estat, en un aspecte que és purament —indubtablement— tècnic, quasi diríem de pràctica d'una acció com és la cacera, per poder limitar aquesta acció en un espai geogràfic determinat.

La nostra intervenció de l'esmena que vam presentar oportunament, i que va ser acceptada plenament, era una rectificació purament, de cara, precisament, a la divisió territorial que ens hauran de donar en un futur, però basant-nos ja en una divisió —ja va existir la del 36— i que, en aquest cas i en aquest lloc, per circumstàncies geogràfiques que ara no cal especificar, no hi haurà modificació, perquè en aquest cas la geografia física és la que mana.

Era això únicament el que volíem dir per explicar el nostre vot.

Moltes gràcies, senyors Diputats, senyores Diputades.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? (Pausa.) L'Il·lustre Diputat del Grup Popular té la paraula.

El Sr. VERAY : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, fer una explicació de vot d'una Llei d'un article únic i amb uns annexos que en Ponència s'han acceptat les poques esmenes que s'hi havien presentat, és una cosa, crec, bastant fàcil, sobretot pensant que és en un règim cinegètic, que és el que hem intentat trobar quan el qui els parla és un enamorat de la cacera i, per tant, sap una mica de què va tot això.

Si hem hagut de fer aquesta modificació de límits, ha estat només per portar a terme el que tots els ajuntaments que eren, o que són, dintre d'aquella comarca i dintre d'aquesta reserva, feia temps que havien demanat, ja que molts terrenys agrícoles i pastures —algunes d'aquestes comunals— eren ficades dins de la reserva i això els produïa alguns problemes a l'hora de portar a terme els seus conreus.

A més, si vostès coneixen aquella zona, el que avui ha aprovat el Parlament ha estat que aquesta reserva sigui a partir dels 1.800 metres d'altitud, amb la qual cosa pràcticament l'espècie que allà tenia més protecció, que és el gall fer —en castellà, l'urogallo— és un ocell, una espècie que per sota d'aquests metres no hi té vida. Per tant, el nostre Grup, seguint el que sempre hem dit que el que demana el poble i el que demanen els ajuntaments sempre tindrà el nostre suport, hem donat el nostre vot favorable a aquesta modificació de la reserva de caça de la Cerdanya - Alt Urgell.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot?

(Pausa.) Perdó; el senyor Moliner té la paraula.

El Sr. MOLINER : Gràcies, senyor President. El nostre Grup ha votat favorablement aquest Projecte de Llei perquè amb la seva aprovació es resol una justa reivindicació : aquella a què els ajuntaments de Bescaran i Meranges feia molts anys que venien aspirant. Els límits de la reserva de caça de la Cerdanya, i des d'avui ja reserva de caça de la Cerdanya - Alt Urgell, que fou creada per la Llei 37/66, del 31 de maig, afectava, com deia el senyor Conseller, un nombre important de finques privades i, dintre d'aquestes finques privades, s'hi recollien també moltes masies i zones de conreu que, per tant, no resolien en absolut, o no resolien de manera important, la finalitat per a la qual es va crear la reserva, que era la de protecció d'espècies, pràcticament de caça major. En aquest cas, no eren tots de caça major, però sí que es buscava la protecció especial del gall fer, de l'isard i de la perdiu blanca. Per tant, les afectacions d'aquestes finques que reivindicaven aquests ajuntaments no malmetien en cap manera la finalitat de la reserva i, en canvi, sí que donaven la possibilitat d'evitar una discriminació molt particular que en el cas de Meranges era especial, en el sentit que era l'únic municipi de tota la comarca que estava totalment afectat per aquesta reserva.

Per altra part, també hi havia una altra circumstància força discriminatòria, que era respecte als caçadors locals, perquè es trobaven en la trista situació que no podien practicar el seu esport dins de les seves mateixes finques, al revés de tots els altres caçadors de la comarca.

Els ajuntaments afectats han estat conscients, a més, d'aquesta desafectació, en l'efecte de no malmetre, com dèiem, la finalitat de la reserva, i moltes d'aquestes finques pròpies, finques privades superiors als 1.800 metres, han continuat mantenint-se afectades també per la reserva i es mantenen dins de la reserva, per tant, a efectes de conservació de les espècies.

Aquesta desafectació aprovada, o sigui, aquesta Llei aprovada que desafecta un total màxim d'un deu per cent de la reserva és, creiem, francament important en el sentit que dona fi ja a una situació que potser era massa llarga, perquè ja durava des del dia de l'aprovació de la Llei; una desafectació que és una reivindicació molt justa i una situació que a aquests ajuntaments ja se'ls feia francament discriminatòria i amb desigualtat amb tota la resta de les comarques. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Encara una altra explicació de vot?
(Pausa.) Cap més explicació de vot.

Bé, aleshores, anem a passar al punt següent de l'ordre del dia, però abans d'entrar-hi jo demano als senyors Portaveus dels Grups que tinguin la bondat d'acostar-se a aquesta Mesa (Pausa.).

Se suspèn per un minut la sessió.

(La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del matí i set minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i deu minuts.)

Proposta de delegació de la competència legislativa plena en la Comissió de Política Social, per a l'aprovació del Projecte de Llei de Modificació de la Disposició Transitòria Segona de la Llei 4/1983, del 9 de març, de Cooperatives de Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El punt següent de l'ordre del dia és la Proposta de delegació de la Competència Legislativa Plena en la Comissió de Política Social, per a l'aprovació del Projecte de Llei de Modificació de la Disposició Transitòria Segona de la Llei 4/1983, del 9 de març, de les Cooperatives de Catalunya.

Hem de fer avinent que la Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, proposa a la Cambra la delegació de l'esmentada competència i recorda a les Il·lustres senyores Diputades i als Il·lustres senyors Diputats que, d'acord amb l'article 114.1 del Reglament, per a l'aprovació d'aquesta proposta cal una majoria de dos terços, o sigui, noranta Diputats. Per tant, anem a proposar a aquesta Cambra la votació de la Proposta de Delegació.

Les senyores Il·lustres Diputades i Il·lustres senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta proposta, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat votada per unanimitat, amb la quantitat de 101 Diputats. Per tant, queda aprovada en la manera adequada.

Interpellació

a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la necessitat d'una política de tractament de residus sòlids urbans

Passem, ara, al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la Interpellació a l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la necessitat d'una política de tractament de residus sòlids urbans, que formularan els Diputats Il·lustres senyores Manuel Nadal, Pere Ayguadé i Esteve Tomàs, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

Tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Nadal per a presentar aquesta interpellació.

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en formular aquesta interpellació el Grup Socialista va tenir el dubte de si formular-la al doctor Jekyll o a mister Hyde.

Amb el degut respecte a les persones i a les institucions, nosaltres entenem que, el paper del doctor Jekyll, el juga el Conseller Bigatà i la Conselleria de Política Territorial i Urbanisme i, el paper de mister Hyde, el juga la Conselleria de Governació i el Conseller Macià Alavedra.

Aquí hi ha hagut un procés de desdoblament de personalitat i desdoblament de funcions de la Conselleria de Governació; m'explicaré.

La competència sobre residus sòlids urbans, sobre les escombraries, és una competència municipal, i així ve donat per la Llei de Règim Local recentment aprovada, la Llei de Bases del Règim Local. Però el Govern de la Generalitat té alguna competència, que li ve donada per l'Estatut, en funció dels temes de medi ambient i els temes de planificació territorial.

Per tant, en funció d'aquesta competència, seria la Conselleria de Política Territorial qui hauria de tractar els temes de residus sòlids urbans, però resulta que qui està tractant els temes en aquests moments és la Conselleria de Governació.

Però en el passat, durant un cert període, la competència l'ha exercida la Conselleria de Política Territorial, l'ha exercida el Conseller Bigatà; l'ha exercida en els temes de planificació i quan vam fer la Llei de Política Territorial de Catalunya dèiem que la Conselleria de Política Territorial i Urbanisme havia de fer el Pla General de Catalunya, en el qual hi hagués planificades, entre altres coses, les infraestructures més importants que havien d'estar per tot el territori català. I el Pla Territorial també deia que els plans sectorials havien de ser redactats per les conselleries que tinguessin la competència corresponent. I resulta que la Conselleria de Política Territorial i Urbanisme ha iniciat la redacció d'un pla sectorial de residus sòlids urbans. Com a mínim, a l'abril del 74 —hi ha un esborrany bastant gros que corre per aquí—, a títol d'informació, per a informació institucional als ajuntaments i a d'altres entitats importants.

Per tant, jo entenc que si la Conselleria de Política Territorial ha iniciat la redacció d'un pla sectorial —el Pla Director de Residus Sòlids Urbans de Catalunya— vol dir que la Conselleria de Política Territorial té la competència del tractament de residus sòlids urbans i, per tant, hauria de ser ella qui portés a terme aquesta política aquí a Catalunya. Però la sorpresa ens surt quan resulta que, en els municipis de Catalunya, els van a oferir diversos sistemes de tractament, o diverses formes de tractament, i qui hi va resulta que és el senyor Caminal, el Director General d'Administració Local, que ha estat nomenat, d'alguna manera, venedor ambulant de sistemes de tractament per als municipis.

Per tant, aquí hi ha hagut una usurpació de funcions per la Conselleria de Governació. Una usurpació de funcions que jo entenc que ha estat perjudicial per a Catalunya. Perjudicial, perquè en aquests moments no s'està portant a terme una política correcta. I aquesta política, és el Conseller de Governació, és el Conseller Macià, qui l'està portant endavant.

Què passa, en aquests moments? Ens trobem que no hi ha pla director. Com a mínim, pla director aprovat, pla director que sigui vinculant. No ha estat aprovat pel Consell Executiu. Potser hi ha un avantprojecte de pla director, però s'estan fent infraestructures. En alguns casos, hi ha un petit pla —en els casos de muntanya—, però en molts de casos no hi ha cap pla que digui on han d'anar les infraestructures de tractament de residus sòlids urbans. Per tant, quan s'està consolidant una infraestructura —i en aquests moments se n'estan consolidant moltes—, hi ha molts municipis que estan resolent els seus problemes per ells mateixos, en alguns casos, en d'altres, amb l'ajut de la Conselleria de Governació, però molt sovint són infraestructures no contemplades en l'avantprojecte del pla director. Llavors, què passa, aquí? Que estem consolidant infraestructures que, en el futur, poden hipotecar el futur pla director que es pugui aprovar.

Nosaltres entenem que això és perjudicial perquè, segurament, no respon als interessos majors de Catalunya, no respon als interessos dels municipis, no responen als interessos de planificació territorial. I, a qui responen, aquests interessos? Moltes vegades, responen a interessos privats. Ens trobem que moltes empreses que estan especialitzades en el tractament de residus sòlids urbans, empreses responsabilitzades en el tractament d'escombraries, van als municipis i els ofereixen «l'oro i el moro». Els diuen: «Els farem una planta, aquesta, amb cues»; a un altre: «farem briquets o palets, per fer energia»;

a un altre, incineradores. I bé, qui està decidint la planificació, en aquests casos, de plantes o de sistemes de tractament de residus sòlids urbans, no són els municipis, no és la Conselleria de Política Territorial, no és el Govern de la Generalitat, sinó que són aquestes empreses que estan decidint les ubicacions. I això és perjudicial perquè, en el futur, si hem de fer un pla territorial, si hem de fer aquest Pla Director de Residus Sòlids Urbans, ens trobarem que moltes infraestructures ja estan consolidades.

Què més està fent el Conseller de Governació? Està portant una política complement descoordinada. Hi ha iniciatives, iniciatives municipals, iniciatives d'altres institucions, que estan portant a terme, doncs, plantes de tractament: incineradores, plans de reciclatge, abocadors controlats, però molt sovint duplicant esforços. Jo voldria citar, en aquest cas que, de la Diputació de Tarragona, hi ha un pla de 375 milions de pessetes, que fa més d'un any que està esperant la resposta, ja sigui de la Conselleria de Governació, ja sigui de la Conselleria de Política Territorial. I, bé, per tant, hi ha hagut una manca de pla de la Generalitat, de la Conselleria de Política Territorial; hi ha un pla de la Diputació de Tarragona, i ningú li respon. I, a més, hi posa calés: hi posa més de 270 milions de pessetes, la Diputació de Tarragona.

Em penso que és una mala política, no respondre un oferiment d'una diputació, si sempre ens estem omplint la boca que cal coordinar la política de les diputacions. Aquí hi ha la voluntat d'una diputació, governada per Convergència i Unió, de fer un pla de tractament de residus sòlids urbans, coordinat amb la Generalitat, i ningú li dona resposta. Ni el senyor Macià, ni el senyor Bigatà. Això és nefast, això és perjudicial per a Catalunya. (*Remor de veus.*) Però és que aquesta política també continua amb una manca de decisió i d'indefinició, brutals; ens trobem nosaltres que s'estan produint enfrontaments entre municipis, per decidir on va la localització d'una determinada planta. Enfrontaments que han arribat a provocar, en aquests moments, a la comarca de la Garrotxa, el trencament d'institucions. La Mancomunitat de Muntanya de la Garrotxa està, en aquests moments, sense funcionament per culpa dels enfrontaments que hi ha hagut en el seu si pel tema dels abocadors. La Mancomunitat de la Garrotxa, el Consell Comarcal d'Alta Muntanya de la Garrotxa, també està paralitzat per culpa d'aquest fet.

Està provocant-se, per tant, un problema institucional, un problema de mal funcionament de les institucions per culpa de la indefinició, la indecisió del Govern de la Generalitat, de la Conselleria de Governació i de la Conselleria de Política Territorial, que no han fet la planificació que haurien d'haver fet.

El que és més greu encara és que es pot produir una pèrdua de la confiança de les institucions, dels municipis, en les institucions d'autogovern, en el Parlament de Catalunya i una pèrdua de confiança en el Govern de la Generalitat.

Jo vull dir que el Director General d'Administració Local, senyor Caminal, i el Cap de Serveis de Governació a Girona, el senyor Soi, van ser foragitats del municipi, expulsats per un conjunt de ciutadans, perquè anaven allà a vendre'ls un abocador controlat.

Això és nefast per a Catalunya. És a dir, que dues persones representatives de les institucions d'autogovern siguin expulsats d'un poble —d'un poble que, per cert, no té cap majoria

socialista de cap manera; en tot cas, hi ha una majoria completament de Convergència i Unió—... Per tant, s'està produint una pèrdua de confiança en les institucions catalanes i en els seus representants. Això, penso que és molt nefast.

Jo voldria continuar dient que també s'està produint, en aquests moments, una política completament discriminatòria i incerta quant als ajuts que es donen als municipis per resoldre els seus problemes de sanejament ambiental, de tractament de residus sòlids urbans. Parlant d'escombraries, jo voldria dir que aquest tema fa una certa mala olor. Als municipis d'alta muntanya, se'ls dona el cent per cent, se'ls ha promès el cent per cent de subvenció. Hi ha municipis a la costa que han resolt el seu problema per ells sols i no han rebut ni un diner, zero pessetes de subvenció. Cal, per tant, la definició de quins ajuts volem donar als municipis. Aquesta diferència de cent per cent a zero per cent és massa grossa.

Finalment, en un pla que sí que està aprovat, que és el Pla de Muntanya, s'estan produint retards considerables, de més d'un any o de més de dos anys, en alguns casos, en la seva aplicació.

Tota aquesta política, jo la poso al cantó del senyor Hyde, al cantó del Conseller de Governació, que no està complint les seves obligacions correctament. I, saben per què, el senyor Hyde està fent això? Doncs, perquè ha usurpat la competència que corresponia al senyor Bigatà, al senyor Jekyll, i tots estan portant a terme una política que no és correcta.

Jo espero que el doctor Jekyll, com a totes les pel·lícules, recobri la seva personalitat, que s'aprovi el Pla Director de Residus Sòlids Urbans de Catalunya, que s'aprovi aquest Pla Director, i que aquest Pla contempli una política adequada de tractament de residus sòlids urbans, que d'alguna manera es facin propostes d'on van les plantes, d'on van els sistemes, de quins sistemes volem, que aquests sistemes siguin equilibrats, que és un equilibri entre cost financer i eficàcia, que hi hagi un sistema d'ajuts únic per a tots els municipis, i coherent, que es fomenti l'acció municipal concertada i, d'alguna manera, jo resumiria això en una sola paraula : que el Govern de la Generalitat governi, que compleixi les seves obligacions. I, senyor Bigatà, jo, el que li demano és que recuperi la seva competència.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà) : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, Diputat senyor Nadal, no hi ha cap tipus de desdoblament de personalitat. (*Rialles.*) Només n'hi ha un : el Govern de la Generalitat és solidari i, per tant, que no li preocupi aquest tipus de comparança. A mi, el que em preocupa, és que possiblement, vostè, amb aquest voler presentar aquesta actitud de desdoblament en relació amb el Govern i donar a entendre que no hi ha coordinació, qui s'ha fet un garbuix és vostè, perquè, aleshores, aquí ho ha barrejat tot.

Jo no sé si les dues personalitats que vostè ha definit, vostè les porta a dintre i li fa bé que n'hi surti una tercera, que no n'encerti ni una. (*Remor de veus i rialles.*) Però, en tot cas, el que jo ara li contestaré és el que diu la interpellació. Perquè, és clar, ja ens anem acostumant a contestar dues coses o, a voltes, moltes vegades, tres. Una, la que diu el mateix paper de la

interpellació, l'altra, la que es diu aquí i, l'altra, el que es diu abans o després als mitjans de comunicació. Però anem a clarificar el que realment convé per a informació i, sobretot, perquè tinguin vostès una informació certa de quina és la realitat d'aquest tema dels residus sòlids urbans.

En primer lloc, vostè ho ha dit molt bé, senyor Diputat : aquesta és una competència municipal. Aquesta és una competència municipal i, aleshores, també és curiós que vostès, el Grup Socialista, a través de vostè en aquest moment, vingui a dir que el Govern de la Generalitat, en tot cas, usurpi —vostè ha parlat d'usurpació, jo no en parlo— les competències que han estat reconegudes a l'Administració local, en aquest cas, en la Llei de Bases de Règim Local. No és aquesta, la nostra intenció. Però, en tot cas, aquest sí que és un aspecte que jo li voldria destacar.

En primer lloc, competència municipal. Per què? Perquè hi ha una dada que vostè s'ha deixat, i que és molt important. Tot el que fa referència al tractament de deixalles, el seu finançament es fa a través de taxes municipals. Per tant, aquest és un aspecte important a l'hora de fer-li el raonament tècnic i també jurídic de per què entenem, des d'un punt de vista del Govern de la Generalitat, la dificultat d'aplicar un pla territorial sectorial en aquest aspecte. Perquè, aquí, hem de recordar de bon principi quatre aspectes importants. Primer, els ajuntaments, d'acord amb la normativa vigent, tenen la seva pròpia competència reconeguda en la Llei de Bases de Règim Local; segon, també en aquests moments, fins a avui, les diputacions diuen que substituiran, si s'escau, els ajuntaments, quan ells no puguin fer el servei de recollida i tractament de deixalles; tercer, la Generalitat de Catalunya, en aquest moment, té la competència de les activitats classificades i les que es deriven de l'aplicació de la Llei de l'any 75, de Tractament de Deixalles —i permeti'm un incís : Llei del 75, en la qual no hi ha reglament i que el desenvolupament de la qual, pel que fa referència a Catalunya, el va fer la Conselleria de Governació l'any 82. I permeti'm que li digui una altra cosa : l'any 82, en coordinació amb quatre Departaments de la Generalitat —Política Territorial, Sanitat, Indústria i Energia i Governació— i, a més a més, li haig de dir que aquí hi ha una altra competència, segons l'Estatut, que és la bàsica, sobre el medi ambient —que la té, en aquest cas, l'Estat— i el finançament.

Per tant, aquí ens trobem en aquest aspecte, jo diria amb quatre tipus d'incidència des d'un punt de vista institucional en què la solució millor és aquella que sempre hem dit i que moltes vegades el seu Grup ha demanat : és la coordinació institucional, el suport tècnic, econòmic i financer i, en tot cas, el paper del Govern de la Generalitat, en aquest cas d'unes competències sobreposades, que fes la tasca que ha de fer, que és la tasca, precisament, d'ajudar i coadjuvar, en tot cas, a allò que és una competència de tipus municipal, i també des del punt de vista de la legislació bàsica de l'Estat, que doni solució a un greu problema que tenim plantejat en el nostre país. Per tant, jo, en aquest aspecte, el que sí que li vull dir és, en primer lloc, clarificar-li la situació.

Segon aspecte. Diu que no s'ha fet res. Miri : hi ha un aspecte important, ja ve de la Generalitat provisional quan, precisament, un Honorable Diputat del seu Grup va prendre l'acord, en aquell moment, de fer un estudi de la situació dels abocadors d'escombraries a l'àrea de la regió anomenada «Regió I».

Es va començar aquest estudi, la Generalitat ja estatutària el va continuar i el va ampliar a la resta de Catalunya i, d'això, n'ha sortit en primer lloc el Pla de Residus Urbans de Catalunya, que no és vinculant per tot allò que li he explicat abans, sinó que, realment, no és tampoc un simple llistat dels problemes que hi ha a Catalunya, sinó que dóna solucions possibles, zonificació en certs aspectes i, per tant, és el suport tècnic; i valoració de costos, també, de cara als ajuntaments, per solucionar el greu problema que a Catalunya hi hagi 935 abocadors i aquest, també li voldria dir que, en tot cas, no hem de donar la culpa ni a la Generalitat ni als ajuntaments, que molta d'aquesta situació l'hem trobat heretada, com vostès molt bé saben.

Aleshores hi ha un pla director del tractament de residus urbans, hi ha un pla de tractament a les comarques de muntanya, que s'està aplicant, i s'ha fet un assessorament permanent, a través de la Conselleria de Governació, dels diferents ajuntaments. I, aquí, en aquest hemicle hi ha Diputats —i precisament Diputats del seu Grup, senyor Nadal— que han fet elogis públics —i si vostè m'ho pregunta en la rèplica, li diré els que són—, Diputats del seu Grup, alcaldes de la seva població que han fet elogis públics de l'actuació de la Conselleria de Governació i de Política Territorial en perfecta coordinació per ajudar a solucionar problemes que tenim de la recollida i el tractament de deixalles a cada un d'aquests termes municipals.

Per tant, aquest és un aspecte que jo li voldria destacar. Sí que hi ha una planificació, però una planificació adaptada a la realitat, en aquest cas competencial i a la realitat institucional, de coordinació i de cooperació en aquest cas, amb les institucions, amb les corporacions locals.

És clar, vostè diu que s'estan creant perjudicis econòmics. En definitiva, hi ha un estudi i aquí s'avalua realment la situació dels 935 abocadors que hi ha a Catalunya. Jo li podria dir, per a informació dels Il·lustres senyors Diputats, que hi ha cinquanta municipis que reciclen els seus residus en quatre instal·lacions, i en aquest cas són instal·lacions correctes; dotze municipis que incineren en cinc instal·lacions, i vuit-cents setanta-quatre municipis que utilitzen abocadors, precisament per al tractament de les seves deixalles.

De tots aquests, precisament, l'aspecte més important són els abocadors, i jo li voldria dir que del mateix estudi n'hi ha trenta-nou, quaranta concretament, que es consideren punts negres pels seus greus efectes contaminants, i tots aquests punts negres pels seus greus efectes contaminants, en aquest moment —a través de la Conselleria de Governació—, estan amb ajut econòmic i a Fons de Compensació Interterritorial precisament per eliminar de casa nostra aquests quaranta-nou punts realment negres de contaminació de les contrades de Catalunya.

Per tant, vostè no pot dir, en primer lloc, que no hi ha planificació; en segon lloc, que no hi ha una política, ni, en tercer lloc, vostè pot dir que no hi ha una actitud de col·laboració institucional, d'ajut tècnic, d'ajut econòmic, financer i també de trobar sortida al greu problema que tenen plantejats molts municipis.

Perquè també li voldria recordar una altra cosa: ha arribat un moment que els mateixos municipis han vist que és molt difícil solucionar aquest problema només dintre del seu propi terme municipal i, aleshores, han vist que s'havia d'eixamplar, i d'aquí ve l'actitud, moltes vegades, de fer els consorcis, de fer

mancomunitats per fer cara a aquest tipus de problemes. I també li voldria dir que aquest no és un tema fàcil, no ho és, per als mateixos ajuntaments, perquè ningú vol que li aboquin les escombraries del veí, i tampoc és un tema fàcil per als ajuntaments, perquè això comporta moltes vegades un augment de la taxa de recollida i de tractament d'escombraries.

Per tant, jo crec que, amb el que jo li he dit, no és cert que no hi hagi una política; hi ha una política de coordinació entre la Conselleria de Governació, entre els ajuntaments que tenen la competència, en aquest cas, des d'un punt de vista reconeguda per la normativa vigent, i des d'un punt de vista de política territorial nosaltres, senyor Nadal, no hem perdut cap tipus de competència perquè, en primer lloc, la competència la té el Govern de la Generalitat i, en tot cas, el que estem fent entre el Conseller de Governació, Macià Alavedra, i jo mateix és una col·laboració estreta per aconseguir els objectius que nosaltres perseguim.

Per tant, dient-li tot això, ja hi haurà temps en la rèplica, jo el que li vull dir és que el propòsit de la Conselleria de Política Territorial, conjuntament amb la de Governació, és de continuar en aquesta línia d'actuació que ha portat, per tal de contribuir a aplicar una política a casa nostra que solucioni aquest gravíssim problema i, en tot cas, amb aquella col·laboració i cooperació institucional que cal en un tema com aquest.

Crec que amb tot això jo li he contestat la interpellació i el que vostè ha dit. A la rèplica podem aprofundir en alguns dels temes que no tenen res a veure amb la interpellació, però que jo, amb molt de gust, li donaré resposta en el segon torn de paraula.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Prego el Diputat interpellant que tingui la bondat d'esperar una mica a fer la seva rèplica, perquè d'un moment a l'altre tindrem un Il·lustre visita aquí i, per no haver d'interrompre el senyor Diputat, em sembla que és millor que esperem uns segons.

És aquí, amb nosaltres, l'Excel·lentíssim senyor President de la Comunitat Autònoma Murciana, al qual jo saludo amb tot l'afecte i espero que tots els Diputats se sentin interpretats amb aquesta salutació i els prego que demostrin la seva simpatia. *(Aplaudiments.)*

Continuem, doncs, la discussió d'aquesta interpellació i, per fer la rèplica, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor Conseller, vostè m'ha contestat, però no ha contestat res del que jo li demanava. Ha fet un discurs buit, perquè vostè està buit de competències en aquest tema. Vostè no té res a dir, perquè no sap què dir, perquè vostè no actua sobre això, perquè qui té la competència és el senyor Macià, ja li ho he dit.

Quan vostè em diu que la competència és municipal, és cert, però hi ha hagut una assumpció de competències per part de la Generalitat. Quan vostès fan el pla de muntanya diuen, en la justificació, que la Generalitat ha assumit competències en aquesta matèria i que, per això, van fer el Decret 64/82. Vostès van fer el Decret 64/82, perquè van assumir les competències. Per tant, no em digui que no tenen competències.

Quan em diu que ha fet una planificació, jo li diré que ha fet un llibre, que és aquest, molt gruixut, per cert, però que diu

«provisional. Jo el que li demano és que aquest «provisional» desaparegui i que sigui vinculant, i que això ja sigui un pla que tothom conegui i que sapiguem a què atènyer-nos. Perquè, és clar, aquesta planificació no s'executa. Vostès contemplen, per exemple, per a la Costa Brava, en un moment determinat, un conjunt d'abocadors, aleshores, hi ha una proposta del consorci de la Costa Brava de fer-ne un, diuen «bé, estudiem-ho», però és que encara esperem la resposta de si aquest projecte d'abocador únic de la Costa Brava és el bo o no ho és; segurament, no ho és —ja hi estic d'acord que no ho sigui—, però, com a mínim, digui'ns «sí o no». Estem esperant sis o set mesos, a la Costa Brava, que això es resolgui. No pot ser! A la Garrotxa, aquest pla en contempla tres, d'abocadors, i vostès ara n'estan venent un i prou, bé, no el poden vendre, perquè els fan fora.

Aleshores, molt bé, aquest pla, aquest pla ha de servir per a alguna cosa, i això és el que demanem nosaltres, que s'aprovi el pla d'alguna manera i que sapiguem a què atènyer-nos.

Aleshores, això és bastant fumut, perquè jo li estic dient fets concrets, que es produeixen enfrontaments municipals en determinades zones per la falta de decisió. És una realitat. A la Bisbal, amb tots els municipis de la Costa Brava, una realitat; l'Escala-Torroella del Fluvià, una altra realitat; la Garrotxa, una altra realitat. Jo li estic explicant que hi ha realitats que no s'estan resolent, i això és un problema d'indecisió, d'indefinió, de manca de Govern per part de la Conselleria de Governació, que és qui té la competència, hi insisteixo.

Què passa? El pla de muntanya està molt retardat. Hi ha coses que estan començant a desencallar-se en aquests moments; però, per exemple, Puigcerdà, incineradora, no hi ha res; Vall d'Aran, no hi ha res, hi ha un camió regalat de l'Ajuntament de Les, camió que, per cert, és molt gros i que hi ha alguns carrers pels quals no pot passar, i aquest camió suposo que és per a l'Ajuntament de Les momentàniament i que algun dia anirà al consorci que ha de gestionar les escombraries de tota aquella comarca.

És a dir que hi ha unes realitats que no són prou correctes: incineradora de Llívia, aquesta sí que la va fer vostè; a mi, m'han dit —encara ahir m'ho deia un Illustre Diputat— que més que una incineradora és una fumadora, que cada dia allà està ple de fum aquella comarca. Per tant, s'estan fent coses, algunes bé, algunes malament, però s'estan fent descoordinades.

Jo m'atreveixo a dir que s'està fent una política «descerebellada», és a dir, no hi ha coordinació, no hi ha connexió, i això és incorrecte. I demano que aquest pla s'aprovi, que vostè assumeixi la seva competència de planificació. Si aquest és un pla sectorial, que correspon a la Conselleria de Política Territorial, com sembla que així és, aquí ho diu «Departament de Política Territorial. Pla director de tractament de residus urbans a Catalunya», per tant, vostè deu tenir la competència, faci'l, aprovi'l, estableixi les normes i que aquestes normes valguin per a tothom. Per exemple, pel que deia de les subvencions: alta muntanya, 100% —em sembla molt bé—; Lloret de Mar, 0%, de moment —esperem que arribin a tenir alguna subvenció algun dia, també...

Això s'ha de començar a arreglar, aquestes coses. Jo, el que faig és l'impuls perquè aquesta política que considero incoherent, incoordinada, «descerebellada» comenci a tenir un cervell que funcioni, i que comenci a funcionar molt millor tot això, que hi hagi aquesta coordinació necessària, coordinació

que ha de venir establerta per aquest pla director.

Per tant, jo el que li demano és que aquest pla director s'aprovi i, a més, això ha estat acompanyat d'una presentació d'una Proposició no de Llei, que s'aprovi el Pla director de residus sòlids urbans de Catalunya.

I això és el que el Grup Socialista li està demanant, i tot el que vostè diu que nosaltres en la interpellació no fem referència al que jo aleshores he dit aquí és mentida perquè, si vostè llegeix la interpellació, veurà que li estem plantejant problemes de finançament als municipis, que hi ha aquesta diferència, els uns molt i els altres poc; li estem plantejant el tema que qui està fent la planificació en aquests moments no és la Conselleria, no són els municipis, sinó que són les iniciatives privades amb les seves propostes.

Per tant, senyor Bigatà, jo li demano que deixi d'estar sota el control del mister Hyde, la persona nocturna que s'apodera de la seva personalitat, que recuperi el control i que torni a ser vostè el doctor Jekyll, amb bones intencions, amb bones finalitats i amb una bona planificació.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol contrareplicar?

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Honorable President, senyores i senyors Diputats, està obsessionat, senyor Nadal. Veig que està obsessionat. Aquesta nit vostè ha quedat presoner, ja ho veig, i ha quedat presoner del que vostè diu que jo sóc presoner. És vostè que està presoner, senyor Nadal. Ja ho veu! I ara sí que li contestaré tot el que li he dit, ara sí que li contestaré, per això és el torn de rèplica (*rialles*), en tot cas també n'hi ha un altre, que jo també li vull dir: és que jo li he contestat seriosament tot el plantejament tècnic i jurídic en relació amb l'aplicació de la Llei de Política Territorial i d'un Pla territorial sectorial i, per tant, no ho repetiré, des d'aquest punt de vista, dels efectes que aquest pla director sigui vinculant en algun cas pels ajuntaments. Està publicat, està publicat, ja li enviaré l'edició que no diu «provisional». Està publicat.

Miri, jo ara li passaré a contestar el que vostè diu. En primer lloc, vostè no pot ignorar un fet molt important, que és un Decret del 82 que estableix precisament les solucions —i li repeteixo—, fet entre Política Territorial i Governació, Sanitat, Indústria i Energia, que estableix els casos de conflicte. I quan vostè diu: «jo crec que hem de ser rigorosos amb les coses», senyor Nadal, quan no és cert el que vostè ha dit, perquè en el cas de la Garrotxa, l'ajuntament d'Olot va prendre un acord fa un mes, que es prengué la decisió per part de la Conselleria de Governació, i dona cinc mesos al mateix Decret.

Anem al tema de la Costa Brava. El tema de la Costa Brava, senyor Diputat. Vostè ha de saber —perquè una altra cosa és voler confondre els senyors Diputats i l'opinió pública, i no és bo—, ha de saber que hi ha una petició d'una empresa privada —i vostè ho sap més bé que jo—, el Consorci d'Infraestructura Sanitària, el Consorci que intentava fer un abocador des de Portbou fins a Lloret i que agafava seixanta-set municipis. Aquest tema s'ha enviat a informació del Conseller de Governació, però té el mateix termini, i vostè té l'obligació, com a Diputat, de saber allò que es publica al DOGC i allò que es regula. Per tant, en aquest cas, la Conselleria de Governació,

amb l'informe sempre i l'assessorament tècnic i amb els aspectes que li he dit indicatius de directives, per part de política territorial, en aquest cas ha de prendre una determinació en un termini determinat, quant a l'informe tècnic de la proposta —repeteix— d'una empresa privada, no d'una agrupació, ni d'un consorci d'ajuntaments.

I vostè diu : «no s'ha fet res». Miri, escolti, vostè ja viu en una ciutat, en un lloc que, gràcies conjuntament amb la Generalitat de Catalunya, però, gràcies a la Conselleria de Governació i al Govern de la Generalitat de Catalunya s'ha pogut posar en marxa la incineradora de Girona. Vostè no pot sortir aquí a dir que no es fa res i que no hi ha cap tipus d'actuació, perquè són 600 milions de pessetes d'inversió que portem en aquest moment entre el Pla d'abocadors de muntanya, que s'està aconseguint. I aquí li vull precisar una altra cosa que vostè..., és fals el que ha dit, perquè, en tot cas, els mateixos consells comarcals —si vol li donaré la llista i li llegiré la llista— han demanat per delegació que la Conselleria de Governació, en aquest cas —perquè és una competència que li correspon—, doncs, endugués i tirés endavant els abocadors de muntanya i a través del pla d'obres i serveis s'ha ajudat municipis i a través del Fons de Compensació també —com li he dit abans— eliminar aquests cinquanta, quaranta punts negres que hi ha a Catalunya. I, entre elles, jo li vull, li puc donar la llista —si vol : a la incineradora de Girona, 157 milions de pessetes, i vostè ha parlat de Lloret, a Lloret hi ha destinats 23 milions de pessetes; a Manresa, a la mancomunitat de l'Urgellet. També, via Fons de Compensació, a Girona, 87... Senyor Nadal, vostè no pot dir aquí, d'una manera tan alegre i fent comparacions —tan legítimes com vostè vulgui—, que no hi ha cap tipus d'actuació.

I quant al fet que vostè..., és una manera de distorsionar una política, però jo li contesto amb dades i seriosament. Quan vostè parla de les comarques de muntanya, vostè em diu : «només hi ha un camió a la Vall d'Aran»; escolti!, una incineradora en projecte, digui-ho tot, digui-ho tot, en projecte, i està dintre del pla d'abocadors de muntanya.

Ecolti, senyor Nadal, vostè creu que les coses es fan en quatre dies? Miri, jo l'única cosa que li vull dir és que el senyor Font, President del Consell Comarcal del Pallars, el senyor Piella, Alcalde del seu Grup, del Grup Socialista, el senyor Ganyet, Diputat, han solucionat problemes i això no m'ho poden desmentir, amb agraïment públic al Govern de la Generalitat i de la col·laboració de la Direcció General d'Administració local.

Per tant, amb això jo ja en tinc prou, senyor Nadal. I només li voldria dir, per acabar, per no anar-me'n del temps, només li voldria dir que no és bo, en un tema tan important per al nostre país, que vostès es dediquin a fer una política destructiva i diria, fins a cert punt, de manca d'alternatives... (*Fora remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau. Un moment Honorable senyor Conseller. Honorable senyor Conseller, un moment, si us plau. Prego que no interrompin l'orador, si us plau.

Gràcies.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Jo el que li voldria dir és que, en tot cas, aquí jo sempre i el Govern de la Generalitat estarà disposat a dir i a parlar d'allò que realment és cert, i d'aquelles crítiques

o suggeriments; ara, intentar distorsionar amb una desqualificació global, senyor Nadal, això no és cert, perquè hi ha unes actuacions, hi ha un reconeixement dels municipis i fins i tot li haig de dir, per acabar-li-ho de precisar, que quan vostè diu que li han pres..., aquí ningú ha pres la competència de ningú, la competència la té el Govern de la Generalitat i, en tot cas, en plena coordinació i amb plena solidaritat està aplicant, precisament, i ajudant a solucionar un problema molt greu que tenim plantejat, que s'ha començat a endegar i que, si Déu vol, en el futur hi trobarem aquella solució que tots plegats, ajuntaments i Govern de la Generalitat, volem per al nostre país.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. (*Ll. Sr. Clotas demana per parlar.*) El senyor Diputat?

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : Senyor President, per demanar a la Presidència del Parlament que faci el favor de llegir l'article 136 del Reglament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyora Secretària, faci el favor de llegir l'article 136, a requeriment del portaveu. (*Remor de veus*)

Silenci, si us plau.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : Article 136, «De l'ordre de la Cambra» : «Durant les sessions del Ple o de les Comissions, els Diputats tenen l'obligació de respectar les regles d'ordre establertes per aquest Reglament, d'evitar tota mena de pertorbació o desordre, acusacions o recriminacions entre ells, expressions inconvenients al decorum de la Cambra, interrupcions als oradors sense autorització del President...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : ...i de fer ús de la paraula més temps de l'autoritzat, com també d'entrebancar deliberadament el curs dels debats o d'obstruir el treball parlamentari.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyora Secretària.

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels contractes i la inversió a les carreteres de la Generalitat

Passem al punt següent de l'ordre del dia, el punt sisè, que és la interpellació que adreça al Consell Executiu sobre el compliment de contractes i la inversió en carreteres de la Generalitat, que formulen els Il·lustres Diputats senyors Ramon Aleu, senyor Joan Ganyet, senyor Manuel Nadal, senyor Esteve Tomàs. Per presentar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, Honorable Conseller, el Grup Socialista presenta aquesta Moció en constatar que es produeix una certa inquietud arreu de Catalunya per l'endarreriment, i moltes vegades per l'estancament, de l'obra pública en carreteres dependents de la Generalitat.

Voluntàriament no entro en les promeses fetes i després no complides, ni tan sols amb adjudicació. Això ens ha portat a recopilar documentació oficial; repeteixo : documentació oficial del seu Departament o del Parlament. I d'una anàlisi rigurosa

de la documentació i de la constatació de la legalitat, deduïm les següents afirmacions : primera, hi ha un endarreriment notabilíssim, importantíssim en l'execució de l'obra pública a Catalunya en carreteres. De la mateixa documentació de la Conselleria, de la documentació pressupostària —i em refereixo als annexos d'inversions reals de la Direcció General de Carreteres del Departament de Política Territorial i Obres Públiques— es veu que l'1 de l'1 del 85 es dedueix que hi ha nou carreteres subhastades el 83 que no s'han començat; Arbúcies-Sant Hilari, Cervera-Guissona, Guissona-Ponts, Tortosa-Xerta, Falset-La Vilella Baixa, enllaç Badalona amb l'A-19, enllaç Parets amb la nacional 152, enllaç Granollers amb la nacional 152, Maçanet-Costoja, i n'hi ha una altra, la d'Hostalets-Adrall, que tampoc s'ha començat.

Saben vostès, senyores i senyors Diputats, quina dotació pressupostària tenia la Conselleria, segons els annexos d'inversions reals de l'any 1983 per a aquestes obres, amb anualitats anteriors a l'any 85? 727 milions. Doncs, l'annex d'inversions reals citat diu que aquestes anualitats han desaparegut i, agafant i comparant el que diu el Pressupost de 1985 amb el que deia el Pressupost de 1983, nosaltres veiem que el nivell de compliment de carreteres, que són els Pressupostos de 1985 és el següent : amb les carreteres que encara són al Pressupost de 1985, vostè tenen un nivell d'inversió del 40%, a Girona del 63%, a Barcelona del 85% —perquè vostès voluntàriament, fent ús legítim de les seves atribucions, avancen les inversions que corresponen a l'eix del Llobregat; aquí estan avançats—, i a Lleida el 32%. I avui nosaltres continuem afirmant que hi ha problemes i endarreriments importants a les carreteres i que gairebé mai es compleixen els terminis de planificació pressupostària.

I per què s'hi ha arribat, a aquesta situació? Vostès van fer de l'obra pública en carreteres una arma electoral. Vostès durant l'any 1983, sobretot al final de 1983, es van llançar a una contractació d'obres en carreteres il·lògica, temerària i faraònica. El *Diari Oficial de la Generalitat* del 7 de desembre del 83 publicava la licitació de setze carreteres; il·lògica pel volum de l'obra contractada, temerària per la planificació que es feia de les anualitats de cara al futur, i faraònica no pel volum de les obres, sinó per la llargada de les obres.

Senyor Conseller, afirmem que amb 2.900 milions de l'anualitat del 83, vostè —i el Consell Executiu— en comprometia 16.700 per a les anualitats posteriors; vostè estava hipotecant el futur de l'obra pública, amb un agreujant, la major part d'aquestes carreteres —ho afirmo— es poden fer amb un termini d'execució més curt que el que vostè i la seva Conselleria han planificat; però vostè, voluntàriament, conscientment ho ha planificat així perquè així aconseguia, de retruc, una plantada generalitzada de cartells, i això és purament i senzillament electoralisme, i el remeto al mapa de carreteres que vostè ens ha fet arribar —com a mínim a bastants Diputats— on estan en color verd totes les carreteres subhastades l'any 83, i vostè desplega aquell mapa i veu esquitxada de verd per tot Catalunya.

I aquesta política —voluntàriament duta a terme per vostès— porta la situació que es palpa fora d'aquí : que les carreteres de la Generalitat no van; i això produeix frustració, i aquest sentiment és únicament i exclusivament imputable a la seva política, que ha avantposat els interessos electorals de la seva coalició als interessos de Catalunya com a poble.

Sí, senyor Conseller, màxim responsable del tema, vostè per la mala gestió que ha portat. Mai és imputable ni als funcionaris, ni als treballadors, que d'amagat es queixen d'aquesta situació.

I tercera afirmació, aquesta hipoteca de futur els ha portat a no poder licitar cap obra, cap obra important a no ser aquelles concertades amb la Diputació de Tarragona pel cànon energètic. I ho continuem afirmant aquí : això és així. Però perquè no quedi en afirmacions descavalcades o descarnades de la realitat, jo vull passar a fer una anàlisi de les deu carreteres que hi ha a la demarcació de Tarragona dintre l'annex d'inversions reals del seu Departament, de la Direcció General de Carreteres.

Una està acabada, la de Tarragona-Constantí; dues, entenem que segueixen el curs normal, la de Sant Bernat Calbó a Reus i la d'Alcover a la Riba. Les altres, la de Móra la Nova a l'Hospitalet, que va sortir a licitació pública el 14 del 7 del 82, porta dos anys de retard, afirmem que porta dos anys de retard; té un reformat de més del 20% del seu pressupost d'execució. Hi ha una joia, que és el programa Altebrat, editat per la Generalitat de Catalunya, Departament de Sanitat i Assistència Social —entenem que per solidaritat, amb coneixement de vostè— que diu que aquesta carretera s'ha d'acabar el desembre del 83; el que és curiós del cas és que el llibre està editat l'any 84. (*Rialles.*)

La carretera Tortosa-Xerta, que va sortir a licitació pública el 16 del 12 del 83, pràcticament no s'ha començat; s'ha començat a fer una mica de treballs, però, en la pràctica, el vianant que passa per allà no nota que s'hagi començat. És una carretera adjudicada l'any 83, segons els llibres que vostès diuen.

La carretera de Falset a la Vilella Baixa, el 7 del 12 del 83, per fi s'ha començat; i ha estat necessària la intervenció d'un Diputat d'aquesta Cambra, del seu Grup, preguntant què passava amb aquella carretera, i al cap d'uns mesos es va començar l'obra. I això és així, i vostè ho sap, que és així.

La carretera de Reus-Salou és una carretera de 213 milions; 213 milions vostè sap que, amb voluntat de fer les coses bé, es pot posar en una anualitat. Jo he assistit a reunions on la gent de Reus es queixa que «com és que aquestes obres duren tant que impedeixen que la gent de Salou pugi cap a Reus», i es queixen; i tenen raó, perquè una obra de 213 milions no pot durar quatre anualitats com era la seva planificació.

L'encreuament de la carretera de la nacional 340 amb la que ve de Móra a l'Hospitalet de l'Infant és qüestió que Sala Amats ha presentat fallida i al *mundillo* dels contractistes diuen que per culpa dels endeutaments que té la Generalitat amb ells.

La carretera Flix-Maials, subhastada també el 14 de juliol del 82, amb un termini d'execució de divuit mesos, està pràcticament parada; i li vull posar un exemple : jo, si vostè ho vol, li donaré el telèfon de l'oficina de Ferrovial a Flix i vostè hi truca, —jo fa dues setmanes que hi truco, matí i tarda—, i quan hi trobi algú, aleshores li contestarà; allí hi queda únicament i exclusivament els subcontractistes que estan acabant coses que tenen subcontractades amb Ferrovial, però Ferrovial ja no hi és.

Però és que, a més, m'alarma una cosa : en unes declaracions recents de vostès diu que vostè ja ha pagat 418 milions, i resulta que el pressupost d'adjudicació és de 418 milions 600.000 pessetes, i tot el que queda?, que no s'ha d'asfaltar aquesta carretera?, què ha passat en aquesta carretera, senyor

Bigatà? I el pont de l'Ebre a Tortosa? Ha estat motiu de preguntes repetides. És una carretera inaugurada pel Molt Honorable senyor Pujol —per cert, que van posar la pedra a una finca del veí, el veí va protestar; posteriorment es va tornar a inaugurar—, però l'obra està, hi estan treballant, però amb unes interrupcions lentíssimes, amb unes interrupcions llarguíssimes i, en aquests moments, a un nivell d'inversió baixíssim.

Senyor Conseller, no m'agrada treballar amb llums aquí al davant (*rialles*) i per això jo li faig la interpellació: quins propòsits tenen?, què pensen fer de cara al futur, quant a l'obra pública en carreteres a Catalunya?

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula per contestar la interpellació, l'Honorable Conseller senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, parlem-ne serenament, il·lustre senyor Diputat, no cal posar-se nerviós, en aquest aspecte. Però deixi'm que jo puntualitzi, inicialment, tres o quatre punts que crec que són importants, que jo els digui davant d'aquesta Cambra.

En primer lloc, no és cert —i després li explicaré el perquè— que hi hagi hagut una deixadesa en el seguiment i en l'incompliment dels compromisos quant als terminis d'execució; els terminis s'estan complint i, en tot cas, després en parlarem, de si s'ha produït algun problema en alguna obra determinada; primer punt.

Segon, vostè a la interpellació —aquí no ho ha dit, però jo vull que quedi clar i, en tot cas, quan repliqui ja m'ho dirà— vostè ha dit, i jo no li accepto l'afirmació, que hi ha deixadesa en el nivell d'exigència de qualitat i jo, m'agradaria que m'expliqués això, perquè si no, en tot cas, jo li haig de demanar que ho retiri.

Un altre aspecte important és el compliment d'inversió. Precisament la Direcció General del Departament, l'any 82, compliment del Pressupost: 99,982; any 83: 99,986 per cent de compliment del Pressupost; 84: 99,999 de compliment del Pressupost.

Quart punt, terminis d'execució. Aquí hi ha una confusió i, en tot cas, vostè com a ponent d'una institució de les comarques de Tarragona i, precisament d'obres públiques, hauria de saber que l'obra no comença en el moment de la licitació, ni de l'adjudicació, l'obra es comença a partir del moment de l'acte de replanteig, que és a partir del moment que es compta el termini legal d'acabament d'aquestes obres.

Cinquè punt, si ho hem de dir, diguem-ho tot: qualsevol Administració pública d'Estat —llevat que vostè ens vulgui portar, després diré per què, a una administració purament municipal de l'1 al 31 de desembre—, opera amb plurianualitat en el tema d'obra pública.

I això jo li ho dic per un tema molt important, que és que hem de recordar aquí també que l'any 84 aquest Parlament no va tenir Pressupost fins al 28 de desembre de l'any 84, i no per culpa del Govern de la Generalitat; en tot cas, per una manca de decisió del finançament autonòmic i per una retallada, que els haig de recordar al Grup Socialista, de 21.000 milions de pessetes. Per tant, vostè, ja m'agrada que hagi reconegut que

hi ha una planificació i una programació, en carreteres, però, en tot cas, l'any 84, aquesta programació, no solament pel fet del finançament, sinó que, com vostè sap molt bé, fins que s'inicia una obra, a part dels problemes d'expropiacions, que la Generalitat de Catalunya sempre ha intentat i intenta evitar l'acte de mutu acord, precisament per arribar a problemes amb els propietaris —aquesta, crec que és una tasca important— o bé per la problemàtica dels serveis afectats, siguin les companyies elèctriques o la telefònica. Però l'inici d'una obra, legalment, és a partir del moment que se signa l'acte de replanteig. Però, amb tot això, no oblidí vostè que una programació i una planificació —un Govern, si és que estem parlant en termes de Govern— no es pot fer si no té una seguretat i, aleshores, se li retalla allò que li correspon i, en tot cas, nosaltres, tot i així, amb l'esforç, a través de l'ordinari i també a través del mateix endeutament, hem donat contingut als compromisos del Govern de la Generalitat. I no parlem ara —vostè en diu «electoralisme»— de l'any 83; perdoni, Il·lustre senyor Diputat, perdoni, electoralisme a sis i a vuit mesos d'unes eleccions... No podem parlar d'electoralisme. Jo, si vol, també li diré una altra cosa: també li puc dir que, en tot cas, electoralisme i hipotecar el futur... Senyor Diputat, en aquests moments, el Govern de la Generalitat no té més enllà de l'amabilitat d'enguany i dues més, i també era aleshores, que és normal en l'obra pública, l'endeutament entre dos i tres anys en una obra pública. I, si no, també li vaig a dir una altra cosa: si tot això que hem fet, vostès ho critiquen, vostè té un torn de rèplica i jo li dic aquí que em digui quina carretera hem fet que no haviem de fer i digui'm quina carretera estem fent que no hauríem de fer. Digui-m'ho, senyor Diputat, perquè, en tot cas, ho explicarem als nostres Diputats i també al poble de Catalunya.

I després vostè diu, precisament, «aquí i fora d'aquí...» jo li vaig a replicar el que vostè ha dit, «aquí i fora d'aquí la política de les carreteres de Catalunya, doncs, representa que és un mirall, és una mala imatge». Miri, veu? I no està feta aquí —i vostès la poden fer, si volen—: una enquesta feta per l'Agrupació d'Usuaris de la Carretera, publicada a la revista *Carreteres*, feta a Catalunya, preferentment a ciutadans de Catalunya que utilitzen el cotxe per a ús personal i familiar i que, al cap de l'any, fan de 10.000 a 20.000 quilòmetres. Sap quines són les respostes, Il·lustre senyor Diputat? Les hi tradueixo al català —i no és d'aquí, és de Madrid—, diu el següent: «Catalunya és, sens dubte, l'autonomia millor qualificada per tots els que han contestat a l'enquesta.» Segons els usuaris, Catalunya és l'autonomia millor dotada amb referència a l'estat de les seves carreteres, en relació amb el procés que han seguit les seves carreteres els darrers cinc anys, Catalunya és l'autonomia que, en aquest període, ha experimentat un major millorament quant a l'estat de la seva xarxa viària. Catalunya és l'autonomia que ha obtingut la millor qualificació quant a nivell de seguretat de les seves carreteres; quant a l'estat de senyalització de carreteres, Catalunya ocupa el primer lloc. És curiós que els usuaris, en general, de les carreteres aportin aquestes opinions a casa nostra, i vostè, conjuntament amb els Diputats interpellants, que jo voldria dir que són quatre Diputats interpellants, que representen el que en podríem dir les comarques de Catalunya, que ho expliquin vostès, preguntin als seus conciutadans d'aquestes contrades, i veurem —perquè són els que

han contestat, precisament, aquesta enquesta, Illustre senyor Diputat. I a mi em costa molt de creure que vostès que van i vénen, que van i vénen almenys fins al Parlament de Catalunya, i suposo, perquè de les seves paraules dedueixo que no es deuen moure o de Barcelona, en tot cas, o bé no volten per les seves comarques, que, en tot cas, aquesta és la resposta, i, precisament, en un moment difícil, quan era que no hi havia Pressupost, perquè aquesta enquesta està feta a finals del 84, quan vostè, 85, que vostè diu que, precisament hi havia el problema i s'havia fet electoralisme —fixi's bé el que li dic—, electoralisme, dient que hi havia una sèrie de cartells a Catalunya, que això donava a entendre que es farien unes carreteres que no s'han fet. Imagini's la resposta dels mateixos usuaris, que, en definitiva, són els que a vostè ratifiquen més les seves mateixes manifestacions.

En tot cas, Illustre senyor Diputat, jo li he volgut clarificar quina és la situació : el nivell d'inversió del Departament, i, quant a les obres que vostè esmenta, jo li voldria dir que, quan vostè parla diu, concretament, «mor a l'Hospitalet de l'Infant», el seu comportament és normal. Escolti, una obra que porta 890 milions de certificació, vostès no poden dir que porta un endarreriment i que no s'hi treballa. El que passa és que jo no sé quant de temps fa que vostè no hi ha passat. A les carreteres —i precisament d'aquí ve el bon nivell i la bona actitud dels d'aquí i dels de fora d'aquí de les carreteres catalanes—, és que no ens limitem només a arreglar una mica, sinó que fem traça nova, Illustre senyor Diputat, i moltes vegades hi ha carreteres que el treball es fa fora de la traça normal i, en tot cas, a partir d'aquí. 890 milions de certificació «moren a l'Hospitalet de l'Infant», crec que rectifiquen les seves informacions.

El pont de l'Ebre a Tortosa. El pont de l'Ebre a Tortosa —ho he dit i ho repeteixo—, dintre dels seus terminis, perquè, és normal que en una obra hi pugui haver un problema, i allà es va produir un problema de cimentació. Jo només li voldria recordar una cosa, el cinturó del litoral —li posaré un exemple— es retarda un any per un problema, per un problema també, i, escolti, i no s'hi fan escarafalls, i miri si es necessita el cinturó del litoral! Jo, l'única cosa que li dic és que es va fer una modificació i una reforma i vostè vagi, en aquest cas, a Tortosa i veurà que la feina, la tasca més important d'un pont, vostè ja la veurà —i per això està certificada. I, a més a més, li vaig a dir una altra cosa : guanyem el temps suficient, perquè nosaltres vam licitar el pont, i ara és el pont i els accessos i en el mateix termini que s'havia d'acabar el pont, nosaltres acabarem pont i accessos.

Per tant, Illustre senyor Diputat, no em parli en aquests termes, no em parli d'hipoteca del futur, perquè, precisament, les mesures del Govern de la Generalitat han estat precisament, en lloc d'hipotecar el futur, precisament, tota la programació i la planificació de carreteres, donar-hi contingut pressupostari. Jo només li dic, en tot cas, que, de les seves afirmacions... i crec que jo li he donat arguments en aquest primer torn suficients per dir-li que vostè no ha estat encertat en la seva interpretació de la política de carreteres de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Per a un torn de rèplica, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU : Senyor Conseller, subhastar una obra el desembre del 83 i firmar l'acta de replantejament el maig, abril, juny del 85 és una irresponsabilitat política; no legal, però política sí.

Jo vull aportar a la consideració d'aquesta Cambra tres arguments més que confirmen el que hem afirmat, sempre amb documentació oficial. Senyor Conseller, que el coneix, aquest llibre? El coneix, és seu : Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Jo sumo les adjudicacions de la Direcció General de Carreteres, sumo les de l'any 81, les de l'any 82 i les de l'any 83, i em surt la xifra que vostè deia; com que aquí està per 43,8, aproximadament la xifra que vostè deia a la premsa que seria contractat. Sí senyor; el que vostè no deia era com s'havia contractat. 3.562 milions l'any 81, 8.227 milions l'any 82, 19.609 l'any 83, cap a l'any 84 i després ja en parlarem del que vostè diu de l'any 85.

Aquestes dades confirmen una voluntat política —li ho repeteixo— il·lògica, temerària i faraònica per la durada i, comporten, únicament i exclusivament mirar les parades de cartells.

Segon tema. Vostè el coneix, aquest informe? : Sindicatura de Comptes, *Seguiment del grau de compliment del Fons de Compensació Interterritorial*. L'informe demostra que vostè ha jugat políticament, i té tot el dret a fer-ho; té la sobirania de fer el que vulgui amb els diners que li vénen del Fons de Compensació Interterritorial, però, a mi, crec que em serveixen per al meu argument, i és que la planificació inicial tenia una dotació de 4.456 milions, i resulta que vostè fa unes baixes i unes altes. Les baixes són fonamentalment allà on hi ha problemes, perquè vostè no paga o perquè, en estar retardada l'obra, vostè no paga. No ho sé, aquesta és una explicació que m'ha de donar vostè.

Concretament, de Flix-Maials, vostè en treu 48,8 milions; a Manresa-Súria, 95,7; a la circumvallació de Vilanova, 32; a Barcelona-Montcada —que després en parlarem—, 107; als Hostalets-Adraill, 99; a Tàrraga-Guisona, 39; a Balaguer i Artesa, 138; a Coll de Nargó-Organyà, 69 —i està bastant endarrerida—; a Móra la Nova-l'Hospitalet, 97,2; a Banyoles-Besalú, 67,4; a Hostalric-Arbúcies, 62,1; a la variant de Sitges, 137,1; al nou pont de Tortosa, 182,1; a Olot-Banyoles, 67,9; a Artesa-Benavent, 70; a Reus-Salou, 74,6. En total, 2.691 milions de baixes i unes altes de 3.191, 500 milions més, a costelles de l'habitatge. Vostè fa un increment d'això, i què paga? Doncs, miri, vostè paga 330 milions més a la carretera Cercs-Bagà o Bagà-Cercs, eix del Llobregat, i paga tota aquella quantitat d'obres que tenia en el Pressupost del 82 i en el Pressupost del 83, que no devia saber com pagar-les, i les paga amb això, un reguitzell d'obres. És legítim, és legítim; però políticament jo he de denunciar que vostè ho endarrereix a costelles d'unes altres.

I parlem de l'últim, senyor. Vostè diu que ha contractat, ho diu la premsa almenys, que ha contractat 95 obres per un valor de no sé quant. Miri, el seguiment al DOGC a nosaltres ens diu que vostè ha contractat 25 licitacions que corresponen a 18 obres, i un import de 1.412 milions. Què són aquestes obres? Vol que les analitzem una a una? El projecte DB 145.1, 2 i 3, amb uns pressupostos de 48,7, 49,6 i 49,9, corresponen a una carretera adjudicada a Dragados, a Montcada i Reixac, abandonada, i que ara es torna a licitació i s'està fent. Això no és nova

adjudicació, és redreçament d'una obra ja executada i no adjudicada.

El projecte MB 541 i 542 correspon a la carretera de Saldes a Gósol. Jo li vull llegir, miri, la Il·lustre Diputada senyora Rosa Viadiu i l'Il·lustre Diputat senyor Santiago Riera li van fer una pregunta sobre aquesta carretera, i vostè contesta, el 7 de maig del 85 —vaig de pressa : «L'obra en construcció de la nova carretera Saldes a Gósol es va aturar després de fer-se la rescissió de contracte primitiva i en conformitat amb les previsions establertes a la legislació. El termini previst per a l'acabament de l'esmentada obra és el proper mes de juliol de 1985 i la quantitat prevista per a realitzar la part de manca de l'obra ascendeix a un total de 99.896. Cal remarcar que aquest import s'ha obtingut a partir dels preus del projecte original, etcètera.

Les dues adjudicacions al *Diari Oficial* són de 49,9 i 49,9, els milions que vostè deia, en el *Diari Oficial de la Generalitat* de finals de juliol. O sigui, vostè vesteix un expedient per adjudicar una obra ja feta —i em sembla bé, però vesteix un expedient. Alehores, mentia als senyors Diputats? Miri, expliqui; conti-me'n una, me la creuré; però una, no les dues : són contradictòries.

Tercer, el polígon Bufa el Vent, els projectes VB, 142.1 i 2, Bufa el Vent a Manresa, obra ja executada, i vostè vesteix l'expedient per justificar la despesa. Em sembla molt bé : si això passa en totes les administracions!, però no digui que això són noves adjudicacions.

La segona constatació és que, dels projectes, n'hi ha molts que són complementaris d'obres ja fetes. I en citaré uns quants. La B-154.1, de Manresa a Navars, 31 milions; la AB-253.1, de Navars a Berga; la 2T-289.1 de Tortosa a l'Aldea, la 5T-264.2, 3 i 4, de 38, 42 i 28 de Reus a Alcover. Vostè sap que allò està fet, i ara vesteix l'expedient per pagar. Em sembla molt legítim, però, senyor Bigatà, no em demani seriositat ni em demani que deixem de parlar fora d'aquí, quan nosaltres, com ha quedat repetit per bastants interpellacions de Diputats, ens hem d'assabentar del que diu el President de la Generalitat per les manifestacions que fa fora d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contrareplicar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Diputat senyor Aleu, miri, la millor resposta, ja la hi he donat jo abans, és aquella que dona dia rere dia, que ha donat el poble de Catalunya, que està donant, precisament, amb la política de carreteres. Però, amb això, que a més és una realitat incontestable, aquesta realitat.

Jo li voldria dir diverses coses. L'important és que les carreteres es fan, i vostè aquí m'ha dit dos o tres exemples de carreteres que es fan. En qualsevol cas, sàpiga, Il·lustre senyor Diputat, que vostès estan parlant que amb 390 licitacions de carreteres fetes pel Govern de la Generalitat des de l'any 82, que podem parlar —81, 82— que hi havia contingut pressupostari, perquè moltes vegades vostès sembla que ho oblidin..., que les carreteres es fan sense diners, de la manera que parlen, que, en tot cas, 311 estan completament acabades.

Que hi hagi algunes incidències en algunes? Miri, el tema de Saldes-Gósol era un tema..., purament que l'empresa constructora demana més diners, i vam dir que no, i vam preferir

la rescissió, i crec que això és el que hem de fer des d'una administració.

Quant a tot el que vostè ha dit abans de detraccions, tingui present que això demostra una cosa : bona gestió i agilitat pressupostària (*rialles i remor de veus*)... oh, és clar!; perdonin, què en volia dir vostè? Em volia dir que anéssim d'economies a final d'any? Vostè em diria : «senyor Bigatà, ara resulta que vostè tenia uns diners i no se'ls va gastar.» Perdoni, si hi ha unes obres que van a un ritme, i això passa, com vostè ha dit molt bé, a totes les Administracions, i aleshores el que es fa és —i li ho repeteixo— que l'informe —i que consti, ja que vostè l'ha tret aquí—, l'informe que vostè ha parlat de la sindicatura, precisament el que diu és que la gestió pressupostària de la Conselleria, concretament de les direccions generals inversores, des d'aquest punt de vista és correcte en tots els sentits, des d'un punt de vista del compliment de la inversió i de l'exhauriment de totes les partides dintre del Fons de Compensació Interterritorial.

Una altra cosa que vostè diu. Vostè diu, «obres»; miri, totes les obres en què hi ha un projecte, i vostè ho sap més bé que jo, corresponen, no són només de conservació, per tant és una obra adjudicada. I vostè em diu el DOGC, vostè llegeixi's també millor el DOGC. O vostè s'oblida que enguany hi ha hagut, a primers d'any, unes gelades que van afectar greument, i que hi ha hagut un decret d'urgència aprovat pel Consell Executiu de la Generalitat, que va comportar l'arranjament de tres-cents quilòmetres en un temps que cap administració —i la prova és el reconeixement de totes les administracions municipals, que jo els puc portar—, i, això, per tant, són projectes d'obra, no és només la conservació; són projectes d'obra per un valor de 800 milions de pessetes, a través d'un decret d'emergència, producte per la situació viària a Catalunya aprovada, i a partir d'aquí, s'han produït les mateixes execucions que va preveure el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, vostè el que no em pot dir en aquest moment, és fer aquestes afirmacions quant a uns aspectes puntuals, perquè jo n'hi podria treure molts altres, i no és el meu costum comparar administracions, perquè jo crec que el que estem fent aquí és la mateixa Administració de la Generalitat. Però jo li torno a repetir, i ho repeteixo al Grup Socialista : En aquests cinc anys, el cinquanta per cent dels eixos principals, els itineraris principals de Catalunya, valorats en uns 60.000 milions de pessetes, hi ha una actuació en un cinquanta per cent d'aquests itineraris, d'aquests eixos, a plena satisfacció del poble de Catalunya. Jo li pregunto, i ho torno a dir al Grup Socialista que digui aquí, o fora d'aquí —que es veu que ara és millor dir-ho fora d'aquest Parlament el fet de segons quines dades; fora del Parlament, després hi ha queixes que no es parla dintre del Parlament— que digui, ho repeteixo, el Grup Socialista, quines carreteres que s'han fet no s'havien de fer i quina estem fent que en aquests moments no hauríem de fer, perquè, a última hora, Il·lustre senyor Diputat, el que compta és allò que valora el ciutadà de Catalunya, ho ha demostrat a bastament —i li ho he repetit abans, una enquesta dels usuaris, no feta per nosaltres ni feta des de Catalunya, sinó feta des de fora de Catalunya, el que compta és la valoració que es fa de l'actuació d'obra pública, de la gestió d'obra pública del Govern de la Generalitat de Catalunya, això és el que compta i, en tot cas, no

vol dir que no hi hagi alguns incidents i, senyor Aleu, per acabar, li vaig a dir una altra cosa : espero, ja que vostè és ponent d'obra pública, que l'any que ve, si els seus companys de Madrid no ho arreglen, que si ens quedem sense IVA..., sense el cànon enèrgic (*remor de veus*)... perdó, sense IVA; ho repeteixo : sense cànon energètic, que vostès no es trobin com nosaltres el 84, sense poder complir, i vam fer un gran esforç.

Espero i desitjo que entre la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Tarragona vostè no es trobi en el mateix problema, per bé del nostre país, de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei General Penitenciària i la Constitució de les Comissions de Presos

Substanciada la interpellació, passem al punt següent de l'ordre del dia, que és : Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei General Penitenciària i la constitució de les comissions de presos, que presenta l'Illustre Joan Oliart, a qui tinc el gust i l'honor de donar la paraula (*Remor de veus*.)

Silenci, si us plau.

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, en finalitzar el debat de la interpellació que donà lloc a la present Moció, es van posar de manifest dues qüestions importants, al meu entendre : una, l'afirmació clara i contundent de l'Honorable Conseller de Justícia, segons la qual el seu Departament està absolutament d'acord amb la creació i amb el funcionament de les comissions de presos. L'altra, la constatació que sols s'han creat comissions de presos als centres penitenciaris de Lleida-2, Wad-Ras i Tarragona.

No cal dir, senyores i senyors Diputats, que la comprovació de la ferma voluntat de la Conselleria de fer complir el reglament al més aviat possible em va satisfer, com ja vaig tenir ocasió de manifestar; també he de confessar que abans del debat el Diputat que els parla tenia dubtes sobre la intencionalitat del Departament de Justícia respecte d'aquesta qüestió. D'una banda, els dubtes neixien del fet que algun funcionari sostenen el temor que les comissions de presos siguin copades pels membres mafiosos dels diversos establiments.

Per una altra banda, i ateses les condicions de vida tan deploables, tan penibles, de les nostres presons, la Conselleria podia nodrir la prevenció que les comissions no es converteixin *de facto* en els òrgans idonis per canalitzar les justes protestes i les justes reivindicacions dels interns, i que això no li pugui comportar, a la Conselleria, un seguit de nous problemes d'imatge.

Bé, sembla que això no és així; la Conselleria, al contrari, ha manifestat el seu inqüestionable propòsit perquè les dites comissions funcionin en tots els centres dependents de la Generalitat, de la qual cosa, ho repeteixo, ens congratulem.

Naturalment, de l'altre aspecte de la qüestió, dels resultats fins ara obtinguts, no ens en podem pas congratular ni ens en

podem felicitar gens ni mica. Després de vint-i-un mesos de gestió, no sembla pas que les dades facilitades pel senyor Bassols puguin satisfer ningú. Fins i tot es podria parlar d'una certa contradicció entre la voluntat expressada i la realitat dels fets.

He fet, senyores i senyors Diputats, referència a coses que van ser dites en el decurs del debat de la interpellació, perquè crec que d'aquesta manera s'estableix millor el marc dialèctic en què se situa el contingut de la Moció que defenso, i permet, a la vegada, una economia en la seva argumentació.

Certament, si queda palès que la Conselleria creu en la necessitat del funcionament de les comissions, és obvi que aquesta actitud fa sobrerera una gran quantitat d'arguments; quan tothom està d'acord en una cosa sobren, naturalment, les paraules.

També és prou evident que si tan sols s'ha aconseguit fins ara que les dites comissions funcionin aproximadament entre un 25% de la població penal actual de Catalunya, es fa necessari impulsar l'acció de l'Executiu per tal d'accelerar el procés. Aquesta és la motivació de la nostra Moció, el text de la qual passo a llegir per al millor coneixement del seu contingut : «El Parlament insta el Consell Executiu per tal que en ús de les competències d'execució que corresponen a la Generalitat en matèria de presons, doni compliment a allò que assenyalava l'article 24 de la Llei Orgànica General Penitenciària, i els articles 135 i següents del Reglament Penitenciari i, en conseqüència, emprengui les actuacions necessàries per tal d'estimular la participació dels reclusos en les diverses activitats dels centres, en ordre a aconseguir que en el termini més breu possible es constitueixin, i funcionin, les comissions de presos a tots els establiments penitenciaris dependents de la Generalitat.»

Com tenen ocasió de comprovar les senyores i els senyors Diputats, es tracta simplement que el Parlament doni suport a unes accions que estan perfectament reglamentades, i que són, quant a la seva aplicació, de competència plena de la Generalitat.

El senyor Conseller de Justícia ens va parlar també del desinterès dels interns i del fet que, en ser la participació voluntària dels interns a aquestes comissions, tal com assenyalava la Llei, això feia difícil assolir els objectius fixats en un període de temps limitat o prefixat.

Bé, nosaltres en part creiem que això és així i, en conseqüència, salvem les objeccions que se'ns podrien fer en aquest sentit, demanant que tot això es realitzi en el termini més breu possible. D'aquesta manera, queda clar que tot resta en funció de la bona diligència del Departament de Justícia. En qualsevol dels casos, hem d'afegir que aquesta acció d'estímul no sembla tan difícil de dur a terme, ateses les mateixes manifestacions del senyor Bassols.

Efectivament, si s'ha aconseguit —tal com se'ns va dir— formar grups d'interns per a tasques específiques, no hi pot haver massa problemes per aconseguir una participació més extensa. Fins i tot s'ha pogut constatar que existeix, entre alguns interns, una disposició espontània per a tasques col·lectives. Un exemple clar el tenim en el comitè de redacció d'una revista que els interns de la Model publiquen, titulada *Esa Modelo* i de la qual ja n'ha sortit el primer número.

Una altra objecció que podria fer-se és, com també deia el senyor Conseller, que el sistema d'elecció i de renovació dels

membres de les comissions, en ser complicat, retregui la participació; bé, la Llei General Penitenciària no contempla el sistema de representació, i sí que ho fa, en canvi, el reglament. I es va preferir el sistema francès —que és per elecció—, al sistema italià —que és per sorteig.

És evident que si l'aplicació de la normativa dificulta l'eficàcia del funcionament, serà sempre més fàcil canviar un reglament que una llei, però aquesta conveniència, en qualsevol cas, es deduirà sempre després d'una perllongada experiència, i no abans.

Senyores i senyors Diputats, llegida la Moció i fets els aclariments convenients, em penso que no poden quedar arguments importants per oposar-se al text que proposem. És clar que si es volen buscar tres potes al gat es pot encara utilitzar aquell argument tan rebregat, que consisteix a dir que com que la Conselleria ja ho està fent, sobren les Mocions.

Nosaltres, a això replicaríem que el suport d'un Parlament sempre és d'agrair i, en tot cas, sempre s'ha de cercar.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors Diputats, els demano el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. No havent-hi esmenes presentades a aquesta Moció, correspon ara als Grups de posicionar-se si ho desitgen. El Grup d'Esquerra Republicana desitja posicionar-se? *(Pausa.)* Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Albert Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats; el senyor Oliart, en la defensa de la Moció que acaba de presentar s'ha referit a la possibilitat de l'argument rebregat, que com que això ja s'està fent, doncs ja no cal la Moció. Doncs, bé, jo diria que com que s'està fent, la Moció té un caràcter voluntarista, que potser no hi sobra però, en fi, que tampoc no era necessària. Ara, em penso que cal anar una mica al fons de la qüestió per saber si veritablement és justificat o no votar-la.

Miri, que les comissions tenen un caràcter voluntari, penso que vostè mateix ho va reconèixer i, a més a més, ho va afirmar també l'Honorable senyor Conseller. Per tant, no es pot pas obligar que els presos s'agrupin per fer aquestes comissions; que hi havia un interès del Departament perquè es faci, això també és una qüestió que va manifestar el Conseller; en fi, si hi ha aquest interès, doncs, bé, penso que tampoc no és tan necessària la Moció. Va anunciar l'Honorable senyor Conseller les accions de promoció que feia la Direcció General d'Institucions Penitenciàries perquè aquestes comissions es creessin; sembla que són coses reals, si no ho són, aleshores s'ha de dir, s'ha d'anunciar des d'aquí que no són veritat, però s'ha de fer sobre fets reals.

Bé, nosaltres, senzillament votarem en contra de la Moció, i sense rebregament d'arguments, ni res. I li dic això, perquè la meva temptació personal seria la de no participar ni tan sols en la votació, perquè és un tema que així com el senyor Oliart ha esmentat moltes vegades que durant la passada legislatura havia tingut molt d'interès el Grup Socialista, i no vol dir que el Grup d'Esquerra Republicana no en tingués, el fet que és evident és que per a nosaltres és un tema al qual mai no hem fet una incidència extraordinària, per una qüestió molt sen-

zilla : perquè ens ha desagradat profundament que és una competència de gestió, la de matèria de presons, que, naturalment, ha de ser regida per la Llei General Penitenciària, perquè així ho diu l'Estatut. Que la construcció de les presons correspon a Madrid; que el control de les presons —policia nacional i guàrdia civil— depèn de Madrid; que els residents de les presons, és a dir, els presos que hi són per sentències també d'uns tribunals que també depenen de Madrid. Aleshores, aquest desgavell de les presons no l'entendem; com que no l'entendem tindria aquesta íntima satisfacció de no participar en la votació, però de tota manera creiem que tampoc no és just presentar mocions a un tema, que malgrat que el Govern no tinguí tota la raó en haver acceptat la competència, el que és evident és que tampoc seria just de votar a favor d'aquesta Moció.

Per tant, moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En representació del Grup Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Simón Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, és evident que la simple lectura de la Moció socialista predisposa el nostre Grup a votar-la afirmativament perquè no deixa de ser d'interès de tots ajudar que es compleixin amb rigorositat les disposicions del reglament penitenciari que desenvolupa l'article 24 de la Llei Orgànica General Penitenciària. Però creiem que en aquest cas, el Grup Socialista podria haver estalviat a la Cambra aquesta Moció, després de les explicacions rebudes de l'Honorable Conseller de Justícia i, si no, examinem si no són certes algunes afirmacions.

No és cert que en la interpellació va quedar clara la voluntat del Departament de Justícia d'estimular la creació de les comissions que marca el reglament —de la qual abans es dubtava? No és cert que es va exposar que la Llei obliga a moltíssimes més coses —i des del meu punt de vista, molt més importants—, com pot ser la cella individual, el treball de l'intern? I no crec que la creació d'aquestes comissions precisament sigui la més important que marca la Llei penitenciària. No va quedar palès que una cosa és la voluntat del legislador i, una altra, la possibilitat de portar-la a terme, simplement per manca de mitjans econòmics, de predisposició personal dels mateixos reclusos o de circumstàncies d'elecció o, fins i tot, de terminis que fan poc pràctica la forma de la seva renovació?

La preocupació del Grup Socialista sobre el contingut d'aquesta Moció, l'abonem totalment, però el mateix li passa al Consell Executiu. No hi ha contradicció, ni tan sols diferent manera d'abordar el problema i, ja que la Proposició no de Llei —que no va prosperar en Comissió— ja preveia un termini superior que no ha vençut en el moment de presentar-se aquesta Moció, creiem i ens reitem que, amb la interpellació es va aconseguir ja el que es volia, és a dir, una conscienciació del fet que aquestes comissions ajuden d'una manera positiva i enormement la readaptació i la reinserció social, i que han de funcionar bé i al més aviat possible.

Què s'aconsegueix amb aquesta Moció? Quines noves dades s'han aportat per demostrar la manca d'interès i preocupació, en aquest tema, del Departament de Justícia, després de la interpellació? Creiem que res i que cap. Per aquesta raó, i d'acord amb la nostra argumentació, votarem en contra.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'Il·lustre Diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, certament el nostre Grup parlamentari no va entendre la presentació de la present Moció, sobretot després de les explicacions de l'Honorable Conseller de Justícia amb motiu de la interpellació inicial, perquè, realment, nosaltres pensem que aquest fet, aquesta qüestió no es pot destriar ni es pot deslligar de l'actual situació penitenciària que viu avui Catalunya. Hi ha una interrelació total, entenem, entre totes les figures que contempla la Llei Orgànica Penitenciària i el marc ideal que ha de permetre que es desenvolupin correctament, perquè d'aquesta manera, puguin ser viables i operatives.

En aquest sentit, ja comentava l'Honorable Conseller que l'actual legislació penitenciària, amb la qual estem, en general, d'acord, no té el suport dels recursos materials necessaris, ja que ens belluguem amb mitjans propis del tercer món. Per això, en relació amb la constitució de les comissions de presos establerta en l'article 24, l'esforç i la tasca del Departament de Justícia per tal d'estimular-les es troba amb un ventall d'entrebancs i d'obstacles que fan que costi la seva implantació total d'una manera objectiva, i sigui així mateix lenta i feixuga tota aquesta dinàmica que les ha de generar.

El fet que en els centres penitenciaris on encara no s'han constituït les dites comissions hagin funcionat i funcionin uns grups informals canalitzats bàsicament pels educadors, especialment per a activitats de tipus recreatiu i de confecció dels escandalls de treball penitenciar, fa palesa la preocupació del Departament en aquesta matèria i demostra la plena voluntat d'aconseguir una creació regular de les comissions, sempre, naturalment, que ho permeti la iniciativa dels reclusos, de voler-se organitzar voluntàriament. Perquè aquest és un aspecte essencial i definitiu per tal que s'acompleixi allò que està legalment previst.

Hom no pot obligar la participació dels reclusos en aquests organismes i justament en els centres on es manifesten més reticències a aquesta voluntària participació són aquells on és més precària la situació a causa de l'extraordinari amuntegament, que comporta un reguitzell de problemes de seguretat, de convivència. D'aquí que estiguem convençuts que l'aplicació de la legislació penitenciària i el bon funcionament d'aquestes institucions passa per una visió i una solució globals i no podem extrapolar determinades qüestions que són també condicionades per la situació general d'incapacitat física dels centres penitenciaris.

La voluntària iniciativa dels interns en presentar-se candidats per cobrir, mitjançant elecció, els llocs previstos en les comissions, pot ser condicionada per molts factors. Sobretot, en aquells establiments, com deïem, que es troben en una difícil situació. Per exemple, a ningú se li escapa —perquè és conegut— el fet que existeixen grups organitzats amb interessos determinats que, d'alguna manera, poden incidir en les decisions d'aquells interns que potser hi voldrien participar i, naturalment, a ningú li agrada sentir-se instrumentalitzat per a altres finalitats que aquelles que pròpiament et motiven i, que, a més, són aquelles que estan previstes reglamentàriament en l'ordre educatiu, recreatiu, religiós, laboral, cultural, esportiu,

així com serveis alimentaris i confecció d'escandalls, control de qualitat i preus de venda dels productes venuts en els centres. Perquè, com també ha comentat el senyor García Valdés, a qui s'atribueix la paternitat de l'actual legislació, no és admissible la negociació o el compromís de l'Administració amb els interns en altres matèries que les referides, com podrien ser els temes de classificació dels reclusos, destinació a altres centres penitenciaris, horaris, etcètera.

Igualment —cito el senyor García Valdés, i cal tenir-ho present, per això citaré textualment—, «el régimen de cogestión así establecido no debe entenderse en ningún caso como autogestión por parte de los reclusos, que pretenden imponer su solo deseo y criterio en el interior de los establecimientos, pues la responsabilidad de dirigir los mismos corresponde con exclusividad a los funcionarios de instituciones penitenciarias.

I continua : «Una cosa es participar en la gestión y otra muy diferente...» (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, Il·lustre senyor Diputat, prego a la Cambra silenci, si us plau.

El Sr. ORRIOLS : Gràcies, senyor President.

«... es tratar de cometer excesos injustificables, suplantando la misión social atribuida al personal de prisiones.» Per tant, és contra aquestes situacions i condicions internes que s'ha de lluitar per tal que aflorin aquelles iniciatives dels reclusos sense instrumentalitzacions i sense altres interessos.

En aquest camí s'avança; hi ha clars indicis d'anar superant aquesta situació que, per altra banda, és comuna a la majoria de centres penitenciaris de la resta de l'Estat on, òbviament, viuen situacions similars a les nostres. Per això, l'Administració catalana, que està plenament d'acord amb la creació d'aquestes comissions i, sobretot, amb el seu bon funcionament, les estimula i promou, encara que no és a la seva mà la configuració definitiva d'aquestes ja que, com hem dit, la voluntat dels interns resulta definitiva perquè sigui possible l'aplicació a la realitat d'allò que contempla la Llei i, realment, aquest és un tema, és la gran qüestió que condiciona la nostra posició davant de la Moció que avui se'ns sotmet a consideració.

Perquè no és gens senzill, en les condicions actuals, crear la consciència generalitzada que combati els factors negatius de què parlàvem, que superi l'esforç que significa la participació dels interns que, en molts casos i per moltes i diverses circumstàncies, es tracta de persones amb escassa adaptabilitat social i falta d'hàbit participatiu.

Tot això, agreujat més encara en tractar-se de centres preventius on la mobilitat i la rotació són constants, la qual cosa dificulta necessàriament la constitució de comissions estables i on l'intern té una consciència de provisionalitat i d'indefinició que actuen negativament amb vistes a la seva participació.

Així doncs, amb la perspectiva dels avenços produïts, com ho demostra el fet que estiguin constituïdes, tal com assenyala el senyor Diputat Oliart, les comissions de presos de Wad-Ras, Lleida-2, on la major estabilitat, precisament, en el seu centre de compliment, ha permès un millor funcionament d'aquests organismes, i també la constitució de la presó de Tarragona, estem esperançats, doncs, que es produiran resultats positius en els centres on encara no funcionen. Però insisteixo en allò que ja es va contestar en la interpellació anterior, i és que, en definitiva, si a l'hora de les eleccions no es presenten candidats, per molt voluntarisme que tingui el Departament de Jus-

tícia, és físicament impossible que siguin constituïdes.

No perdem tampoc l'esperança, Il·lustre senyor Diputat Oliart, que el Govern central trameti les corresponents quantitats per a nova inversió i que han de fer possible portar a terme l'objectiu, per tots compartit, de dotar-nos d'uns centres moderns i funcionals que, sens dubte, incidiran d'una manera radical a fer realitat aquell desig d'aconseguir una autèntica reeducació i reinserció social dels nostres interns.

És per tot el que he exposat que el nostre Grup no pot donar suport a aquesta Moció presentada.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Substanciada, per tant, la Moció, la sotmetem a votació.

Diputats que estiguin a favor de la Moció, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Per tant, la Moció ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Construcció de Nous Centres Penitenciaris

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és el punt número 8, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Construcció de Nous Centres Penitenciaris, que presenta l'Il·lustre Diputat senyor Joan Oliart, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. OLIART : Senyor President, senyores i senyors Diputats; si a l'anterior Moció no hi havia cap recriminació explícita a una manca de diligència del Departament de Justícia, encara que sí que hi havia un cert reconeixement implícit que les coses podien haver anat més de pressa, la veritat és, senyores i senyors Diputats, que en matèria de noves construccions penitenciaris no és possible deixar de constatar la realitat.

I la realitat, no diré que sigui revolucionària, en aquesta ocasió, però sí que és escandalosa, perquè d'escàndol és que, després de més de cinc anys i mig, no s'hagi començat encara cap nova presó a Catalunya. Mentrestant, segons les mateixes informacions del senyor Bassols, a la resta de l'Estat se n'han construït setze i estan en procés de construcció set més.

I aquest fet ha volgut ser presentat per la Conselleria com una prova de discriminació envers Catalunya, quan precisament constitueix l'evidència més notable de la passivitat del Consell Executiu, des del moment que demostra que els diferents governs de l'Estat han afrontat de manera més responsable la sempre problemàtica decisió de determinar els emplaçaments més convenients.

No, senyores i senyors Diputats, no. Aquesta situació no és fruit de cap discriminació, sinó purament i simplement de la ineficàcia del nostre Govern autonòmic. Aquí, com en tantes i tantes qüestions, el victimisme no té cabuda i, si hi guarda alguna relació, serà la que va assenyalar el *lehendakari* Ardanza quan va dir allò que «el victimisme és el principi de la derrota».

Passivitat manifesta, doncs, en la política de localitzacions

penitenciaris, com ja es va veure obligat a reconèixer aquest mateix Parlament el 7 d'abril de 1983, en aprovar una moció socialista en aquest sentit. Per cert —i això ho poso a la consideració de totes les senyores i els senyors Diputats—, si fa dos anys i mig la Cambra constata la passivitat del Consell Executiu, què no hauria de constatar ara quan, després de tant de temps, estem exactament igual que llavors? Seria laboriós, senyores i senyors Diputats, trobar el mot apropiat en el *Fabra*.

I aquesta ineficàcia és deguda —no existeix cap dubte d'això— a la falta de voluntat per assumir el cost polític i el cost electoral que comporta designar directament les diferents ubicacions. Per això, el Consell Executiu ha preferit, de sempre, lliscar sobre el terreny de l'ambigüitat, traspasant, de cara a l'opinió pública, la responsabilitat de la decisió a l'Administració central, quan tothom pot comprendre perfectament que el Ministeri de Justícia hauria acceptat encantat les localitzacions que reunissin els requisits exigits i encara més encantats, si s'oferien sense problemes polítics addicionals.

No s'han trobat, doncs, els terrenys necessaris i, com a resultat de tot això i, com és natural, no s'ha fet cap nou establiment penitenciar. Però és que, a més a més, tampoc no ha existit —per no existir—, al llarg de tot aquest temps, cap programació, ni tan sols uns simples criteris d'actuació. Es va presentar, això sí —a requeriment del Parlament—, un pla indicatiu, però està avui talment desfasat i amb un grau tan gran d'incompliment que tot indueix a pensar que la Conselleria va entendre que el mot «indicatiu» vol dir que exonera de tota aplicació o de tot compliment. I també he dit, i ho repeteixo, que no han existit ni simples criteris d'actuació. Com entendre, si no, el fet que la finca de Can Ribes, de la Roca del Vallès, fos ofertada per la mateixa Conselleria al Ministeri i ara la mateixa Conselleria canvia d'opinió quan se li traspassen facultats per construir aquest centre? És que la finca de Can Ribes era bona perquè hi construís el Ministeri i s'ha convertit ara en dolenta quan és la Generalitat la que hi ha de construir? Singular manera és aquesta d'entendre, senyores i senyors Diputats, la salvaguarda dels interessos comarcals.

Reconec, senyores i senyors Diputats, que això de les localitzacions i construccions penitenciaris és un tema difícil, sobretot si considerem la dificultat afegida que suposa per al senyor Conseller de Justícia haver de convèncer els altres, quan no té convençuts els de la pròpia casa. Em referiré, per exemple, al que ha passat a Castellbisbal, que després d'haver arribat a un principi d'acord amb el municipi, va resultar que els regidors de Convergència i els regidors d'Unió van votar en contra del projecte de la mateixa Conselleria.

Ara bé, els fets són els fets i la realitat és la que s'ha descrit i, com a conseqüència de tot això, el Grup Socialista ha redactat el primer punt de la Moció que debatem d'aquesta manera : «El Parlament constata la manca de programació i de realitzacions del Consell Executiu en relació amb la localització i la construcció de nous establiments penitenciaris, malgrat les competències exclusives de la Generalitat pel que fa a l'ordenació del territori i urbanisme, l'assumpció de competències d'execució en matèria de presons i les mocions aprovades per aquest Parlament el 27 de maig de 1981 i el 7 d'abril de 1983.»

El que ja ha estat dit, crec, en pura lògica cartesiana, és que aquest text hauria de votar-se favorablement de manera unànime però, com que la lògica de Descartes i el resultat de les vota-

cions d'aquesta Cambra són dues coses ben diferents —com ja s'ha posat bé de manifest en la votació de la moció anterior—, el Diputat que els parla no es fa gaires il·lusions sobre el destí d'aquest primer punt.

Quant al segon punt, diem : «El Parlament insta el Consell Executiu a presentar abans d'un mes un programa concret de construccions de centres penitenciaris, d'acord amb les mateixes previsions del Departament de Justícia. Aquest programa haurà d'incloure necessàriament el període de temps previst per a la seva realització, el cost total de les obres i l'import de la primera anualitat, que haurà de consignar-se als pressupostos de la Generalitat per a l'any 1986.»

Aquest programa ha de cobrir les necessitats previstes a mitjà i llarg termini. Naturalment, la seva execució va més enllà d'una anualitat, per això volem que s'especifiqui el seu temps de realització. Com que les prioritats polítiques, senyores i senyors Diputats, on s'estableixen de veritat és en els pressupostos, cal també la seva quantificació per tal que es puguin fer les oportunes consignacions, començant ja per la corresponent al pressupost del 1986.

Quant al termini d'un mes que fixem per a la seva presentació, que podria semblar-li curt a algú, adduiré simplement que a aquestes altures cal suposar que la Conselleria ja deu tenir bastant avançat aquest programa i tal vegada també quantificat.

Per tant, solament es tracta que es desvetlli el misteri i el coneguem tots. Naturalment, la qüestió del finançament és la qüestió bàsica i serà sens dubte l'argument principal que el Grup de Convergència i Unió esgrimirà si pensa oposar-se a l'aprovació d'aquesta proposta. A l'entorn d'aquest tema, crec que és oportú fer algunes puntualitzacions.

La primera, senyores i senyors Diputats, és que l'obra nova era, és competència de l'Administració central i l'obra de substitució és competència de la Generalitat. Fins aquí, sembla ser que tots hi estem d'acord.

Ara bé, a més a més, el Ministeri de Justícia ha traspassat una bona part de l'obra nova. Així es pot veure en el desglossament de la partida transferida de 801.900.000 pessetes que es van rebre fa pocs dies...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, senyor Diputat. Prego silenci a la Cambra, si us plau.

El Sr. OLIART : ... de les quals 729.300.000 pessetes són per a la construcció del centre penitenciar de la Roca del Vallès i 72.600.000 són per a la construcció posterior d'un altre nou centre penitenciar que no s'especifica.

Segon, la Generalitat ha de buscar el finançament dels establiments que han de substituir els centres que es consideren vells i obsolets i, si no n'hi ha prou amb les transferències anuals que es reben per aquest concepte, s'hauran de cercar els recursos en altres llocs. De la mateixa manera que el Consell Executiu els ha trobat per finançar la xarxa de ràdio i televisió o per cobrir els dèficits sanitaris, per citar dues qüestions conegudes per a tothom, es poden també trobar per construir presons. És una pura qüestió de prioritats polítiques i res més que això, senyores i senyors Diputats.

I, tercer, no val a fer-se el llastimós. El Consell Executiu sabia perfectament quina era la situació de les presons catalanes, i en conseqüència, havia de negociar aquesta qüestió tan fonamental del finançament en el moment d'acceptar els traspassos.

Si no es va fer així, o no se'n va saber prou, la responsabilitat és única i exclusiva del Consell Executiu; que no es busquin culpes, que no es busquin raons fora de les del mateix Govern de Catalunya.

Per acabar, senyores i senyors Diputats, dir que s'ha perdut un temps preciós en aquesta qüestió, que ja no es pot recuperar. Procurem, això sí, d'ara endavant fer millor les coses. La Moció que hem presentat i que acabo de defensar hi vol contribuir.

Per a aquesta finalitat, senyores i senyors Diputats, els demano el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per defensar les seves esmenes té la paraula en representació del Grup Popular, l'Il·lustre Diputat senyor Simón Pujol.

(El M. H. Sr. President s'incorpora al seu lloc a la Presidència.)

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats. A nosaltres, ens sorprèn que sigui el Grup Socialista el que presenti aquesta Moció, a fi que es resolgui el greu problema del dèficit dels establiments penitenciaris que hi ha a Catalunya, perquè la solució d'aquest passa també pel Govern de l'Estat. Govern de l'Estat que tots hem notat que és socialista i que, per un altre cantó, ja el Conseller de Justícia va assumir que també passava pel Consell Executiu.

Fa poques setmanes, amb altres Diputats entre els que es trobava el senyor Oliart, vàrem assistir o, millor, vàrem configurar un debat, a petició de Justícia i Pau, sobre el tema de les presons. Aquest debat s'emmarcava dintre del cicle del quart món i allí ja vaig manifestar que essent a càrrec del Govern central l'obra de la nova construcció, i del Govern autonòmic l'obra de substitució, es creen molts entrecreuaments que fan menys eficaç l'acció, ja que aquesta és compartida. És a dir, allò que en castellà es plasma en la dita popular «uno por el otro y la casa sin barrer», i el problema que sigui difícil abordar-lo ve del moment dels traspassos del febrer de 1984, que per afany d'assumir transferències es va negociar malament almenys en aquest cas.

El Director General va manifestar fa poques setmanes que serien necessaris cinquanta anys per construir una presó a Catalunya, si es funcionés amb els diners que es reben de l'Estat transferits per a inversions. Llavors, com és que en negociar no es va tenir en compte el pèssim estat de conservació i de funcionament de la majoria de les presons traspassades, sabent que haurien de ser substituïdes i que aquesta inversió aniria a càrrec de la Generalitat? Bé, en tot el problema jo crec que hi ha dues qüestions : per un costat, malentesos i, per un altre, discriminació del Ministeri de Justícia.

Malentesos; si no, com s'explicaria que el Ministeri de Justícia compri la finca de Can Ribes per ubicar-hi un mòdul penitenciar i ara resulta que es vol comprar un altre terreny a Quatre Camins. Aquella finca, que és patrimoni de l'Estat, per a què servirà? Tants diners té l'Estat per a comprar finques i que no serveixin per a la finalitat prevista? I aquest nou terreny? No serà més un desig del Conseller de Justícia que una pròxima realitat?

Els contactes amb algun dels propietaris d'aquest terreny, o d'aquests terrenys, a Quatre Camins de moment així ho ava-

len. Quina és la conseqüència? Nova demora.

L'altra qüestió he dit que des del meu punt de vista era discriminació per part de l'Estat. Com s'explica que de setze inauguracions de centres penitenciaris cap estigués ubicat a Catalunya? I el que és més greu, que només es pot comptabilitzar un dels que es realitzaran pròximament, solament un per Catalunya. Què passarà d'aquí a tres anys? Què passarà d'aquí a tres anys si el problema es manté, encara que no s'agreugi? És que pot aguantar-se molt de temps la relació 1/5, 2/5, 3/5; és a dir, places penitenciàries, màxima utilització i utilització actual?

Des del nostre punt de vista, i assumint la realitat actual de com s'han traspassat a la Generalitat les institucions penitenciaris, creiem que no queda una altra alternativa, i aquesta jo la dividiria en tres fases.

Primera, que el Govern central rectifiqui la distribució de les seves inversions penitenciaris davant la greu realitat que un 15 o 16% de presos, que són els que hi ha a Catalunya, en relació amb els presos de l'Estat, obliga l'Estat al mateix percentatge d'inversió sobre el total disponible, i no a un 5%. En aquest sentit va encaminada la nostra esmena d'addició d'un tercer punt i, a més, per criteris de màxima eficàcia, també, el motiu de proposar-la és que el Ministeri de Justícia s'adoni que la seva política actual dificulta les possibles solucions d'aquest problema. Si la solució depèn de dos —Govern central i Generalitat—, per què només es demana que assumeixi la responsabilitat un d'ells?

Hem presentat també esmena al primer punt de la Moció per reconduir-lo a la manca d'informació i no de programació, entre altres coses perquè no es pot deixar de banda la programació explicada pel Conseller de Justícia en la darrera sessió informativa.

El segon punt del nostre programa de solucions a aquest tema seria que hi haguessin prioritats polítiques clares. No val a dir que les quantitats traspassades s'esgoten ràpidament sense poder atendre ni mínimament el gran dèficit penitenciar. Prioritats polítiques d'inversió o el que és més clar : què és més necessari, una presó o una carretera?

Fins ara, malauradament, hem vist que el senyor Conseller té consciència del greu problema, però no l'ha sabut explicar al Consell Executiu, o no li fan cas, i no vull treure conclusions de què cal fer quan a un no li fan cas. Avui, precisament, tenim dos exemples, suposo, que quan a un no li fan cas, doncs, dimiteix. (*Remor de veus.*)

Estant d'acord amb el punt 2 de la Moció, hem presentat esmena per fer-lo de més fàcil complimentació.

El tercer punt...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : El tercer punt seria mirar que es reduís el nombre d'interns.

Un exemple : aquest Diputat va proposar que es preveïés la construcció de mòduls separats per a drogaaddictes, en dues ocasions. Una, en una pregunta escrita, i l'altra en l'última sessió informativa. Un canvi tan clar, pel que es veu no s'entén, perquè un mòdul no són habitacions separades a la infermeria, quan el drogaaddicte pateix la síndrome d'abstinència, que és la resposta rebuda del Conseller de Justícia. Si hi ha presons per a homes i per a dones per evitar complicacions sexuals; si hi ha presons per a menors per tal d'evitar que els que

comencen a delinquir puguin ser recuperats per la societat, i no s'acostumin a conductes ja habitualment delinqüents, per què no se separen els drogaaddictes, sabent que entre el 4 i el 5% dels presos és a la presó on s'habituen i s'inicien a la droga? Potser 160 presos menys no alleugeraria una mica el problema que estem debatent?

Jo li diria a l'Honorable senyor Conseller, o a algun membre d'aquesta Cambra del seu Grup parlamentari, perquè veig que no hi és —jo no entenc com es pot fer una moció al Parlament de Catalunya sense que hi sigui el Conseller del Departament de què es tracta, tampoc hi estic massa versat, perquè sóc un Diputat novell, però, en fi, encara que el Reglament suposo que ho deu permetre, certament, la cortesia parlamentària no; que no entenc que el Conseller de Justícia no sigui aquí. A mi em sembla que potser s'hauria d'ajornar el Ple si algun Conseller ha de sortir, perquè jo no sé a qui ho diem això. (*Rialles.*) És una moció al Conseller de Justícia : no hi és... Bé, doncs, senyor Conseller de Justícia... (*Rialles*) ...amb el suport d'una majoria...

El Sr. PRESIDENT : Prego al Diputat que moderi les seves manifestacions i s'atengui al seu afer.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, jo no entenc quina és la desmoderació a què vostè es refereix, jo no ho entenc. Jo estic argumentant que el Conseller de Justícia no està aquí...

El Sr. PRESIDENT : Bé, perdó, no té cap obligació de ser-hi, eh?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Bé, jo dic que és falta de cortesia parlamentària...

El Sr. PRESIDENT : Insisteix molt en aquesta qüestió, ja ho ha dit, doncs, passi endavant.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Bé, doncs, si el senyor Conseller de Justícia estigués aquí jo li diria... (*rialles*) que amb el suport d'una majoria parlamentària, com la que té Convergència i Unió, una moció poc preocupa. De totes maneres, si variés, no obstant això, la concepció tècnica actual del seu Departament, canviant criteris en aquest tema, els Consellers que els substituïssin i la societat en general, jo crec que li ho agrairien; i aquesta Cambra alguna cosa hauria aconseguit amb aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Ara correspon als Grups que no són esmenants, d'intervenir, pel torn habitual. Per tant, Esquerra Republicana de Catalunya. Prego el senyor Alay que tingui la bondat de fer ús de la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, seré molt breu. En realitat ja quan s'ha substanciat l'anterior Moció he expressat, doncs, el que pensava al respecte sobre les competències en matèria de presons i, per tant, no els ho repetiré.

De totes maneres, respecte a la Moció que ara estem discutint, és evident que al primer punt, quan parla que el Parlament constata la manca de programació, en fi, jo no penso que es pugui afirmar que hi hagi hagut manca de programació, en tot cas serà que la programació que s'hagi fet no haurà agradat a algun o altre Grup; això és una altra qüestió, és una qüestió opinable. A mi, particularment tampoc m'agradava, però, en tot cas, el que no es pot és acusar de manca d'una programació i com que amb els arguments de la Moció anterior ja he expres-

sat que, per moltes programacions que es fessin poca cosa es faria en realitat, em penso que és del tot punt impossible votar favorablement aquest primer punt.

Quant al segon, en fi, es parla d'instar el Consell Executiu perquè presenti en el termini d'un mes...; d'un mes, ni de dos mesos ni de quatre mesos, seria absolutament igual; en fi, creiem que això no resol absolutament res, que, per tant, és improcedent també aquest text, som conscients de tots els problemes que ha enunciat el senyor Oliart i també dels que ha parlat el senyor Pujol, però nosaltres creiem també que, si hi ha una responsabilitat, que és compartida, en aquest cas, que és una responsabilitat del Govern central i una altra responsabilitat del Govern de la Generalitat, jo diria que, si bé és cert que són dos interlocutors, en aquest cas, que haurien de tractar de la matèria, jo diria que el 95% de la responsabilitat recau en el Govern central; i que, per tant, la Generalitat només amb el 5% poca cosa pot fer-hi i, en tot cas, el que sí que cal és demanar a la Generalitat que intenti obrir un diàleg amb Madrid, amb la finalitat de veure com es pot finançar tota la qüestió de les presons i fer un plantejament una mica més seriós del que fins ara s'ha fet des d'aquesta tribuna i també des de Madrid, al respecte.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya? Renuncia a intervenir.

Bé, per Convergència i Unió hi ha intervenció? L'Illustre Diputat senyor Ferran Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, avui, de nou, parlem de tema de presons, a iniciativa d'un Diputat que ha manifestat reiteradament la seva preocupació per aquest tema, preocupació que compartim i que celebrem les seves iniciatives, tot i que més d'una vegada hem manifestat opinions discrepants; i avui també discreparem. I nosaltres tindriem ganes de coincidir en moltes coses amb aquest Diputat, perquè sabem, vull dir, estem convençuts del seu interès sobre la matèria, però nosaltres tenim una certa preocupació que el senyor Oliart equivoca el camí per a la finalitat que vol aconseguir i, aleshores avui caldria, encara més —i, fins i tot, una mica sorprenentment— tornar a parlar de temes que ja són més o menys coneguts d'aquesta Cambra; sigui en el Ple, perquè les respostes que va donar el Conseller de Justícia al senyor Oliart a l'últim Ple a mi em van semblar molt completes, però és que, a més, no es pot oblidar que la tarda anterior, a instàncies del mateix Conseller de Justícia vàrem tenir una sessió informativa llarguíssima en la qual els Diputats dels Grups de l'oposició van tenir un tracte de —diria entre cometes— de favoritisme, en el sentit que es van contestar molt abans les seves preguntes que no pas les nostres, del nostre Grup, que també manifesta interès per aquests problemes, i jo no critico ni el President de la Comissió de Justícia ni el Conseller, d'aquesta deferència amb els Grups de l'oposició, em sembla raonable, però el que llavors no em sembla raonable és que es puguin fer certes afirmacions, després.

Perquè, és clar, aquí es diu i es repeteix, doncs, «en cinc anys i mig no s'ha fet cap presó nova»; sí senyor, no s'ha fet cap presó nova. És més, jo li diria molt més senyor Oliart, és molt més gruixut, és molt més preocupant que això que vostè diu. De l'any 77 fins ara el Govern central ha invertit en obra nova 80.000 milions de pessetes a tot l'Estat i, en aquell tros de

l'Estat que s'anomena Principat de Catalunya, 1.500.

De l'any 77 a aquí, el Govern no sempre ha estat el Govern del senyor Felipe González, és a dir que no li vull pas carregar jo els neulers indegudament al senyor Felipe González, ni a vostè per la part que li toca. Hi ha una part que és claríssim que no és a càrrec de vostès, i hi ha una altra part que sí.

D'aquests pocs cèntims que s'han invertit a Catalunya, doncs, no han estat per a cap construcció nova, eh? No ho posem a la llista aquesta Lleida-2; Lleida-2 es va iniciar l'any 73, i es van iniciar les obres en plena dictadura franquista; vull dir que el que passa és que com que després hi va haver problemes amb la constructora, es van acabar més posteriorment i sí que cal incloure en aquests 80.000 milions; però, vol dir que la despreocupació...; i, aleshores vostè em diu : oh, llavors fan victimisme. Oh, victimisme, escolti'm, si dir la veritat és ser victimista, doncs dec ser victimista jo, no hi diré pas que no; però jo diria : bé, i el plantejament de no denunciar aquest fet?, no denunciar-lo sobretot amb una responsabilitat tan greu com és que el senyor Oliart pertany a un Grup que, vaja, no exageraria de dir que té íntimes vinculacions amb el Govern central. O és que joestic equivocant, que també és una possibilitat.

Aleshores, això em fa l'efecte que és una part del problema fonamentalíssima, però és que després, és clar, el senyor Oliart em diu : és que no es fa res, és que s'aproven mocions i no s'en fa cas. Bé, l'any 83, el mes de març es va aprovar una moció demanant un pla indicatiu en relació amb la distribució de presons. Bé, doncs, el 17 de juny següent, al cap de tres mesos, va entrar el pla al Parlament.

Vostè diu : oh, és que aquest pla és indicatiu i ha passat de moda. Oh, és que és clar, entremig passen coses que no es poden deixar de mencionar, perquè si no aquí ens estem enganyant, estem veient coses que no són. Miri, el Govern central va modificar la Llei d'Enjudiciament Criminal, els articles 503 i 504, i altres articles del Codi Penal —que ara no s'escau aquí de comentar— motiu pel qual a continuació es produeix una buidada de reclusos a les presons. Aleshores es fa un programa sobre aquesta base. Després —per motius que jo desconec, però que el senyor Oliart segurament deu conèixer profundament degut a pertànyer al mateix partit del President del Govern central— doncs, el desembre del 84 es tornen a modificar aquests articles i, a partir d'aquell moment, es produeix un apilonament de reclusos com feia molts anys a la història de l'Estat espanyol que no s'havia produït. És més, hi ha més reclusos ara a tot l'Estat espanyol que en vint anys.

Per tant, aleshores aquest és un plantejament, vull dir, nosaltres... què pretén, que el Conseller de Justícia vagi fent un pla indicatiu a tenor d'això? Perquè si és que el Ministeri de Justícia tingués la gentilesa de dir : alerta, aneu a modificar això perquè ara se'ns ha ocorregut de nou la procedència de modificar la Llei d'Enjudiciament Criminal; aleshores si es tinguessin aquestes deferències, aquestes gentileeses, doncs, es podria fer, i anar adaptant-ho segons les necessitats, però com que no es té...

Però, fins i tot, encara que hi hagués aquesta hipòtesi —que, insisteixo, no hi és—, aleshores, ve, a continuació el problema dels cèntims per fer l'obra nova.

Un dia el senyor Oliart i jo —que som companys de primera legislatura, però que, a més, hem fet molts programes junts

fora d'aquesta casa— recordo, doncs, que vam fer un programa en una emissora de ràdio, un programa en català, sobre el tema de la presó de la Roca i recordo, doncs, que ens acompanyava l'illustre senyor alcalde d'aquesta vila vallesana i, el senyor Oliart insistia, doncs, que el problema d'aquesta presó no es resolía perquè la Generalitat no feia les obres. I jo dient : home, les obres, és que les ha de fer el Ministeri de Justícia, que no les inicia. I, bé, ens vam discutir una estona i suposo que els ràdiooients es devien fer un tip de riure, doncs, perquè ell deia una cosa, jo en deia una altra i, de cop i volta l'alcalde de la Roca va dir que, és clar, això no és resolía perquè el Ministeri de Justícia era qui ho havia de fer i no ho feia. I que l'alcalde de la Roca tenia raó queda confirmat per una cosa que ha dit fa uns moments el senyor Oliart, que és que fa pocs dies es va arribar a un acord pel qual el Ministeri de Justícia traspassava a la Generalitat els diners per a la construcció de la presó. És claríssim que, fins fa aquests pocs dies, la Generalitat no podia construir, ho havia de construir el Ministeri de Justícia. Reclamacions cap allà, senyor Oliart.

Aleshores, què passa ara amb aquest afer. Doncs, molt bé, passa que nosaltres rebrem una primera anualitat que ja ha dit la xifra aquí el senyor Oliart : 800 milions i escaig. Amb 800 milions, com vostè sap, senyor Oliart, no es fa la presó, sobretot tenint en compte que la presó inicial prevista l'any 81 era per a 500 presos, no per a 350 com demana aquest Parlament i diu la llei penitenciària, i com farà el Govern de Catalunya. Aleshores, rebaixa, aleshores per a l'anualitat vinent en rebrem 600 més; els altres no sabem quan arribaran. Per tant, el tema de la Roca, planificació-embolic de la Roca; així estem.

Segon punt, les altres presons. Les altres presons resulta que no es fa res. Bé, no es fa res; el Conseller va anunciar que sí que es feia i, avui em permeto dir-los que el dia 18 a la una del migdia està concertada hora amb el notari per a anar a fer escriptures.

Ara, què es pot fer? Doncs, es pot fer perquè hi ha la partida dels cèntims d'aquesta anualitat de la Roca : amunt aquesta part. Més?, d'on? O és que es pensa que la Generalitat s'ha d'endeutar per construir presons sense que hi hagi la partida corresponent. Aleshores, tot això són temes que caldria aclarir. Per què es fan les presons on es fan? Per què no s'arriba a acords amb els ajuntaments? A mi em sap greu repetir conceptes, però el Conseller va explicar que ha enviat cartes als alcaldes de les comarques en què tècnicament es poden fer presons, a tenor que han de ser a menys de 35 quilòmetres de Barcelona, amb una isocrona de quaranta minuts com a màxim, al costat de les autopistes i amb accés —entre elles aquestes noves presons— i les ja existents, doncs, signifiquen uns llocs molt concrets, no hi ha massa possibilitats. Bé, doncs, se'ls demana, als alcaldes corresponents i, o no contesten, o diuen que no tenen terrenys. Amb tot, i complint el que va acordar aquest Parlament, es negocia, en vista que no hi ha ningú que ofereixi res, es negocia amb els ajuntaments i s'intenta trobar solucions, s'intenten, són satisfactòries completament o parcialment. Però, mentre hi hagi diners, estigui tranquil, senyor Oliart, el Conseller de Justícia, i el nostre Grup, ja s'hi compromet.

Bé, jo abans li deia que nosaltres crèiem que s'havia equivocat el camí, avui, el senyor Oliart, té ocasió, si vol, de modificar això i encarrilar-ho d'una manera que pugui ser satisfactòria i,

perquè poguéssim arribar a un acord —que a mi m'agradaria— unànime de la Cambra. El Grup parlamentari Popular ha presentat una esmena número 4, d'addició d'un nou punt tercer. Si vostès l'accepten, jo ja li anuncio que el nostre Grup el votarà, aquest punt tercer.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Oliart ara per fer cinc minuts per intervenir, per veure quina és la seva posició en relació amb l'esmena presentada i, en definitiva, permetre de passar a la votació.

El senyor Oliart, doncs, té la paraula. Per començar, permeti'm, senyor Oliart, que li pregunti si està d'acord que aquestes rectificacions d'estil, petites...

El Sr. OLIART : Sí, sí, perfectament d'acord.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, per tant, queden incorporades.

El Sr. OLIART : Bé, per posicionar-me respecte a les esmenes que ha presentat el Grup Popular. Quant a la primera esmena nosaltres estem en desacord amb el sentit d'aquesta esmena perquè admetre-la seria, de fet, canviar el sentit del nostre primer punt. Nosaltres estem completament convençuts —i crec que s'ha demostrat al cap d'aquests cinc anys i mig, no ho he demostrat jo amb les paraules— que realment no hi ha hagut cap programació i que, realment, no hi ha hagut realitzacions. Que no hi ha hagut programació s'ha vist ben clarament en el tema de les adjudicacions que era, fins a mitjans d'aquests cinc anys i mig, les úniques competències que tenia la Generalitat, però, és que després, tampoc hi han estat aquestes programacions. De fet, només hi ha una finca, que és la de Can Ribas —i ara ni aquesta, perquè resulta que diuen que ja no serveix i que se n'ha de buscar una altra en el mateix terme municipal. Llavors, està molt clar que de programació no n'hi ha hagut cap, de criteris tampoc, i, els fets són els que ho demostren, a Castellbisbal es va arribar a un acord, i després resulta que es va trencar, precisament, per culpa de la mateixa gent de Convergència i la mateixa gent d'Unió i tampoc no hi ha hagut realitzacions. Això també no és necessari que jo ho recalqui, sinó que, cal donar una volta per tot Catalunya, com abans deia el senyor Conseller, em sembla, recomanant a alguns Diputats socialistes que ho féssim. Jo recomano també als Diputats de Convergència i Unió que donin tots els tombos que siguin necessaris per tot Catalunya i a veure si troben alguna nova presó; a no ser que sigui transparent o invisible, no crec pas que l'arribin a trobar. I això són cinc anys i mig.

En el segon punt del Grup Popular, de l'esmena que presenta, hi ha dues esmenes, una és de modificació, que diu : «Abans de tres mesos», i nosaltres donem un mes perquè es presenti aquesta programació. Bé, nosaltres estariem, estem d'acord a acceptar aquesta esmena i diré la motivació principal. Quan nosaltres vam posar un mes és, precisament, per donar temps que s'incloguessin les consignacions corresponents a l'any 1986, que s'incorporessin en el Pressupost de l'any 86, però com que hem llegit en els mitjans de difusió que aquest Pressupost no es presenta de moment, i que es prorroga el del 85, llavors veiem que, acceptar aquests tres mesos, no modifica en res el tema de la presentació de programació, que és l'essencial, i acceptem, perquè tingui més temps el Consell Executiu, de presentar aquesta programació.

En el segon punt, o en el segon apartat d'aquesta esmena en el segon punt, nosaltres no hi podem estar d'acord, perquè la programació diuen, es faci exclusivament sobre l'obra de substitució. Això sembla que tingui una certa lògica, perquè si la Generalitat és competent en obra de substitució, sembla lògic demanar que només faci la programació sobre aquesta lògica, però només ho sembla, de lògic. Primera i principal : s'ha arribat ja a una negociació amb l'Administració central, en virtut de la qual s'han traspassat ja ambdós nous centres penitenciaris amb unes primeres consignacions, i amb això surto amb les observacions que feia l'Illustre Diputat de Convergència i Unió dient que la quantitat trapassada era molt minsa, aquesta quantitat no és la total dels centres que s'han de construir, sinó que són les primeres consignacions corresponents a la primera anualitat.

Bé, quant a la resta de l'obra nova, que lògicament diem que és l'Administració central, però que joestic dient que en una part ja s'ha traspassat... *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : Perdoni'm, senyor Oliart, permeti'm que reclami l'atenció de la Cambra perquè vostè pugui continuar perorant. Endavant, doncs.

El Sr. OLIART : El Consell Executiu en aquestes condicions, ara ja en aquestes altures després de cinc anys i mig, ha de saber, exactament, quines són les restes dels centres penitenciaris que l'Administració central té pensat construir a Catalunya i, per tant, en aquesta programació, que nosaltres demanem que es presenti, hi han de ser totes aquelles obres que fan referència a les competències plenes que pugui tenir la Generalitat i les transferències de l'obra nova ja traspassades i també, aquelles obres en què se sap que s'ha de fer per Administració central, que la inversió correspon a l'Administració central, però, realment, qui té la responsabilitat de fixar els emplaçaments i de dir : «aquí ha d'anar aquesta presó i aquí aquesta altra» és el Consell Executiu, i creiem que, en aquestes altures —repeteix— ha tingut temps més que suficient per poder-ho negociar.

Quant al punt tercer. Bé, el punt tercer bàsicament diu que hi ha hagut discriminació de l'Administració central al llarg de tots aquests anys, respecte de Catalunya, i nosaltres sostenim que aquesta discriminació no ha existit, i no ha existit perquè durant tot aquest temps hi ha proves més que suficients, el Ministeri de Justícia s'ha adreçat, en múltiples ocasions al Consell Executiu de la Generalitat, demanant, precisament, que li ofertessin les finques necessàries, les finques oportunes, però, a més a més, sempre recalcant que la decisió final de l'emplaçament d'una presó, d'una construcció penitenciària, li corresponia a la Generalitat de Catalunya en virtut de l'article 9.2, que tenim la competència plena en matèria d'ordenació del territori i urbanisme.

I això, per deixadesa del Consell Executiu, per passivitat, per no voler assumir tot el tema electoral que pot comportar, tot el cost electoral i polític que pugui comportar, per totes aquestes raons, el Consell Executiu no ho ha fet, i això és el que nosaltres constatem. Per tant, aquest punt tercer, nosaltres no el podem acceptar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hi ha alguna cosa més, senyor Oliart?

El Sr. OLIART : No, res més, senyor President. Aquesta és la Moció que nosaltres presentem, amb aquesta petita modificació...

El Sr. PRESIDENT : O sigui que es tracta, doncs, de la Moció original admetent la substitució «d'un mes» per «tres mesos» en el punt segon i rebutjant els altres dos apartats de l'esmena presentada.

En aquesta forma, ara, doncs, cal votar aquesta Moció. Es pot fer conjuntament o algú demana que es facin els dos punts separadament? Es pot fer conjuntament. Els qui siguin favorables a aquesta Moció per la modificació que s'ha alludit i amb unes petites rectificacions d'estil, que facin el favor de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Moció ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció. Ara, senyors Diputats, suspenem la sessió per reprendre-la a les cinc de la tarda.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de dues de la tarda i vuit minuts.)

La sessió es reprèn a un quart de sis de la tarda i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer i dels I. Sr. Secretari Segon, I. Sra. Secretària Tercera i I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta Presidència ha d'advertir als Il·lustres membres de la Cambra que, per motius de força major, coneguts per molts dels presents, el senyor Casares no pot ser aquí ara per defensar la seva Moció. La traslladarem al final del període de mocions quan ell, sens dubte, haurà tornat. Per tant, passem a la Moció següent. Hi ha algun inconvenient en aquesta alteració? *(Pausa.)* No. Bé, doncs, gràcies.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Gestió dels Tributs Cedits i Propis de la Generalitat

Anem ara, doncs, a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels tributs cedits i propis de la Generalitat, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Antonio Santiburcio, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, avui presentem la Moció subsegüent a la interpellació sobre el tema de la gestió dels tributs cedits i propis del Consell Executiu i la presentem amb tres eixos centrals, que van ser els tres eixos de la nostra intervenció a la sessió anterior del Parlament.

Primer, constatar que hi ha una desviació dels ingressos de la Generalitat previstos per als nou primers mesos de l'any 85,

superior a 20.000 milions de pessetes, i que aquesta desviació pressupostària és produïda per una mala gestió econòmica dels tributs cedits, dels tributs propis i de les taxes; aquesta mala gestió, portada pel Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya.

És evident que aquest forat que existeix en els nou primers mesos —ja estem pràcticament a la primera setmana de desembre—, ara ja comencem a tenir dades del mes d'octubre i del mes de novembre, i jo donaré dades dels deu primers mesos i del 30 d'octubre que, en conseqüència, agreugen d'una manera molt important la situació que ja reflecteix la Moció dels nou primers mesos. És a dir, ja passem, no d'un forat de 20.000 milions, sinó que el 30 d'octubre, ja comencem a tenir 26.000 milions.

Per què es dona aquesta situació? Els donaré algunes dades que reflecteixen comparativament amb la situació general de la resta de l'Estat el que és una mala gestió econòmica. Per a nosaltres hi ha un baix grau d'execució o de recaptació dels tributs cedits i propis que, en el cas dels tributs cedits, estem al voltant del 74%, quan en els deu primers mesos hauríem d'estar pel 83% de grau de recaptació. I, si comparem això amb les dades de la resta de comunitats autònomes que tenen tributs cedits igual com Catalunya, estem molt per sota d'aquesta mitjana que se situa al voltant del 78%. És a dir, estem catorze punts per sota de les dades de la mitjana de la resta de comunitats autònomes.

És evident que no solament podem comparar amb dades, quant al grau d'execució del pressupost, sinó que també hem de comparar amb les dades de l'any anterior, és a dir, que ho hem de comparar amb el que s'havia recaptat l'any passat. Doncs, bé, els deu primers mesos de l'any 85 s'ha recaptat menys que els deu primers mesos de l'any 84 : un 0,35% menys, i això no té correlació amb la resta de l'Estat quan, a la resta de l'Estat, la recaptació s'ha incrementat al voltant d'un 10%. Per tant, estem davant d'una situació excepcional, davant d'una mala gestió econòmica i tributària que, evidentment, té unes conseqüències polítiques immediates.

Conseqüència política número 1 : regressivitat fiscal. És evident que els tributs cedits no són tributs progressius o, més ben dit, són tributs progressius en la mesura que són tributs que afecten fonamentalment les classes poderoses, les classes altes de Catalunya. És evident que l'impost d'associacions, que l'impost del patrimoni, que gran part l'impost de luxe o que l'impost de transmissions afecta fonamentalment les classes altes, no afecta els sectors populars, no afecta les classes baixes de Catalunya.

Per tant, no recaptar, no lluitar contra el frau fiscal a aquest nivell suposa una actuació que té, com a conseqüència, un grau de regressió fiscal, un grau de regressió persistent.

Quan deia abans que el 30 d'octubre ja tenen un forat de 25.000 milions, aquest forat es desglossaria pel concepte següent : 16.000 milions per la via dels tributs cedits, 5.000 milions per la via de l'impost del bingo i 4.000 milions per la via de taxes; és a dir, això comportaria que s'ha deixat de recaptar, els deu primers mesos, al voltant de 25.000 milions de pessetes.

Segona constatació de la nostra Moció. Constatem el fracàs del Govern en la política de la lluita contra el frau fiscal en matèria de joc —i jo voldria recordar que es tenia com a objectiu recaptar 5.000 milions de pessetes en matèria de lluita contra el

frau fiscal i que els sis primers mesos solament s'han recaptat 6 milions de pessetes, és a dir, no hi ha ni un esforç, ni una voluntat política, ni un pla d'actuació per tal de lluitar contra el frau fiscal i, sobretot, d'intentar reduir les bosses de frau fiscal.

Segon fracàs : el primer tribut propi creat per la Generalitat de Catalunya, l'impost del bingo, ha estat totalment un fracàs, perquè no ha aconseguit, no ha assolit cap dels seus objectius. Tres objectius tenia l'impost del bingo, que eren : augmentar els recursos, augmentar els ingressos; no s'ha aconseguit, es manté el mateix nivell d'ingressos que l'any passat, no s'ha aconseguit augmentar els recursos per al benestar social i no s'ha aconseguit tampoc reduir el nivell del joc a Catalunya.

Tercera part o tercer eix de la Moció que plantegem avui. Plantegem que dins d'un mes el Consell Executiu trameti al Parlament dues coses : un pla d'actuació de lluita contra el frau fiscal i una proposta de regulació fiscal del joc. És evident —i ja en la interpellació i prova que teníem tota la raó és que el Conseller no es va molestar ni a contestar aquestes dades—, és evident que hi ha un tractament discriminatori en la regulació fiscal del joc, que suposa que el joc del bingo té un nivell de pressió fiscal del 33%; que les màquines escurabutxaques tenen una pressió fiscal del 2% i que és evident que, amb aquest tractament discriminatori, no s'afavoreix, evidentment, cap tipus de política fiscal que suposi un increment no solament dels ingressos, sinó que suposi una política per reduir el nivell del joc.

Per tant, aquí estem davant d'una situació en la qual hi ha uns interessos molt clars, que, evidentment, el Consell Executiu i el Conseller d'Economia i Finances algun dia haurien d'explicar a quins interessos respon aquest tipus de política i, per tant, aquesta política discriminatòria s'ha de superar a partir d'una proposta que ha de fer el Consell Executiu per regular, per fer una regulació fiscal de tot el joc, no solament del bingo, sinó de les màquines escurabutxaques, del casino, és a dir, de tot el conjunt del joc i, per tant, plantejar quines són les figures fiscals o quins són els nivells de pressió fiscal de cada lloc.

És evident que quan fem aquesta proposta no estem fent, no estem oferint un pacte polític per part del nostre Grup entorn al tema de la regulació fiscal del joc. És evident que encara no volem que el senyor Cullell dimiteixi, i per això no estem oferint cap tipus de pacte, sinó que el senyor Cullell, i el seu Consell Executiu, ofereixi una proposta clara i neta i, per tant, comenci a dir quina és la seva política.

Per tant, per acabar, nosaltres creiem que estem constatant que hi ha una mala gestió econòmica tributària per part de la Conselleria, que hi ha hagut un fracàs molt important en la qüestió dels tributs propis i, sobretot, en tota la seva política fiscal, i que és evident que aquesta situació tindrà unes greus conseqüències; jo he de dir, en nom del meu Grup, que a final d'any tindrem un forat de 25.000 milions de pessetes, això vol dir que si les previsions de les despeses es compleixen, hi haurà una situació greu, des del punt de vista econòmic, que ja s'està donant i que avui hem vist ja les primeres conseqüències polítiques d'aquesta mala gestió econòmica i d'aquesta mala i dolenta política econòmica per part de la Conselleria.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, volen prendre, fer el favor, els representants dels Grups, de donar prova de la seva posició?

L'Illustre senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, si nosaltres creguéssim que el Consell Executiu ha fet un desviament d'un valor aproximatiu de 20.000 milions de pessetes, si estiguéssim convençuts que el Govern ha fet una mala gestió dels tributs cedits i si constatéssim que el Govern ha fracassat en la política de la lluita contra el frau, i si arribéssim a la conclusió que no s'ha assolit cap dels objectius anunciats pel Conseller d'Economia i Finances és evident que votariem a favor de la Moció presentada per l'Illustre Diputat senyor Santiburcio, el que passa és que nosaltres no compartim les al·legacions catastrofistes del Diputat proposant i encara menys acceptem les seves conclusions.

No anem a repetir el ball de xifres que es va desenvolupar, amb una gran generositat, en el transcurs de la substanciació de la interpellació, i no ho farem, primer, perquè no es poden aportar gaires dades noves i, segon, perquè el temps que ens és impartit, malgrat tot, ens ho impedeix. Ens limitarem, però, a recordar alguns elements que ja han estat citats, perquè val la pena recordar-los, entre altres coses perquè justifiquen el nostre posicionament.

En primer lloc, ens permetrem recordar que els percentatges mitjans de recaptació a Catalunya, sobre els ingressos previstos el 30 de setembre d'aquest any per tributs cedits, s'elevaven el 60,84%, alhora que la mitjana de les altres comunitats autònomes és, o era, del 58,74%.

Segons noves divulgades avui pels mitjans de comunicació i de les quals les senyores i senyors Diputats tenen segurament coneixement, resulta que aquestes dades són encara molt més favorables, perquè en el transcurs dels mesos d'octubre i de novembre els increments de recaptació s'han millorat notablement fins a representar uns escreixos realment considerables.

Evidentment, és lícit desitjar que la capacitat recaptadora de la hisenda catalana sigui encara superior a la que és, però el que no es pot dir és que és una recaptació catastròfica i una renovació absolutament incompetent.

Per altra part, no s'ha d'oblidar que els objectius dels tributs cedits els fixa unilateralment l'Administració central i el Consell de Política Fiscal i Financera. Cal, doncs, ser més prudent en el moment de judicar les conductes, car s'han de tenir en compte els condicionaments de la nostra política financera amb les limitacions a bastament conegudes i sobre les quals no cal insistir.

L'anàlisi de les repercussions, sobretot de recaptacions, dels impostos cedits, o sigui, successions, patrimoni, transmissions i luxe, al nostre judici, no ens demostra de cap manera cap mala gestió, sinó al contrari, es poden assenyalar guanys substancials i milloraments indiscutibles en els procediments i mecanismes de recaptació.

Parlem del bingo, recordem el bingo, i en recordar-lo pensem que és un tribut, que no és un tribut cedit i que no és un tribut obligatori. A partir d'ací es pot celebrar o lamentar que el recàrrec sigui més o menys productiu per les nostres finances, però el que no es pot fer és carregar o responsabilitzar el Consell Executiu d'una certa evasió dels jugadors a les taules de bingo. Pel que fa a nosaltres, més aviat ens alegraríem d'una relativa desafectació, com ens alegraríem encara més sincerament que els nostres ciutadans, conciutadans, s'allunyessin de les màquines escurabutxaques, veritable plaga de la gent

jove i de la gent modesta d'aquest país, i el nostre Grup està fent i farà una política d'hostilització constant d'aquest mecanisme d'empobriment de la societat i d'enriquiment escandalós d'una petita minoria.

Tota mesura que sigui encaminada a confinar en els seus límits més estrictes aquesta classe d'activitats serà, per a nosaltres, molt benvinguda.

En resum, perquè no estem d'acord ni amb el plantejament, ni amb les conclusions de la Moció socialista per les raons que hem tingut l'honor d'exposar el nostre Grup votarà globalment en contra d'aquesta proposició del Partit Socialista de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Pel Grup parlamentari del PSUC, l'Illustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari votarà a favor de la Moció presentada pel Grup parlamentari Socialista i ho farà, malgrat que segurament compartiríem només en un 50% la intervenció del senyor Santiburcio i, evidentment, no compartim ni en un 0%, ni en un 1% la intervenció del senyor Víctor Torres.

Per què diem això? Bé, jo no vull entrar en el terreny dels judicis d'intencions sobre la mala gestió tributària, sobre les dificultats del Govern de la Generalitat, sobre l'afavoriment d'unes determinades classes socials en contra d'unes altres. No hi entraré. Nosaltres vam dir que això es produiria, i ho vam dir ja en el debat dels pressupostos de l'any 1985, i vam dir-ho, perquè, a la vista de les xifres i a la vista de l'increment previst en relació amb l'any 1984, era evident que aquestes xifres no es podien assolir.

Jo lamento discrepar del senyor Torres en el sentit de dir : «bé, és que això ens ve fixat»; la sobirania d'aquest Parlament permetia modificar aquestes determinades xifres en el debat pressupostari, cosa que el nostre Grup va plantejar, evidentment amb poc encert, atesa la majoria de parlamentaris d'aquesta Cambra, però, evidentment, vàrem dir-ho. I si dic això és pel següent : perquè suposant que no s'hagués produït mala gestió, suposant que tot hagués funcionat correctament en el Consell Executiu de la Generalitat tampoc s'hauria pogut assolir el nivell d'ingressos previstos en el Pressupost, i això, ja de per si, quan es pressuposta i quan es defensa aquesta política pressupostària al Parlament, és una mancança i un error polític greu del Consell Executiu, encara que no hi hagués hagut mala gestió i, consegüentment, del seu Grup parlamentari en la mesura en què va defensar les xifres contingudes en aquell pressupost.

Que en aquest moment hi ha una desviació de més de 20.000 milions de pessetes no és quelcom que ho digui la Moció socialista només, és que ho diuen alts responsables del Departament d'Economia i Finances als mitjans de comunicació i, per tant, hem de suposar que això és cert. En conseqüència, em sembla «de calaix» votar a favor del punt primer d'aquesta Moció presentada pel Grup Socialista. Per què s'ha produït? Per dificultats en l'aprenentatge de l'Administració de la Generalitat? Potser sí. Per mala gestió tributària? Potser també. Per gestió descuidada a favor de determinats interessos? Que jo coincidiria que, és clar, l'impost sobre el patrimoni sí que, evidentment, és un impost que pot discriminar en certa

manera —segons com s'apliqui—, les classes altes, no compariria el tema en matèria de successions, ni en matèria de transmissions, ni en altres camps que, evidentment, el tractament, en la mesura en què el tipus és idèntic per a totes les classes socials, no discrimina una classe social per l'altra.

Ara, el que s'ha produït també en alguns casos, jo voldria explicar-ho per deixar-ne constància en aquesta Cambra, és un excés en la gosadia recaptatòria que s'ha girat en contra del Consell Executiu de la Generalitat. Impost de transmissions patrimonials, per exemple. Què ha fet del Departament d'Economia i Finances? Ha dit : «bé, jo no puc modificar el tipus tributari d'aquest impost; què puc fer per recaptar més diners? Modificar les bases de càlcul de la base imposable» i, consegüentment, aquella finca que abans es valorava en 300.000 ara es valora en 600.000. I això, senyor Jaume Camps, succeeix, succeeix, i si vostè no s'hi troba, m'hi trobo jo en el meu despatx.

A què ha portat —estem parlant de finques rústiques, senyor Jaume Camps, estem parlant de finques rústiques—, a què ha portat això? Això ha portat a un increment dels recursos de les persones que han de pagar per liquidació aquest mateix impost i, evidentment, en la mesura en què el nivell de funcionaris era escàs per atendre els recursos, ja que abans se'n produïen molt pocs, avui no donen l'abast per atendre aquests recursos; conseqüència : endarreriment en els pagaments, tràmits llargs i complicats i, evidentment, retard en la funció recaptatòria.

Per mala gestió? no; per ganes de recaptar més diners modificant les bases de càlcul de la base imposable, cosa que comporta, en definitiva, un trencament de la unitat de mercat de la Comunitat Autònoma catalana en relació amb la resta de comunitats autònomes.

Segon tema : frau fiscal, impost sobre el bingo. Evidentment, nosaltres compartim que hi ha un fracàs total de la política del Consell Executiu en aquest camp. Fracàs total en relació amb la política contra el frau fiscal, en la qual ni s'ha avançat un pam, ni hi ha voluntat política d'avançar; i fracàs total en el tema de l'impost sobre el bingo, que ha contribuït a l'enrunament del sector, que ha contribuït al descens del nombre de jugadors i, per tant, del total recaptat sense que per això disminueixi el nivell global del joc a Catalunya —cosa que sí que ens preocupa— i, això, senyor Torres, estic d'acord amb vostè que tampoc és culpa exclusiva del Consell Executiu. La Primitiva té part de culpa, l'hípica té part de culpa, l'increment de les travesses té part de culpa, però, és clar, també tenen part de culpa les màquines i determinats casinos de Catalunya i, per què no dir-ho, tenen part de culpa els bingos de Fraga o els bingos de Castelló, que han vist incrementar, notablement, el nivell de jugadors i el nivell de recursos des de l'entrada en vigor de l'impost sobre el bingo. Per tant, òbviament, no podem sinó votar a favor del segon punt d'aquesta Moció.

I, finalment, el que demana aquesta Moció és que se'ns presenti un pla d'actuació, en relació amb el tema del frau fiscal i en relació amb el tema de la regulació fiscal del joc. Jo crec que això és conseqüència lògica del que hem discutit fins aquí, ja que si el Consell Executiu no ho fa bé, el que reclamem és que el tema vingui al Parlament i que sigui el Parlament qui fixi les línies bàsiques de l'impuls a donar en aquest camp, en la lluita contra el frau fiscal.

Per aquestes raons, senyor President, senyores i senyors Di-

putats, el nostre Grup votarà a favor dels tres punts de la Moció presentada pel Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT : Bé, havent parlat l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives. Convé ara demanar al Grup Popular, a l'Honorable senyor Folchi, que prengui la paraula.

El Sr. FOLCHI : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup no farà una votació unànime als tres punts de la Moció.

El senyor Santiburcio, en demanar-nos el vot per al punt primer de la Moció, ha fet referència a la regressivitat fiscal de gestió i al forat de 25.000 milions de pessetes que, a hores d'ara, s'ha produït en la recaptació dels impostos cedits, taxes i impostos propis.

Nosaltres no volem entrar en el debat sobre aquesta regressivitat fiscal de gestió, en part perquè compartim alguns dels dubtes expressats ja pel portaveu del Grup del PSUC i, en part, perquè això seria tant com entrar en un terreny doctrinalment perillós i políticament absolutament inoperant. Aleshores pensem que no s'han posat en coneixement de la Cambra dades subjectives que demostren no tan sols l'existència d'aquesta desviació o regressivitat de gestió, sinó —i especialment— la intencionalitat que el proponent de la moció atribueix a aquesta política.

Bé, per altra banda, nosaltres pensem que és difícil que l'explicació de l'endarreriment sigui per les vies que ens ofereixen els portaveus socialistes i comunistes, és a dir, el fet que hagin augmentat la pressió sobre les bases és cert; que això hagi pogut portar a un increment de recursos és cert; però que això, matemàticament, comporti una disminució dels ingressos està per demostrar, entre altres petites raons perquè la presentació del recurs no suspèn l'exigibilitat de la liquidació.

Per tant, nosaltres ens quedem, simplement, en el dubte no que existeixi l'endarreriment, sinó per què és produït i, difícilment, podem votar a favor d'una moció que atribueix aquest forat, aquest dèficit, perdó, a mala gestió.

En canvi, compartim el criteri que l'endarreriment existeix i, per tant, difícilment podem votar tampoc en contra. La nostra actitud davant del primer punt de la Moció és abstenció. Volem precisar, de tota manera, que d'aquests 25.000 milions, 16.000 sí que vénen d'alguna manera condicionats per un càlcul fet des de l'oficina tècnica del Ministeri i que, és cert, que el Parlament de Catalunya podria, en el debat pressupostari, canviar-lo; el que passa és que el càlcul que es fa al Ministeri es fa prenent en consideració dades de nivell nacional i, difícilment —almenys que jo sàpiga, fins avui el Parlament de Catalunya, i he mirat els debats, no ho ha canviat ni una sola vegada— amb les dades que tenim a la nostra disposició es fa difícil entrar a discutir i a canviar els càlculs que fa el Ministeri.

De manera que, dels 25.000 nosaltres pensem que són atribuïbles a defectes de gestió 5.000 de l'impost del bingo —el nostre va ser l'únic Grup que va presentar una esmena de devolució del Projecte al Govern, argumentat, precisament, en el sentit que el joc estava en regressió i que això no produiria increment de la recaptació i que, com a molt i amb sort, mantindríem la capacitat recaptatòria del tribut sobre el bingo, exactament el que ha passat.

Per tant, 5.000, més 4.000 de taxes —nosaltres pensem que també hi ha hagut aquí sobrevaloració sobre la previsió d'ingressos de taxes i, simplement cridem l'atenció al Grup propo-

sant de la Moció, que, ara, quan debatem la Llei de Taxes, es proposa la congelació de les tarifes, cosa que d'alguna manera, al nostre entendre treu força moral per a després criticar la insuficiència recaptatòria per aquest concepte. De tota manera, respecte al primer punt, abstenció.

Nosaltres pensem que sobre el segon punt, per la raó que acabo d'explicar, el nostre Grup no pot fer més que votar a favor de la proposta. És cert que l'impost sobre el bingo no ha estat un negoci; si la finalitat última era desincentivar el joc del bingo, d'acord; si la finalitat —i això és el que deia la llei, i això és el que es va consignar al Pressupost— era incrementar la recaptació, fracàs total.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres votarem a favor del punt segon.

I votarem en contra del punt tercer de la Moció precisament perquè oblida absolutament la competència que l'Administració de l'Estat té sobre aquesta matèria. Si la idea que plantegen els socialistes, reiteradament, d'un tractament unitari i una pressió fiscal unitària sobre el joc fos tan bona, jo no dubto que el senyor Ministre d'Hisenda —que pertany a un Grup proper al proponent de la Moció— ja l'hauria assumit. No ha estat així. Ara per ara, la pressió fiscal que l'Estat manté sobre el joc és absolutament diferencial. Nosaltres pensem, en contra del proponent de la Moció, que cada joc ha de ser analitzat en funció de les circumstàncies concretes i que serà difícil si no impossible arribar a una pressió nominal idèntica per a tots els tipus de joc. En conseqüència, i per discrepar del sentit últim de la Moció, votarem en contra d'aquest punt tercer de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara demanar a Convergència i Unió si vol fer ús de la paraula. *(Pausa.)* El Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, jo no cauré en la temptació —que seria antireglamentària— de fer un torn en contra d'alguns dels posicionaments que s'han fet, com per exemple el del senyor Maties Vives, que em resultaria molt fàcil de fer, perquè, evidentment, m'imagino que ell no deu estar a favor que es mantinguessin els valors cadastrals del segle passat i, més aviat deu estar a favor que s'actualitzin. Però no hi entraré perquè seria fer un torn en contra de la intervenció del Diputat senyor Maties Vives que el Reglament no m'ho permet. Em dedicaré, per tant, al posicionament del nostre Grup en relació amb la Moció presentada.

Jo crec —s'ha començat a fer una mica—, però jo crec que hauríem de situar aquest debat en relació amb el sistema de finançament de la Generalitat. Jo crec que això és bo, perquè ens posa les coses en els termes adequats i perquè el sistema de finançament ha estat admès per tots els Grups d'aquesta Cambra, fins i tot per la mateixa Administració central, que té determinades característiques que el fan, en cert sentit, pervers —no en el sentit ètic de la paraula, sinó en el sentit mecànic de la paraula.

Fixin-se, concretament que la xifra consignada en el Pressupost de la Generalitat, com a rendiment dels impostos cedits —s'acaba de dir— és una xifra que ve donada pel Ministeri d'Hisenda. Llavors aquesta xifra nosaltres tenim la sensació que se n'ha fet una estimació excessiva, quant al volum recaptatori i, fins i tot, algunes comunitats autònomes han reduït en

els seus pressupostos l'estimació que feia el Ministeri. Algunes comunitats autònomes governades precisament per governs socialistes. Per què no ho ha fet mai el Parlament de Catalunya? Doncs, miri, no ho ha fet mai perquè vostès saben que la fórmula del finançament actual —que tots estem d'acord que és nefasta— determina el total de valoració dels serveis transferits, és a dir, el famós concepte del cost efectiu, el tradueix en dues xifres; una és el percentatge de participació i l'altre és el rendiment suposat dels impostos cedits i, llavors, ens trobaríem que, en el moment que aquest Parlament acordés considerar com a xifra a tenir en compte en l'estat d'ingressos relativa al rendiment dels impostos cedits, estaríem automàticament, rebaixant el cost efectiu dels serveis transferits.

Naturalment, això seria funest, això no és altra cosa que un nou argument per demostrar que el sistema de finançament és erroni, però això ha estat admès per tothom i, per tant, no és cap novetat. Per tant, ens trobem amb una xifra inicial d'estimació per part del Ministeri d'Economia, perdó, d'Hisenda, del rendiment dels impostos cedits, de 81.000 milions de pesetes. Però anem a examinar bàsicament de quins impostos consta això. Això consta, fonamentalment, de l'impost de successions, en primer lloc. L'impost de successions tothom sap que és un impost de recaptació molt aleatòria i que les sèries històriques, a més a més, així ho demostren. Per tant, les desviacions en l'impost de successions són perfectament atribuïbles a l'aleatorietat del mateix impost.

Però llavors arribem a l'impost, en segon lloc, a aquest impost del qual se'ns ha acusat que l'aplicació poc puntual, poc decidida, significava, a més a més, una intencionalitat política, que és l'impost del patrimoni. Les senyores i senyors Diputats deuen saber que l'impost del patrimoni és recaptat per l'Administració central, conjuntament amb l'impost de la renda; per tant, difícilment és atribuïble al Govern de la Generalitat, negligència en la recaptació d'un impost que el té cedit i, finalment en rep les quantitats, però no el recapta efectivament. Les desviacions en l'impost del patrimoni —també les sèries estadístiques demostren— que es deuen, fonamentalment, a la diligència de l'Administració central a transferir a la comunitat autònoma els recursos que ha recaptat paral·lelament amb renda, en l'impost del patrimoni.

Bé, això ens situa, doncs, en una visió em sembla que una mica més objectiva del rendiment i de les desviacions en dos impostos importants dels quals s'han esmentat.

Però ara a mi m'agradaria fer una referència a les dades estadístiques que es poden aportar del rendiment dels impostos cedits a Catalunya en comparació amb el rendiment dels impostos cedits a les altres comunitats autònomes que els tenen cedits i en el total de l'Estat.

Aquí hi ha diferents dades; jo em permetré repetir alguna de les que va donar el Conseller, però ho faré perquè tothom en tingui la presència, d'aquestes xifres. Concretament el 31 de setembre el total d'impostos recaptats per Catalunya era el 60,84% —el setembre, l'extrapolació lineal mes per mes no es pot fer, per las raons que abans he esmentat—, quan la mitjana de recaptació a l'Estat era de 58,71 —en la mateixa data de 31 de setembre.

En aquella data, a més a més, es disposa de la possibilitat de comparar-ho amb la recaptació en altres comunitats autònomes. Concretament, en aquells moments —comparat a més a

més amb l'exercici anterior, és a dir, comparant la recaptació del 85 fins aquella data de 31 de setembre amb la recaptació el 84 a la mateixa data— En aquell moment la Generalitat estava en una recaptació per dessota de l'any anterior de 0,77 punts de percentatge, quan les comunitats autònomes que tenen cedits aquests mateixos impostos estaven per sota amb 6,31 punts i el conjunt de l'Estat —és a dir, ajuntant les comunitats autònomes més l'Administració central— estava pràcticament 4 punts de percentatge per sota de l'any anterior.

Per tant, en tot cas, es podria dir que la Generalitat havia actuat amb nou vegades més diligència que en el conjunt de l'Estat —Administració central més comunitats autònomes que tenen els impostos cedits. Però és que aquestes xifres, a més a més, canvien radicalment si mirem la situació a finals de novembre —i insisteixo que això no és res més que una demostració que aquestes recaptacions no es poden mesurar linealment i que no es recaptin per dotzaves parts, simplement això.

A 31 de desembre ens trobem que, a 30 de novembre —si no recordo malament el novembre té trenta dies—, el percentatge en relació amb l'any anterior, a la mateixa data, de la Generalitat és 3,79 punts de percentatge per sobre de la recaptació de l'any anterior. I ara entrem en el tema de l'impost addicional sobre el bingo. Aquesta xifra que els acabo de donar de 3,79 és, sense comptar l'impost propi sobre el bingo, perquè faria incomparables les xifres, farien no comparables les xifres, és a dir que 3,79 punts per sobre de l'any anterior és sense comptar l'impost sobre el bingo. Si afegim a aquestes xifres de recaptació l'impost sobre el bingo que no deixa de tenir el caràcter d'un impost complementari, l'impost sobre el joc, llavors ens trobem que la recaptació, a finals del mes de novembre d'enguany, en comparació amb el 84 és de 13 punts per sobre, amb la qual cosa —13 punts de percentatge— ens situem clarament per davant de totes, no de la mitjana, sinó de totes les comunitats autònomes. Això pel que fa referència al tema de la menys recaptació de la qual se'ns acusa i que nosaltres simplement —recordo l'argument bàsic— diem, escolti, és que partim d'una xifra que són 81.000 milions inicials sobre els quals no tenim cap responsabilitat, és una estimació que ens ve donada i és una estimació que no la podem reduir si no volem partir ja, en començar l'exercici, d'una minusvaloració del cost efectiu dels serveis transferits, cosa que, evidentment, no podem fer.

Em referiré, ja per acabar, i breument, al tema de si hi ha hagut més o menys diligència en la recaptació dels impostos relatius al joc. Els donaré només unes dades molt concretes. L'any 1984 es va produir un augment de recaptació sobre els tributs associats amb les màquines escurabutxaques, que és un dels temes que s'ha esmentat, de 5.600 milions, que vol dir un increment sobre l'any 83 d'un 23,38%. Un increment d'un 23,38% no permet acusar ningú d'haver tingut una gestió poc diligent sobre un tema impositiu però és que, a més a més, l'any 85 ens trobem que torna a haver-hi un increment amb la recaptació relativa a les màquines escurabutxaques d'un 15,03%. Acumulant aquests dos percentatges, que, com molt bé sap el Diputat mocionant, no s'han de sumar, sinó que són compostos, ens trobem amb un augment global en els dos exercicis sobre l'any 1983 d'un 41,45% de la recaptació per màquines escurabutxaques i això ha estat degut —i acabo, senyor President— ha estat degut, estrictament, que durant l'any 84

es van aixecar sis-cents actes relatives a màquines il·legals, que van representar l'aflorentament i la legalització, per tant, amb la consegüent imposició d'aproximadament 4.000 màquines escurabutxaques i l'any 85 ha continuat aquest procés amb l'aflorentament d'aproximadament 1.500 màquines més.

Si això significa poca diligència en la gestió de l'impost sobre el joc, deixo al judici dels senyors Diputats que ho determinin. Per tots aquests arguments, senyor President, nosaltres votarem en contra de tots els punts de la Moció.

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, havent-se posicionat ja tots els Grups anem a passar a la votació de la Moció, però abans aquesta Presidència voldria demanar al Diputat presentador si accepta els petits retocs de caràcter lingüístic que han estat circulats. Aleshores, amb aquests retocs, aquesta Moció es posa a votació.

Pel que sembla deduir-se de les exposicions fetes pels Il·lustres Diputats sembla que hauríem de votar separatament l'apartat 1 i 3 i, a part, el 2. És així? No? Cada punt per separat. Molt bé, doncs.

Els qui siguin favorables al primer punt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest primer punt de la Moció ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 66 en contra i 8 abstencions.

Passem ara al punt 2.

Els qui siguin favorables a aquest punt 2, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest segon punt ha estat refusat per 37 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Finalment el punt tercer.

Els Il·lustres Diputats que siguin favorables al punt tercer, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest tercer punt ha estat refusat per 30 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Ingressos de la Generalitat

Ara cal passar, doncs, a la Moció següent, Moció que és a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ingressos de la Generalitat, presentada pel Diputat Honorable senyor Lluís Armet, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta Moció s'inspira en l'anàlisi de la política d'ingressos i, per tant, lliga amb el nivell d'endeutament de l'actual Administració de la Generalitat de Catalunya. Unes precisions necessàries. Aquest final d'any, com a mínim, de diners que no retornaran ni pressupostats en el Pressupost de la Generalitat de Catalunya, hi haurà una quantitat de 15 a 17.000 milions de pessetes, que no es recuperen pel sistema de finançament, sinó que són ingressos propis o taxes que no s'han cobrat, per tant, primera pregunta i primer interrogant : com s'amortitza-

ran els 15.000 o 17.000 milions de pessetes per l'actual Administració de la Generalitat de Catalunya? Això no entra a la Moció, entrarà en el seu moment quan s'acabi l'any, però és evident que jo els anuncio que aquest serà un problema que tenim damunt la taula, perquè una cosa, evidentment, és la gestió dels impostos cedits i l'altra és el no-cobrament de les previsions dels ingressos propis.

Una breu —si em permeten— petita lliçó, que no m'agrada mai fer-la, sobre el tema de la regressivitat. Si els impostos cedits tipus transmissió, tipus luxe, tipus, bàsicament, successions es deixen de cobrar, òbviament es produeix un esforç fiscal del conjunt de l'Estat que se centra més sobre l'impost de la renda que té un caràcter determinat de major universalitat i generalitat, la qual cosa, això, provoca una regressivitat contemplada en el conjunt del sistema fiscal. I si, concretament, en cadascun d'aquests impostos, l'impost de successió, les fortunes més poderoses estan ancorades en determinats llocs a determinats despatxos i no es liquiden és una regressivitat a l'interior del que és aquesta figura impositiva, o si la base imposable de transmissions patrimonials, que són els pisos, els pisos cars, es valoren més permissiblement que els pisos barats s'està fent també una regressivitat fiscal interna. Ho dic una mica a tall de centrar els conceptes, que em sembla que a vegades és important en aquest Parlament.

Aquesta Moció té una pretensió : començar a conèixer la veritat. I això em sembla que és bo per a tots els Diputats d'aquest Parlament, coneguem la veritat de l'endeutament de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, posem les bases per conèixer-la, no anem a fer especulacions persistents sobre tot un conjunt de temes que, sens dubte, contribueixen o poden contribuir a formar part d'aquest endeutament. Des d'aquest punt de vista aquesta Moció demana, simplement i exclusivament, una informació, al més ràpida possible, en aquest Parlament d'un conjunt de dades que són crucials per poder valorar el nivell d'endeutament de l'actual Administració de la Generalitat de Catalunya. He volgut deixar al marge tot el que poden ser hipòtesis de futur, per exemple, la CARIC té uns fallits no coneguts encara i no comptabilitzats que poden presuposar 1.500 milions de pessetes de més. No entro en l'anàlisi perquè vull acabar l'exercici per al tema de la CARIC i per al tema dels ingressos propis, però els anuncio que, amb ingressos propis, tenim de 15 a 17.000 milions i amb la CARIC, possiblement, tindrem 1.500 milions de pessetes de més.

Aquí el que es pregunta és el següent : que s'informi sobre emissions de deute públic de la Generalitat i organismes autònoms i les operacions de crèdit que s'han fet, una a una; pla d'amortització previst per tal de situar la seva devolució en el temps, tema absolutament important que conegui aquest Parlament, aquests quadres d'amortitzacions del deute a llarg termini i dels crèdits a llarg termini. En segon lloc es diu : «evolució dia a dia, al llarg del 84 i del 85, dels crèdits de tresoreria.» Per què?, partint de la hipòtesi que els crèdits a curt termini s'han consolidat com a crèdits a llarg termini, per què?, perquè estem sempre a la vorera del límit, la qual cosa vol dir que un crèdit de tresoreria, que era per puntes estacionals, s'ha convertit en un fet estructural, la qual cosa vol dir que consolida l'endeutament a llarg termini. Per tant, crèdits a curt que estan consolidats avui, i es pot parlar que són crèdits a llarg termini. Demanar l'evolució dia a dia ens permetrà veure la disposició

de la tresoreria concreta de la Generalitat de Catalunya. Pensem que comunitats com la Comunitat valenciana, i altres, en la seva Llei de Pressupost tenen un percentatge de crèdits de tresoreria que no n'han fet ni ús. Aquí se n'ha fet ús, s'ha demanat una ampliació i estem en el límit màxim. Aquesta xifra, per a nosaltres, és de 22.500 milions de pessetes consolidats. Demanem : evolució mensual l'any 85 del deute, la Seguretat Social i la hisenda pública. Volem conèixer aquest deute, aquest deute està consolidat, està permanentment consolidat, les xifres són importants, nosaltres només hem parlat d'una estimació mínima de 15.000 milions de pessetes, és més important. Simplement el que demanem nosaltres és que tot aquest Parlament conegui, a més a més, quina és la situació del deute a la Seguretat Social i a la hisenda pública. Evidentment, és una manera de finançar-se pel mateix sector públic, en aquest cas, el conjunt, diguem-ne, del sector públic. Demanem : evolució els anys 83, 84 i 85 dels terminis mitjans de pagament als proveïdors. Això em sembla que és obvi, hi ha una raó molt senzilla per demanar-ho : temem que no s'estigui produint un procés de finançament sobre la base d'allargar els pagaments als proveïdors, això sabem que ha anat succeint, volem veure la importància que té aquest tema i, sobretot, quan els nostres càlculs és que, concretament a la Política Territorial i Obres Públiques el deute a proveïdors és de 35.000 milions de pessetes, en aquests moments, per tant, xifres molt importants, i cal veure en quins terminis s'està pagant, sobretot en una evolució de tres anys per veure si, realment, això és una via de finançament addicional, tema extraordinàriament preocupant.

Demanem el volum total dels reconeixements de deute emesos pel Departament de Sanitat. Aquests reconeixements de deute s'han fet al marge de la intervenció, són documents que, com jo he dit, són actius financers, moneda feta per la Generalitat que reconeixen deutes, no estan en el Pressupost. Aquests diners, aquest document, perdó, diners en última instància, en el sentit ampli de l'expressió, es va descomptar a una entitat financera i dona lloc a uns moviments de tresoreria importants. Quin és el volum d'aquests reconeixements de deute, com el senyor Jaume Camps acaba de dir : «les pujoles», ell mateix ho ha dit, jo no pensava dir-ho avui. (*Rialles.*)

Un altre tema : relació dels convenis signats amb l'Administració local de Catalunya. Hi ha tot un seguit de convenis signats amb l'Administració local de Catalunya que en aquests moments s'estan incomplint econòmicament. El cas més flagrant és el cas dels esports, en què s'estan incomplint un a un molts dels compromisos empresos en períodes anteriors. El que volem saber és el nivell de compromisos, perquè, evidentment, l'Administració de la Generalitat tindrà dues vies : no complir aquests compromisos, per tant, no complir els convenis, però és del tot necessari que aquest Parlament conegui tot el conjunt de compromisos que l'Administració de la Generalitat ha fet amb l'Administració local de Catalunya, és absolutament necessari conèixer el volum per saber, aleshores, realment les renúncies que es fan d'obligacions anteriors. Aquest, em sembla, que és un element important que coneguin tots els Diputats.

Demanem l'import que de l'impost de l'ITE s'ha retingut a hospitals concertats i no s'ha liquidat a la hisenda pública. En primer lloc vull dir que quan s'ha retingut impost d'ITE a hos-

pitals concertats públics això està en aquests moments absolutament reconegut que no es pot fer, per tant, s'ha retingut un impost, a més a més no s'ha liquidat i aquesta retenció no es podia fer de cap de les maneres. Ens consta que això pot tenir un import important, d'uns 1.500 o 2.000 milions de pessetes. Aquest tema volem saber exactament com està perquè, d'una manera o d'una altra, serveix també per una via de finançament addicional a l'Administració de la Generalitat de Catalunya. I volem, finalment, quines són les previsions que el dèficit del Departament de Sanitat admès per la mateixa Administració quan es diu que són 28.000. Ara sabem que és menys perquè s'han retallat tot un conjunt de Departaments, amb especial interès es va retallar el Departament del senyor Sanuy, com el més —diguem-ne— espectacular de les retallades. Sabem que no seran 28, serà una mica més, perquè hi va haver una Llei aprovada aquí, una mica menys, però, però és evident que hi haurà un endeutament de la mateixa Administració, de la mateixa manera que hi ha un endeutament molt important situat en el sector i que, si es fa un pla de refinançament, això tindrà un tipus de repercussió en l'endeutament futur de la Generalitat. Ara no el té, perquè no té un endeutament que doni justificació a aquest dèficit. La pregunta és dir : què passarà amb aquest dèficit de l'Administració i del sector i com es convertirà en endeutament i per quina via? Quines previsions se'n fa?

Jo crec que aquesta informació és absolutament necessària si som mínimament responsables davant la situació creada per l'actual Consell Executiu de la Generalitat. Estem davant una situació límit, jo la vaig qualificar d'alerta roja, jo vaig dir clarament que el nivell d'endeutament res té a veure amb el que pot ser el nou, futur, finançament autonòmic, que per més que millori aquest futur finançament autonòmic —que tots lluitarem perquè això sigui possible—, difícilment podrem donar sortida a part de les dificultats creades i, per tant, aquest Parlament té tot el dret a conèixer la situació que se'ns planteja en el futur, perquè és una situació de greu hipoteca del conjunt de les actuacions del Consell Executiu de la Generalitat.

En el segon punt es diu i es demana : «El Consell Executiu presentarà al Parlament de Catalunya en el termini d'un mes un pla de finançament del nivell d'endeutament actual.» La crítica més important de fons, al marge de tot aquest conjunt de crítiques puntuals, Departament per Departament, que han creat aquesta situació, passa per dir el següent : aquí hi ha hagut un endeutament il·limitat, s'han escollit prioritats que no haurien estat les nostres prioritats, però l'acte d'irresponsabilitat més fort que s'ha fet és no preveure el flux d'ingressos per anar amortitzant l'endeutament. Pensar que un endeutament a aquest nivell s'amortitzaria sol és un acte de greu irresponsabilitat política; per tant, quin pla de finançament tenim en relació amb aquest endeutament?

Senyores i senyors Diputats, vostès veuran que el punt primer i el punt segon en aquest cas no s'inspiren en una moció crítica al Consell Executiu; s'inspiren en la voluntat de transparència informativa que ha de presidir la nostra actuació. No estem davant un tema menor. El Consell Executiu ha dit insistentment que la culpa de tot, dels 28.000 milions de pessetes de sanitat, de la programació del senyor Bigatà que de 2.000 milions d'un any passa a comprometre'n 20.000 milions d'altres i hipoteca el futur, que tot el conjunt i seguit de petites

actuacions que estan, en aquests moments, comportant greus dificultats al Consell Executiu es deuen, únicament i exclusivament, a una absència de finançament. No se'ns ha plantejat un pressupost per una raó molt senzilla, senyores i senyors Diputats : no s'ha presentat un pressupost en aquest Parlament perquè hauria estat l'única Administració pública de tot l'Estat espanyol —comunitats autònomes i ajuntaments— que hauria vist com es produïa una baixa radical del volum d'inversions en relació amb les altres Administracions. Perquè la hipoteca sobre l'endeutament era molt forta en relació amb qualsevulla altra Administració; i no es volia fer això, i s'ha trobat l'excusa de la pròrroga a l'espera del sistema de finançament definitiu.

Jo els demano a tots vostès un acte de responsabilitat. Coneguem la veritat. Conèixer la veritat de la situació en relació amb l'endeutament és permetre posar les bases per al seu redreçament. Si tots no ho fem —i ho dic amb plena responsabilitat—, em sembla que com a Diputats no haurem cobert una de les nostres missions fonamentals : conèixer la realitat perquè lliurement cadascú valori i prengui les opcions que consideri oportunes.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Com que no s'ha presentat cap esmena a aquesta Moció, salvant una esmena de caràcter lingüístic i d'estil, que pregunto ara a l'Honorable senyor Armet si l'accepta. Accepta la petita esmena lingüística? Molt bé, doncs, salvant això, no hi ha cap altra esmena i, per tant, podem passar a la intervenció dels Grups no esmenants, que són tota la resta. Estic, doncs, a la disposició dels diferents Grups. El Molt Honorable senyor Heribert Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup d'Esquerra Republicana voldria distingir entre el text de la Moció i les hipòtesis i xifres que ens ha exposat l'Honorable senyor Armet.

Jutjarem el text de la Moció, independentment de si ens ha agradat o no la defensa que n'ha fet el senyor Armet, vull dir, si ens ha agradat el fons, perquè en la forma el senyor Armet sempre és brillant.

Ahir vam veure —i permetin-me aquesta digressió— com es deia explícitament que raons totalment al marge del contingut podien fer acceptar o no unes esmenes. Nosaltres no voldríem caure en aquest vici.

A més, distingirem també entre el primer i el segon punt de la Moció i, per tant, ja anticipo al Molt Honorable senyor President que demanarem votació separada d'aquests dos punts.

Pel que fa al primer punt, hi votarem afirmativament. Per què? Hi ha per a nosaltres tres raons bàsiques : primerament, perquè sempre ens ha preocupat el problema del deute. Quan tothom n'era partidari, en la legislatura anterior, nosaltres vam fer ja grans reserves i vam cridar l'atenció sobre el creixement del volum d'aquest deute. Ens sembla perillós que la Generalitat s'hagi anat endeutant com ho ha fet i vagi endeutant-se encara, perquè, desgraciadament, no tenim sobirania tributària. Un es pot endeutar anticipant-se a futurs ingressos, però la pol·lèmica sobre el finançament ho demostra prou clarament : com podem anticipar sobre futurs ingressos quan ens trobem totalment condicionats per uns textos que res no fa creure que el futur sigui millor que el present?

Un pot endeutar-se també —és el cas de moltes empreses— fent inversions que se suposa que seran productives i que donaran lloc, després, a beneficis que permetran d'amortitzar el principal i de recuperar els interessos pagats. Però en el nostre cas, una Comunitat Autònoma com la Generalitat, que no té concert econòmic, suposant que hi hagi inversions que siguin realment favorables per al conjunt de l'economia i que donin lloc a beneficis futurs, si nosaltres només tenim el cost dels serveis cedits, qui tindrà el benefici? Nosaltres haurem pagat la inversió, però el benefici serà a favor de l'Estat.

En fi, un es pot endeutar en cas de força major. Potser l'endeutament per a l'exercici 1986 podria entrar en aquest capítol, però en cap cas els endeutaments anteriors.

Per aquesta raó, doncs, la primera raó, nosaltres estem molt preocupats pel deute i per això ens interessa que sigui divulgada la situació tal com és perquè —i aquesta és la segona raó del nostre vot afirmatiu— creiem, efectivament, que és important que el país conegui exactament quina és la situació actual de les finances de la Generalitat.

Democràcia implica transparència; implica una informació al més completa possible. Jo crec que el senyor Armet fa un servei al Govern provocant que tota aquesta informació estigui a l'abast dels ciutadans; ja sé que una part important és accessible a tothom que s'hi interessi i que la busqui però, evidentment, no tots els ciutadans, ni de bon tros, estan disposats a fer aquest treball.

Hi ha unes grans discrepàncies de xifres sobre el volum real de l'endeutament i, bé, és hora que puguem saber qui té raó, quines són les xifres certes, i que acabem d'una vegada amb aquests dubtes o que almenys —perquè potser nosaltres tenim prou informació per no tenir-los— els ciutadans d'aquest país acabin d'una vegada amb aquests dubtes.

En fi, s'ha parlat molt de mala gestió. El Diputat senyor Obiols, per exemple, fa pocs dies parlava de goteres, d'inundacions, etcètera, i jo crec que és hora d'acabar amb afirmacions peremptòries en un sentit o en un altre. Crec que és hora de posar els fets a la llum del dia i, naturalment, conèixer la situació real de l'endeutament és un primer pas.

Jo no vull pas dir que si es demostra, com espero, que la Generalitat ha estat ben administrada, això sigui ja una demostració de bon govern però, evidentment, és un element necessari per poder dir que hi ha hagut un bon govern.

Creiem, doncs, que realment és interès del Govern que aquesta informació que demana el senyor Armet sigui coneguda, ho repeteixo, per tots els ciutadans i, per tant, creiem que realment el Parlament hauria de votar aquest primer punt de la Moció que, com ell ha dit, no implica —en el seu text, que és al qual ens hem de cenyir— cap crítica, sinó que demana únicament unes dades, i ens agradaria molt que aquesta votació fos unànime. Fins i tot jo hauria desitjat que el senyor Armet hagués demanat encara més coses. Per exemple, quin és el cost total anual dels interessos que la Generalitat es veurà obligada a pagar en l'exercici 1986 en virtut de l'endeutament anterior perquè potser ens hauríem adonat que sense aquest endeutament actualment els problemes no serien tan angoixosos. Jo crec que, ho repeteixo, és molt important per a tots que res no quedi a l'ombra, que ningú no pugui tenir la sensació que hi ha en el més mínim la intenció —i perdonin-me l'expressió— d'amagar l'ou.

És necessari perquè en aquesta polèmica sobre el finançament, en la qual nosaltres desitgem que el país arribi a una conclusió, les dades sobre l'endeutament són molt necessàries. Si, com nosaltres creiem, no hi ha hagut per part de la Generalitat despeses sumptuàries, no hi ha hagut malbarataments i, no obstant això, ha estat necessari, per un nivell de despeses que la major part dels ciutadans no ha considerat pas excessiu, endeutar-se, això vol dir que realment el sistema de finançament és insuficient i, bé, jo voldria que això arribés a la plena consciència de tothom.

Pot semblar a primera vista, quan es llegeix aquest primer punt de la Moció, que el senyor Armet proposa que el Parlament demani moltes coses, però, en realitat, el que demana en el termini d'un mes, qualsevol empresa mínimament ben gestionada, no ja ara en els temps de la informàtica, sinó en qualsevol moment, ha de poder donar aquestes dades, jo diria no en un mes, sinó en una setmana. Per tant, realment en aquest cas els terminis, que moltes vegades es fixen massa justos quan es demana al Govern de fer coses, en aquest cas no crec que sigui de cap manera un termini que no sigui adequat i perfectament complible.

I, bé, dit això, justificades les raons per les quals votarem el primer punt de la Moció, voldria dir que no votarem el segon punt.

En efecte, com pot la Generalitat fer un pla de finançament del seu deute si ignora totalment quins seran els seus ingressos? Potser sí que hi ha hagut imprevisió d'endeutar-se sense conèixer les possibilitats futures de reemborsar el deute adquirit, però, ara, com és possible fer un pla de finançament? El senyor President del Govern va prometre que la nova fórmula de finançament seria proposada abans del 31 de desembre; ens queden vint dies. Però encara que es compleixi aquesta promesa, si ens atenim al text de l'Estatut, serà una proposta que ha de ser negociada amb totes les comunitats autònomes. Voldria dir que, al meu entendre, pel que fa a la Generalitat almenys, les condicions d'aquesta negociació seran ben desfavorables. Serà una negociació forçada, perquè mentre no es doni l'acord a una nova fórmula haurà d'aplicar-se l'antiga que tots sabem prou que és ben desfavorable, però, així i tot, és evident que estem en una total obscuritat sobre quins seran els recursos de la Generalitat el 1986 i els anys successius. En aquestes condicions, em sembla que demanar que es faci un pla de finançament és una demanda impossible de complir.

Per totes aquestes raons, doncs, i resumeixo, per acabar, el Grup d'Esquerra Republicana votarà afirmativament el primer punt de la Moció i votarà negativament el segon punt.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara, doncs, ve que el representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya fixi la seva posició. L'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, en un torn que serà breu, després de la intervenció de l'Honorable senyor Barrera, en la mesura que el Grup parlamentari del PSUC compartia fil per randa el seguit d'afirmacions que ha fet en relació amb el punt primer de la Moció presentada.

Nosaltres entenem que el que demana aquesta Moció són dues coses. En primer lloc, una informació —informació que, amb el Reglament del Parlament a la mà— que la podria dema-

nar qualsevol Diputat i el Consell Executiu la hi hauria de subministrar. Amb més raó encara quan es planteja en el Parlament, en el Ple del Parlament, això ha de sortir aprovat d'aquí per unanimitat, si volem ser, d'una banda, respectuosos amb el Reglament, per analogia i, per altra banda, si volem desvetllar qualsevol ombra de dubte sobre el que, en definitiva es demana i el que realment ha succeït al llarg d'aquest període de legislatura en relació amb els punts que són objecte de la Moció.

I, en segon lloc, es demana un pla de finançament del deute, el qual nosaltres també votarem afirmativament, en la mesura que el pla ha d'estar, i no pot ser d'altra manera, en consonància plena amb el que eren les condicions d'emissió de cadascuna de les emissions subsegüents de deute. I, consegüentment, ha de ser un pla previst al marge del sistema definitiu de finançament autonòmic.

És obvi que no podem votar en contra de les lletres a), b) i c) del primer punt de la Moció, en la mesura que el que demana és una relació dels milions de deute, una relació dels crèdits concedits i una evolució al dia i al llarg del 1984 i 85, del crèdit de tresoreria —informació que, ho repeteixo, poden demanar tots els senyors Diputats amb el Reglament del Parlament a la mà—, i que això és important per acabar d'un cop amb les especulacions, amb les xifres desiguals, per acabar amb allò que es deia l'altre dia, per a segons qui, de l'«embolica, que fa fort» i per a segons quin altre, del «qui dia passa any empeny». Per desvetllar això, creiem que és important que aquesta informació sigui reclamada per unanimitat pel Ple del Parlament de Catalunya, perquè entenem que el problema no és tant l'emissió més gran o més petita de deute, sinó l'ús que es fa d'aquesta emissió de deute i, evidentment, en la mesura en què disposem de la relació d'aquestes emissions, relacionant-ho amb el Capítol VI i el Capítol VII dels diferents pressupostos, estarem en condicions d'afirmar i de desvetllar qualsevol ombra de dubte sobre l'ús que n'hagi fet el Consell Executiu, de les mateixes emissions de deute.

És obvi també que no podem votar en contra de les lletres e), f) i g) que es plantegen en aquesta Moció, en les quals es demana l'evolució dels terminis mitjans de pagament a proveïdors, el volum total de reconeixements de deute emesos pel Departament de Sanitat i la relació dels convenis signats amb l'Administració local, encara que només sigui perquè aquesta és una informació absolutament bàsica i que serà d'una gran utilitat a aquest Parlament, tant en l'ordre de la discussió del sistema de finançament autonòmic, com de cara al debat de pressupostos per a l'any 1986.

Jo voldria acabar dient que el nostre Grup, que votarà, en el seu conjunt, la Moció presentada afirmativament, ha tingut seriosos dubtes sobre quina posició plantejar davant la Cambra en relació amb les lletres d) i h) que es contenen en el punt primer de la Moció. Per què dic això? Dic això perquè, en una primera lectura ràpida —i el que diuen és, lletra d) : «Informació sobre l'evolució mensual per al 1985 del deute de la Seguretat Social i la hisenda pública» i lletra h) : «Import de l'impost de l'ITE retingut als hospitals concertats i no liquidat a la hisenda pública», aquests són els dos punts que ens han portat al dubte—, jo diria que no els enteníem o diria millor que, potser, no els volíem entendre. I potser no els volíem entendre perquè ens preocupa extraordinàriament que, des del Ple del

Parlament de Catalunya, es parli d'ITE retinguts i no liquidats a Hisenda. Ens preocupa el cantell de proximitat d'aquestes situacions a figures previstes específicament en el Codi Penal del nostre país, i ens preocupa que, d'això, es parli en un òrgan a qui no li correspon, ja que és evident que, si hi ha responsabilitats en aquest tema, tant d'impagats a la Seguretat Social i la hisenda pública com, sobretot, d'ITE retinguts i no liquidats a la hisenda pública, ens preocupa extraordinàriament les conseqüències que es poden derivar d'un despullar aquest tema en el Ple del Parlament de Catalunya.

Ens preocupen perquè és obvi que és un tema, no tant de Ple del Parlament... La informació, sí, però el que es pot desprendre d'aquesta informació, si és cert el que s'afirma en aquesta Moció, les conseqüències que es poden desprendre en l'ordre estrictament judicial de caire penal. Per tant, el nostre Grup parlamentari, consegüent amb el que anem a votar, i en la mesura que el que es demana és tan sols informació, sense preveure'n les conseqüències posteriors, anunciem que hi votarem afirmativament i entenem que el Grup majoritari d'aquesta Cambra —pel que fa fonamentalment a aquests dos apartats del punt primer— hauria de fer un vot positiu per desfer qualsevol ombra de dubte respecte a això, que pugui planar sobre aquesta qüestió. Fóra realment greu que una moció d'un Grup d'aquesta Cambra plantegi un tema que té un cantell de responsabilitats penals, o que pot tenir, si és cert el que s'afirma en el text de la Moció, aquest cantell, i que el Grup de Convergència i Unió impedis amb la seva votació que això pugui escllarir-se amb llums i taquígrafs.

Entenem que votar «no» pot legitimar especulacions sobre el tema que, pel cantell penal de la qüestió, repeteixo, en res ajudarien la credibilitat de la institució de govern a Catalunya.

Per aquestes raons, senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup anuncia que donarà suport plenament als dos punts de la Moció plantejada pel Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT : Després correspon al Grup Popular, i en nom d'ells tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI : Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, aquesta vegada la intervenció del nostre Grup podria ser molt breu. De fet, n'hi hauria prou a expressar la coincidència absoluta amb la posició expressada pel representant d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Coincidim en la votació que farem : «sí» al punt primer de la Moció i «no» al punt segon de la Moció, i coincidim també en la motivació que ens porta a fer aquest vot.

Jo m'atreiria a expressar, pel que fa al punt primer de la Moció, que tenim alguns arguments complementaris, en la línia de, precisament, confiar a arribar a una votació unànime sobre aquest punt.

En primer lloc, valgui pel que valgui, nosaltres no veiem que, dintre d'aquesta informació que es demana hi hagi cap mena de dada que pugui comportar cap responsabilitat fora de l'estrictament política. Hem fet una anàlisi curiosa del que aquí es demana; pensem, efectivament, que cada Diputat té el dret, d'acord amb el Reglament, de demanar aquesta informació, que la Cambra té el dret de conèixer aquestes dades i que l'expressió pública, davant el Parlament, d'aquestes dades, no implica cap mena de responsabilitat fora de l'estrictament política.

Dit això, penso també que no es pot treure aquesta votació

d'avui del context en el qual es produeix en aquest moment el debat sobre el finançament de la Generalitat. Fa pocs dies, aquest Parlament va aprovar, arran del debat sobre el suplement de crèdit de l'ICS, un increment del deute de tresoreria. Fa encara menys, ens hem assabentat per la premsa que el Govern de la Generalitat, el Consell Executiu, pretén la pròrroga del pressupost i l'emissió de 20.000 milions de pessetes. No donem a la informació més valor del que té : una informació periodística, però també és cert que la informació està donada, i en aquest sentit.

Tinc la sensació que, a vegades, la majoria, el Grup de la majoria utilitza aquest Parlament, pel que fa al sistema de finançament, només perquè votem a favor de les emissions de deute, sigui de tresoreria o sigui de deute a llarg. I penso que, correlativament, aquest Parlament pot ara adreçar-se a la majoria demanant que, com a mínim, tingui a la seva disposició les dades que necessita per poder donar amb responsabilitat i, si s'escau, els vots favorables quan ens plantegen aquest tipus d'operacions. I és precisament per això que confiem —i ho dic amb tota sinceritat— a arribar a una votació unànime sobre el punt primer de la Moció.

No succeeix el mateix amb el punt segon de la Moció. Nosaltres compartim la idea que la qüestió del deute està lligada a la qüestió més global del finançament de la Generalitat, i ens hauríem de plantejar per què anem a les emissions de deute. Jo penso que, realment, hi ha una resposta directa : els recursos que administra la Generalitat —que ha administrat aquests anys— són objectivament insuficients. Per què són insuficients? Probablement, per dues causes. Una, intrínseca, seria aquesta perversió congènita al model de finançament que hem estat aplicant, al qual hauríem de sumar, a més a més, l'eliminació del pretès efecte financer, la qual cosa ha complicat encara més, ha reduït el volum de recursos disponibles per la Generalitat de Catalunya. Punt primer.

Però, punt segon : em fa la impressió que ens enganyaríem tots si, quan plantegem el tema de la insuficiència dels recursos de la Generalitat, no parléssim del pressupost de l'Estat, donat que la nostra és —s'ha dit des d'aquesta tribuna— una hisenda derivada. Llavors, jo tinc la impressió, a vegades, que el Govern està gestionant el seu pressupost —i parlo del Govern de l'Estat— sota un principi, una categoria nova, poc estudiada per la ciència de la hisenda, una mica més per la teoria econòmica, i que jo voldria designar com a pressupost d'«estancflació». «Estancflació» vol dir «estancament amb inflació». El pressupost de l'Estat, els últims anys, és un pressupost que tendeix cada vegada més a l'estancament en determinades partides : acció social, lluita contra la crisi econòmica i, fonamentalment, transferències a altres Administracions públiques, és a dir, a la Seguretat Social, a les Administracions municipals i a les Administracions autonòmiques.

D'alguna manera, jo no ho dubto, això respon a una filosofia : hem de lluitar contra el dèficit estrenyent el cinturó als altres; el que passa és que és una filosofia política que nosaltres no compartim. Bé, això és el que té d'aspecte d'estancament. N'hi ha un altre : la inflació. Inflació de què? Inflació de dues partides que em semblen fonamentals : càrrega del deute a nivell —servei del deute— del pressupost de l'Estat, i, segona, creixement al nostre entendre absolutament desproporcionat i injustificat dels capítols I i II en un moment, en uns anys en

què, precisament en funció del procés de transferències a les comunitats autònomes, allò normal, allò exigible és que els capítols I i II del pressupost de l'Estat disminueixin.

Nosaltres pensem sincerament que a l'arrel de tota la qüestió que es planteja hi ha això : que l'Estat, precisament per aquesta inflació que fa d'unes partides, fa estancament d'unes altres i que això provoca insuficiència de recursos de les autonomies, de la Generalitat de Catalunya, i força la política d'endeutament, i això és un fet.

Nosaltres pensem que ratlla el sarcasme demanar a la Generalitat de Catalunya que, en el termini d'un mes, presenti un pla per atendre les obligacions derivades d'aquest deute. Ho és, precisament, en raó d'allò expressat, perquè avui, nosaltres no sabem encara quin serà el sistema de finançament que tindrem l'any 1986. Sabem que, provisionalment, tindrem la continuïtat de l'anterior, però sabem també que —Estatut a la mà i compromís del President del Govern i compromís del Ministre d'Hisenda, constants i davant de l'opinió pública— nosaltres tenim el dret d'esperar un nou sistema de finançament l'any 1986.

És precisament per tot això que nosaltres pensem que no es pot donar suport al segon punt de la Moció, però que seria una vergonya que aquest Parlament no donés suport —suport unànime— al punt primer de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Ara correspon al Grup de Convergència i Unió la seva intervenció. Per a substanciar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, abans de començar el meu torn de posicionament, faré un brevíssim incís responent al també brevíssim incís que el senyor Armet ha fet en començar la seva exposició, en relació amb l'impost del luxe. L'increment de recaptació, al 30 de novembre de 1985, per impost del luxe, en relació amb la mateixa data del 84, és un 23,75%. Per tant, en aquest sentit, tampoc hi ha motiu per a cap de les acusacions que es feien.

Entrant en la Moció, no em referiré al punt segon de la Moció, perquè penso que jo no seria més dur, en qualificar-lo, que el qualificatiu que se li ha aplicat darrerament, el de «sarcasme». Per tant, no m'hi referiré. Votarem en contra d'aquell punt.

El tema bàsic, per tant, és el primer punt de la Moció. El primer punt de la Moció té només una aparença d'objectivitat. Té només una aparença d'objectivitat i el senyor Armet —amb la seva brillantor habitual— ha estat hàbil intentant de transmetre-la a la Cambra. Per què ho dic, això? Perquè el punt primer de la interpellació té substancialment dos tipus de qüestions. Un tipus de qüestió és un que —també s'ha dit des d'aquesta tribuna— podria ser conegut, i efectivament, deu ser conegut per tots els Diputats d'aquesta Cambra, és a dir, hi ha una sèrie de les qüestions plantejades la informació sobre les quals està a l'abast de tothom. Però, perquè no sigui dit que ens neguem a donar-la, aquesta informació, jo la donaré. I la donaré ara mateix, i constarà en el *Diari de Sessions*.

Em refereixo a les dades relatives a l'endeutament que es demanen. Concretament... Ah!, abans els voldria fer una observació, senyores i senyors Diputats : les emissions de deute passen pel següent procés : quan el Parlament... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. SUBIRÀ : Quan el Parlament autoritza en la Llei de Pressupostos l'emissió de deute això no vol dir encara que es pugui fer, perquè l'autorització definitiva d'una emissió de deute ha de passar per l'autorització del Ministeri d'Hisenda i, finalment, pel Consell de Ministres. Per tant, aquestes dades —que les puc tenir, i les tinc, no perquè sigui el Govern, no ho sóc, sóc simplement el portaveu del Grup que li dona suport—, són dades absolutament públiques, i les repetiré.

El 1981 hi ha una emissió de deute de 10.000 milions de pessetes —aquesta és l'emissió de deute que ha estat amortitzada recentment. Per a l'any 82, hi ha tres emissions de deute : un crèdit sindicat en pessetes, de 4.300, un crèdit de finançament de TV3, autoritzat per aquest Parlament també —com totes—, de 4.600, i, finalment, un crèdit sindicat en dòlars que, calculat al canvi actual, representen 7.945 milions de pessetes. Per a l'any 83 tenim una emissió de deute de 10.000, una emissió de deute per a cooperatives, autoritzat com sempre per aquest Parlament, de 2.000 milions de pessetes i un crèdit sindicat, en ECU, que, valorat també al canvi actual, és de 8.775 milions de pessetes. Referit a l'any 84 tenim una emissió de deute computable —com vostès saben— de 1.000 milions de pessetes i dos crèdits amb caixes, deute a llarg termini, autoritzat també per la llei de pressupostos, de 3.000 milions, un, i 4.317, un altre. En el Pressupost del 85 tenim un crèdit de 10.600 milions de pessetes, un crèdit sindicat, també en pessetes, encara que a l'exterior, però en pessetes, de 9.000 milions de pessetes, i un crèdit, també en pessetes, de 4.000 milions i una emissió que està venent-se en aquests moments al públic de 4.242 milions de pessetes.

Això dona un endeutament total de la Generalitat de 89.034 milions de pessetes. Si, a aquest endeutament, li afegim l'endeutament de les entitats autònomes —els faig gràcia de tota la llista, perquè és pública— ens trobem que les xifres són, en total —els estalvio la llista—, 25.800 milions de pessetes que, afegits als anteriors, ens dona un total de 114.000 milions de pessetes.

Aquestes xifres —insisteixo— qualsevol Diputat d'aquest Parlament les pot tenir; simplement, el que he fet ha estat repetir-les en públic.

També es demana, és un altre d'aquests elements que la informació és assequible, potser no tant, però s'ha dit que, de l'endeutament a curt termini, es volia conèixer la seva evolució, perquè en el fons hi ha l'argument amagat que l'endeutament a curt termini és un endeutament a llarg termini dissimulat sota l'endeutament a curt termini.

L'origen de l'endeutament a curt termini, l'hem discutit diverses vegades en aquest Parlament. L'origen són els desfasaments entre els cobraments, els ingressos de la Generalitat i les despeses. Jo els puc donar —perquè les he pogut recollir— les dades dels saldos d'endeutament a curt termini, en quatre dates concretes, en exercicis en els quals l'autorització màxima que el Parlament havia donat eren 18.000 milions de pessetes. El 28 de febrer, concretament, de l'any 84, eren 13.400, el 31 d'octubre del 84, també, eren 9.900, el 31 de desembre del 84, 17.900 i el 31 de juliol del 85 eren 15.000 milions. Això vol dir que aquest crèdit oscil·la sempre per sota del límit màxim autoritzat.

Llavors, entrem en aquelles qüestions que el senyor Maties Vives qualificava de determinada manera. Miri, respecte al tema, llavors entrem en les qüestions de la segona naturalesa, aquelles que jo he dit que simplement tenien una aparença d'objectivitat, perquè de la manera que estan formulades impliquen una crítica. Jo intentaré ser, en canvi, al màxim d'objectiu possible.

Tenim el deute —el que s'ha dit punt d) — Seguretat Social i Hisenda. Nosaltres ens trobem en una situació de cobrador i pagador, al mateix temps, de la mateixa Administració. És a dir, jo he vist —perquè naturalment en preparar aquesta resposta a la Moció, m'he preocupat del tema— les cartes creuades entre l'Administració de la Generalitat i l'Administració de l'Estat en el sentit de dir : «escolti, aquests diners que falten per liquidar» —i després els explicaré per què falten per liquidar— «de vostès cap a nosaltres apliquin-los al tema de Seguretat Social i Hisenda, és a dir, no els volem ni tocar aquests diners, simplement vostès els canvien de butxaca i l'assumpte queda arreglat».

Després hi ha l'altra qüestió, hi ha la qüestió, aquesta que s'ha dit de la retenció d'ITE no ingressada. Mirin, en els convenis subscrits amb centres sanitaris en un moment determinat semblava que, efectivament, no eren exempts d'ITE; per tant, al muntant del conveni s'incorporava una quantitat que estava prevista perquè significués l'ITE i llavors ens trobem amb una decisió del Tribunal Económico Administrativo, de data del 7 del II del 84, en la qual aquest Tribunal declara exempts d'ITE aquestes transaccions. Llavors, si el muntant total acordat de conveni incloïa l'ITE i després resulta que el Tribunal Económico Administrativo ens diu que aquestes transaccions estan exemptes d'ITE el que hem de fer és descomptar el que és d'ITE, però no ingressar-lo, perquè aquestes transaccions —hi insisteixo— estan exemptes d'ITE, per tant, simplement es descompten; no es poden passar, perquè llavors estariem incrementant el valor del conveni injustament, és a dir, el valor del conveni era el que era comptant l'ITE; si el Tribunal Económico Administrativo ens diu que l'ITE és exempt en aquestes transaccions, és evident que hem de descomptar l'ITE, però no ingressar-lo, perquè estan exemptes.

Bé, en aquest sentit jo podria continuar argumentant, senyores i senyors Diputats. Jo insisteixo que aquí hi havia dos tipus de qüestions, en el punt 1 de la Moció : aquelles qüestions de les quals la informació era pública, en primer lloc, jo simplement el que he fet ha estat repetir-la, i aquelles qüestions que, encara que aparentment tinguin una façana d'objectivitat en el fons el que són és una formulació absolutament crítica que, per a nosaltres, és inadmissible.

Com que de les primeres he donat la informació —que, per altra banda, és pública— i de les segones crec que he justificat plenament que hi ha un sentit crític en el fons que nosaltres no el podem admetre, per aquests motius, senyor President, votarem en contra del primer punt i, pels motius que ja s'han dit, votarem en contra també del segon.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, ara a passar a les votacions que, pel que sembla, s'hauran de fer separatament el punt primer i el punt segon. Cal entendre que han estat assumides per l'Honorable Diputat presentant les correccions d'estil, que quedaran incorporades.

Els qui siguin favorables, doncs, al punt primer d'aquesta

Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El primer punt d'aquesta Moció ha estat refusat per 45 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Passem ara al punt segon.

Els qui siguin favorables al punt segon, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest segon punt de la Moció ha estat refusat per 32 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Organització de les Demarcacions Judicials de Catalunya

Ara passarem a la Moció que havia quedat posposada per l'absència obligada de l'Il·lustre Diputat senyor Casares, al qual ara, doncs, per presentar-la, tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CASARES : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, primer de tot permetin-me agrair-li la deferència d'haver posposat la presentació de la meua Moció i passar, seguidament, a exposar-los el contingut d'aquesta Moció que, per altra banda, vostès ja coneixen.

No fa gaires dies formulàvem al Govern aquesta interpellació : «quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb l'organització de les demarcacions judicials de Catalunya?».

Bé, aquesta Moció, com sol succeir, és el resultat d'una cadena de fets, d'una cadena d'iniciatives parlamentàries totes en relació amb aquest tema, això que en podríem dir, per simplificar, el que és, millor dit, el que ha de ser el mapa judicial de Catalunya.

Hi va haver, com tots vostès saben, la Llei Orgànica del Poder Judicial, que ens proposava de quina manera les autonomies havien de participar en el disseny d'aquests mapes judicials. Hi va haver l'acord de recórrer davant el Tribunal Constitucional contra l'article 35, perquè creiem que s'expressava de manera insuficient i en perjudici de les nostres competències autonòmiques.

Hi havia unes iniciatives de la Conselleria, hi havia unes propostes de col·laboració i, estant així les coses, hi va haver el que en podríem dir una ruptura d'aquesta relació que s'havia iniciat, i això va motivar una pregunta, una pregunta que vàrem fer, que va contestar l'Honorable senyor Conseller de Justícia amb una resposta que vam considerar satisfactòria sobre un fet puntual, i després va venir la interpellació, perquè la interpellació tenia per objectiu —com els acabo de llegir— saber exactament això : la política que el Govern de la Generalitat pensa seguir quant a aquest punt. I, des del nostre punt de vista, la resposta donada també a aquesta interpellació no era satisfactòria, no era satisfactòria, i és més, encara, per a nosaltres era preocupant. Per què era preocupant? Doncs, ho era per tres motius.

Primer de tot perquè posava en evidència, des del nostre punt de vista, que no hi havia una política sobre aquesta qüesti-

ó. La qüestió de fons és això, és saber què podem fer en matèria de demarcacions judicials, com ho podem fer i quan ho hem de fer. Tot això configura una política o unes accions polítiques, si no volen ser tan ampul·losos, però no hi havia resposta. Per tant, nosaltres creiem que no hi havia política.

I, segona qüestió que ens preocupava, l'absència d'aquesta política creiem i creiem que pot causar-nos perjudicis, pot causar perjudicis als interessos de Catalunya.

I, en tercer lloc, nosaltres creiem que hi havia una política alternativa. I és això el que ens porta avui aquí, a veure si entre tots podem, efectivament, posar-nos d'acord per posar en peu una política alternativa i fer això —almenys aquest és el nostre propòsit— de tal manera que ningú, en aquesta operació, si és que tots poguéssim coincidir-hi, en sortim beneficiats i ningú perjudicat.

En aquest sentit, nosaltres hem pensat que això era possible, que era un objectiu assolible, perquè, mirin, parlant amb tota claredat, aquesta qüestió de les demarcacions judicials és, al mateix temps, important i jo penso que no comporta necessàriament alternatives polítiques diferents; és una qüestió que, simplement, posant-nos al voltant d'una taula, almenys és lògic, almenys és gairebé obligat pensar que seria possible posar-nos d'acord. Aleshores, aquesta és la finalitat que ens porta avui aquí. Si això és possible jo en sortiré, i el meu Grup, personalment molt satisfet i, si no, en sortirem preocupats.

Vostès ho veuran, si examinen aquesta Moció, amb quina intenció està feta. És una Moció que parteix d'aquesta preocupació, que té aquests objectius i que es desenvolupa en tres punts. Primer punt : el primer punt diu que el Parlament, aquesta Cambra, hauria d'instar el Consell Executiu a realitzar un estudi de les demarcacions judicials que caldria establir a Catalunya; matisa i diu : «amb la diligència possible» —vostès veuran que no es pot intentar ser més flexible : «amb la diligència possible».

I com i de quina manera s'ha de fer això? Lògicament amb dues direccions; per un costat, uns assessoraments —assessoraments tècnics, evidentment—, i amb el consens polític més ampli possible.

Aquest és el primer punt. Jo no crec, francament, que hi pugui haver objecció de cap classe. Què li pot molestar, potser, al Grup que dona suport al Govern? Que aquí es digui que s'ha de realitzar un estudi i que ens vingui a dir : bé, l'estudi ja s'està fent, a vostè li consta, vostè ja hi ha participat fins al punt en què hi va haver aquesta ruptura, aquest trencament; bé, jo no en faig qüestió, d'això, si és una qüestió purament terminològica, no tinc cap inconvenient a matisar-la i dir, des d'ara i des d'aquí, que, efectivament, em consta que aquest estudi s'està realitzant. Per tant, tampoc hi ha cap inconvenient a dir el que aquí es diu.

No veig, doncs, cap objecció possible i, per tant, això hauria de donar pas al segon punt. Quina és la preocupació del segon punt? És que això tingui una virtualitat, és que això tingui una eficàcia. I com s'aconsegueix? Doncs, simplement, trametent el resultat d'aquest estudi al Govern de l'Estat amb caràcter de proposta. És clar, aquí segurament se'm dirà : bé, això representa un desmentiment d'una acció ja anunciada. Es va dir : no volem enviar aquesta proposta per unes raons de coherència, per unes raons d'impacte polític, etcètera. Jo, personalment penso que com està redactat —almenys aquesta és la meua

intenció—, això tampoc obliga a dir que hi ha hagut un capgirament d'aquestes decisions. Aquí jo he tingut la cura necessària de no posar que aquesta proposta s'envia ni tan sols en compliment del que disposa l'article 35 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, perquè ningú pugui tenir els escrúpols que hem obeït aquesta disposició, que, per altra banda, —no ens fem il·lusions— està vigent i és obligatòria. Però bé, no hi consta així, tot el contrari: el que consta a continuació és la reserva dels drets que, des de la nostra autonomia, podem tenir en el seu dia quan el Tribunal Constitucional doni la sentència corresponent al recurs d'inconstitucionalitat que ha presentat el Consell Executiu i que ha presentat aquest Parlament. Això és el punt segon i jo, personalment, tampoc veig com s'hi podien oposar objeccions realment fundades i serioses.

I, el punt tercer, em penso que és una conseqüència dels dos anteriors, i és que, si des del Parlament ens hem preocupat d'aquesta qüestió, que, altrament hi hauria molt a dir i molt a discutir si, efectivament, aquesta participació de les autonomies en aquest problema és de competència exclusiva del Consell Executiu o d'aquesta Cambra —i en aquesta qüestió no ens hi hem volgut posar, sobretot no ens hi volíem posar en la mesura en què hi havia, des de la Conselleria, la disposició a corresponsabilitzar tots els Grups parlamentaris; dic això entre parèntesis—, per tant, vull dir que seria també lògic que, com a mínim —i ho és—, que li demanem, un cop realitzat aquest estudi, al Govern de la Generalitat, al Consell Executiu, que comparegui. On? doncs, naturalment on li correspon, que és a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, per donar compte del resultat d'aquest estudi que hem posat en el termini d'un mes. Si vingués, realment, del problema del termini d'un mes que pugui semblar curt i peremptori, jo els he de recordar que aquest mes té per entremig el mes de gener, que són vacances parlamentàries, de manera que tampoc és allò que se'n diu un llaç al coll.

Aquests són els tres punts de la nostra Moció. Jo, personalment, crec que vostès es poden adonar —permetin-me aquesta immodèstia— que aquesta Moció està feta amb una preocupació constructiva. Que és una Moció basada —almenys així ho intenta— en el sentit comú i, més encara, en la bona voluntat que es reuneixi la col·laboració de tothom i amb la preocupació que hi hagi aquesta coincidència que és convenient per les raons que he exposat abans.

En tot cas, el que jo vull afegir, és que no em desplauria, en absolut, que es pogués dir que aquesta, en definitiva, és la Moció del senyor Conseller de Justícia. Ho dic així perquè, efectivament, em penso —i no crec que em pugui desmentir— que està trauint, com a mínim, allò que, a la taula de la Conselleria, exactament el dia 16 de setembre de 1985, ens va dir. Aquesta és l'única preocupació que podria tenir —ja els ho dic, no la tinc— i, en conseqüència crec que això és un motiu més, sobretot presentada en la forma constructiva, com intento jo presentar-la, perquè tots vostès puguin donar suport a aquesta proposta.

Aquesta Moció té un aspecte negatiu, és a dir, té la part passiva; si s'aproves crec que seria bona, però, el més greu, és que, si no s'aproves, crec que en podem sortir molt perjudicats. Perquè, què pot passar si això no s'aprova? Pot passar, simplement, que tiri endavant l'avantprojecte de llei que hi ha al Ministeri, que aquestes demarcacions judicials de Catalunya es

configurin, es determinin sense tenir en compte el que nosaltres anem a dir i, a partir d'aquí cristallitzi una situació que el dia de demà nosaltres hàgim de lamentar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta Moció hi ha una esmena d'estil i de lingüística, que espero que l'Il·lustre Diputat presentant accepti aquestes correccions de caràcter lingüístic, i, a més, hi ha quatre esmenes del Grup Popular; per a defensar-les tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL: Molt Honorable senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, el Grup parlamentari Popular coincideix amb el Grup Socialista en els dos eixos fonamentals de la Moció que estem ara examinant, és a dir, per una banda, en la necessitat i en la responsabilitat política que el Consell Executiu elabori, amb tot el rigor i amb la màxima celeritat, el seu projecte d'organització de les demarcacions judicials catalanes i, per altra banda, en l'oportunitat de donar curs al dit projecte com a proposta dirigida per la Comunitat Autònoma catalana al Govern de l'Estat.

Tot això, naturalment, fent palesa una doble reserva. La reserva que l'Il·lustre Diputat senyor Casares esmentava, és a dir, la de les facultats competencials que a favor de la Generalitat se'ns reconegui en la sentència que al seu dia es dicti en els dos recursos d'inconstitucionalitat interposats per la Cambra i el Consell Executiu contra l'article 35 de la Llei Orgànica del Poder Judicial. I la segona reserva és la de les facultats explicitades —afegiríem nosaltres— en el número 2 de l'article 18 del nostre Estatut d'Autonomia.

Recordem tots que en el Ple del 27 de novembre proppassat, l'Il·lustre Diputat senyor Casares, formulava —com ens ha recordat també— en la seva interpellació una triple pregunta, és a dir, què pensava fer el Consell Executiu en aquesta matèria? en quin moment, o quan es duria a terme? i com es vehicularia el resultat dels corresponents treballs?

El Consell, per veu de l'Honorable Conseller de Justícia, ens va contestar en el quan, dient que ja estaven en la tasca, que ja s'estava treballant en el tema. A la pregunta de què s'estava fent, ens va contestar indicant que les accions quedaven reduïdes, exclusivament, a reunions i estudis, una vegada s'havia rectificat la via inicialment començada pel mateix Departament de Justícia de formular la proposta de la qual ens parla l'article 35 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, això sí, amb les dues reserves explicitades abans esmentades.

Per a aquest canvi d'actitud l'Honorable Conseller de Justícia ens donava fonamentalment dos tipus de raons. Per una banda, que la no-emissió de la proposta era més coherent, des d'un punt de vista polític, amb l'interposició dels dos esmentats recursos d'inconstitucionalitat i, en segon lloc, la brevetat —certa— del termini que el Ministeri de Justícia ens havia atorgat per elevar o per, millor dit, remetre la proposta en qüestió.

Davant de la pregunta del com es donaria curs als resultats dels nostres treballs —o millor dit dels treballs del Departament amb la col·laboració i suport de les diferents forces polítiques— l'Honorable Conseller al·ludia a contactes, a gestions prop del Ministeri i del Consell General del Poder Judicial i a la tasca a les Corts Generals dels Diputats i Senadors catalans.

Donem per bo —i així ho fem— pel que fa al quan, és a dir, que el Departament ja està treballant el tema, i deixem per a més endavant —concretament al moment en què defensem la nostra esmena al punt primer de la moció— el tema de què s'està fent. Centrem-nos ara en el tema del com donar curs al resultat d'aquesta tasca.

A aquest respecte, volem assenyalar que el nostre Grup estima que el canvi d'actitud del Consell —diríem, gairebé, desautoritzant, fins i tot, la postura inicial del seu Departament de Justícia— no resulta acceptable ja que no són admissibles els arguments de coherència i de la peremptorietat del termini concedit, com passem a raonar.

Pel que fa a la coherència, i en primer lloc, perquè tant el senyor Conseller, com les senyores i senyors Diputats sabem que els nostres recursos d'inconstitucionalitat no queden ni moralment ni jurídicament desvirtuats per l'admissió de la proposta contemplada —segons el nostre parer i el parer unànim de la Cambra— de forma inconstitucional i de forma antiestatutària en l'article 35 de la repetida Llei Orgànica del Poder Judicial i, menys encara si s'expliciten les dues reserves ja esmentades.

D'aquí que la postura inicialment adoptada i després abandonada per la Conselleria no pugui ser qualificada de menys coherent que la que finalment ha adoptat. I, en segon lloc, pel que fa a la brevetat del termini concedit pel Ministeri de Justícia, perquè, com molt bé reconeixia el mateix Honorable senyor Conseller en el Ple del 27 de novembre proppassat, els terminis no han estat respectats ni pel mateix Ministeri de Justícia, raó per la qual som encara a temps per a l'admissió de la controvertida proposta. Ja sabem la dita que val més tard que mai.

Podem agrupar les nostres quatre esmenes en tres blocs. D'una banda, la primera part de la primera, la tercera i la quarta, en totes les quals proposem la substitució del mot «estudi» emprat respectivament en els punts 1, 2 i 3 de la Moció, pel de «projecte». Com ens recordava ahir un Honorable senyor Diputat del PSU, ahir a la tarda, molts són els estudis del Consell Executiu i, a vegades, pocs els projectes i propostes.

Aquest bloc d'esmenes es proposa per raons d'ordre polític, ja que entenem que una moció subsegüent a una interpellació —sobretot en un tema de la importància com el que ara ens està ocupant— no pot de cap de les maneres limitar-se a demanar al Consell l'elaboració d'un simple estudi de tipus tècnic i, menys encara, si aquest estudi s'ha de transformar —segons consta en el punt 2 de la Moció— en una proposta a transmetre al Govern de l'Estat. En altres paraules, el nostre Grup advoca perquè el Consell Executiu elabori el que, en el cas que el polèmic article 35 de la Llei Orgànica del Poder Judicial hagués estat redactat de manera, de conformitat o acomodat amb l'article 18 del nostre Estatut d'Autonomia, hauria merescut la qualificació de Projecte de Llei remès a aquest Parlament nostre.

La segona part de la nostra esmena primera advoca perquè el projecte, en lloc d'estudi, s'anomeni no de demarcacions judicials, sinó d'organització de les demarcacions judicials i, això, per dues raons d'ordre tècnico-jurídic. En primer lloc, perquè l'ús del mot «organització» —l'addició del qual proposem— s'acomoda literalment, tant a la interpellació de la qual dimana la Moció que ens ocupa i, fins i tot, diria al títol de la

Moció en si; i, en segon lloc, perquè l'esmentat mot s'adequa, de manera totalment literal, a la terminologia emprada en el repetit article 35, les competències del qual tant el Parlament com el Consell Executiu hem reclamat davant del Tribunal Constitucional sobre la base del número 1 del també esmentat article 18 del nostre Estatut.

I, per acabar, pel que fa a la nostra esmena número 2, en la qual proposem l'addició dels criteris tècnics i dels principis bàsics dels quals cal partir a l'hora d'elaborar el projecte, estimem que, amb ella, s'agilitarà l'elaboració d'aquest projecte, tenint molt present que l'acceptació de l'esmena suposarà un previ consens parlamentari sobre els grans trets de tipus tècnic i de tipus polític en què el projecte haurà de basar-se.

El nostre Grup creu possible aquest consens, igual que es va aconseguir entre les cinc forces parlamentàries en les reunions tingudes, ja fa temps, en el Departament de Justícia a fi d'esmenar, des del punt de vista exclusivament autonòmic i al marge de diferents opcions polítiques —repeteix, des del punt de vista exclusivament autonòmic— el llavors Projecte de Llei Orgànica del Poder Judicial.

I entenem que aquest consens és factible, màxim si tenim en compte que els factors tècnics i principis bàsics enunciats a la nostra esmena ja varen ser assumits pel mateix senyor Conseller de Justícia en contestar el 27 de novembre proppassat la corresponent interpellació de l'autor de la Moció que ens està ocupant. I, per això, confiem que siguin compartits pel Consell Executiu i mereixin el recolzament del Grup parlamentari que li dona suport, així com el de la resta de Grups.

Per concloure, doncs, permetin-me des d'ací, abusant, potser, de la meua estrena parlamentària, fer una crida al Grup Socialista, a fi i efecte que siguin acceptades les nostres esmenes a la seva Moció, així com a la resta de Grups parlamentaris per al vot afirmatiu de la Moció, amb la incorporació de les nostres esmenes.

De la mateixa manera que estimem que l'autonomia constitueix l'eina fonamental per aconseguir —sobre la base de les nostres competències exclusives— el que entenem que és el millor per al nostre poble, de la mateixa manera pensem que, quan una llei estatal ens ha retallat una d'aquelles competències, no per això hem de deixar d'emprar els mecanismes previstos en aquesta mateixa Llei, en ordre a assolir aquell fi superior de la defensa del millor per a Catalunya, sense deixar, naturalment, el camí constitucionalista iniciat.

És bo, senyor Conseller, emprar les vies de gestió, els contactes i el conducte parlamentari a nivell d'Estat, que vostè ens suggeria en la reunió de 27 de novembre d'enguany. Igualment, considerem irrenunciable el manteniment de l'esperança en el nostre màxim tribunal. Però, de la mateixa manera, estimem massa arriscat limitar-nos a camins, mai segurs en el seu resultat, que, d'esdevenir adversos, Déu no ho vulgui, haurien deixat sense veu Catalunya en un tema tan cabdal, amb la greu responsabilitat, per omissió, que això significaria per al Consell Executiu.

Molt Honorable senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Ara hauran de prendre part, i prego que vinguin a prendre part en el debat, els senyors representants dels Grups no esmenants, començant, naturalment, com és normal, pel d'Esquerra Republicana de Catalunya, Il·lustre

Diputat senyor Marc-Aureli Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, hem llegit amb la cura que cal la Moció presentada pel representant del Partit Socialista, senyor Casares, i també podem dir que estem, dintre nostre, possessionats, diríem —fins a cert punt, és clar—, del criteri del senyor Conseller, d'acord amb la reunió, que s'ha citat tantes vegades aquí, que hi va haver sobre aquesta mateixa temàtica, i que, per circumstàncies que no anem ara a discutir, se'n va interrompre el curs normal. Considerem, tal com està la situació, o com està plantejada la situació, que no hi ha tanta discrepància entre la posició que ha pres la Conselleria recentment, pel que sembla, referent a aquest aspecte, en el sentit de tirar endavant l'estudi —i vull aclarir que jo considero particularment que tot estudi, quan es conclou, pot ser perfectament un projecte— i la Moció presentada per l'Il·lustre senyor Casares. Nosaltres, per tant, dic, ja des d'ara, que votarem l'esmentada Moció, si més no, a part del seu contingut, que considerem molt positiu, per fer —per dir-ho així, i perdoneu— pressió perquè la Conselleria també tiri endavant aquest projecte d'estudi, en contacte amb l'element tècnic, representants dels partits, etcètera, i, si convé, que sembla que sí, plantejar-ho com una proposta —i encara hi afegiria : una proposta provisional— davant del poder central, tot fent la reserva del cas per la presentació que s'ha fet de recurs davant del Tribunal Constitucional. El meu punt —i permeteu-me que ara entri ràpidament en un camp que comprendreu que m'interessa molt— és que aquesta divisió podríem dir de jurisdiccions tribunals, en el sentit del territori, tindrà molt a veure amb la divisió territorial que es faci de Catalunya, en el seu dia, dia que esperem que sigui pròxim. I tots esperem que el tribunal d'instrucció, per exemple, estigui d'acord amb l'existència de les comarques, la qual cosa no vol dir que dues comarques puguin arribar a tenir un mateix tribunal, o bé, que una comarca, en certs casos, pugui estar dividida en diversos tribunals d'instrucció. Però, per anar més enllà, veiem en el futur —i em penso que ho hem escrit fa poc en algun diari— que també s'haurà de preveure, defensant com defensem la província única, que d'Audiència Provincial a Catalunya, n'hi hagi una tota sola, i per resoldre, aleshores, l'aspecte de la distribució dels casos tant civils com penals provinents del jutjat d'instrucció i de la jurisdicció que li correspon paral·lela, puguin anar en seccions, cosa que preveu perfectament la Llei referent al funcionament de l'Audiència Provincial. Per tant, assenyalo això, perquè això que avui aprovarem pot tenir —si és que ho aprovem, és clar—, aquesta Moció pot tenir una projecció dintre la divisió territorial, o sigui, d'ordenament del territori de Catalunya. Concretant, nosaltres recolzarem, votarem a favor de la Moció fent la salvetat, que ja l'ha fet el mateix Il·lustre senyor Casares, que aquest terme del «mes», a mi aquests termes sempre em molesten, perquè considero que depèn, de vegades, de les circumstàncies, però, davant d'aquesta situació peculiar que ve el mes de gener, que és de vacances parlamentàries, fet i fet, passaran dos mesos, cosa que trobo que lliga més amb una possibilitat de fer les coses bé.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Diputat. Per parlar en nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor

Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, el text de la Moció que se sotmet avui a debat jo diria que ve emmarcat per dues situacions, la primera d'elles és l'aprovació per les Corts Generals de la Llei Orgànica del Poder Judicial i, enfront d'aquesta decisió sobirana, la decisió també sobirana del Parlament de Catalunya de plantejar recurs d'anticonstitucionalitat contra determinats articles d'aquella Llei i, en el cas concret que ens ocupa, contra l'article 35 d'aquesta.

Per tant, un marc en el qual la desaparició del recurs previ o la possibilitat de presentar recurs previ d'anticonstitucionalitat, ens col·loca en una dinàmica molt diferent de la que ens hauria pogut col·locar, segurament, un any enrere un text com el que avui se sotmet a votació. Perquè és evident que ha d'existir la possibilitat de presentar mecànicament aquell recurs previ, aquesta Llei Orgànica del Poder Judicial hauria quedat paralitzada en el seu vincle normatiu, en el seu vincle de dret positiu i, consegüentment a això, la posició del Consell Executiu fóra una posició, segurament, intel·ligible, cosa que, en aquest moment, no és pel fet que no es pugui presentar aquest recurs previ i, per tant, que la Llei tingui plena vigència a Catalunya, com al conjunt de l'Estat.

Segon tema que emmarca aquesta actuació, una sèrie de propostes que es fan, al seu dia, com plantejava abans el senyor Casares amb encert, en el si de la comissió de treball creada en el Departament de Justícia, en la qual el nostre Grup, a través del seu representant ha participat, i participa, en la confecció d'aquest mapa de demarcacions judicials de casa nostra i, enfront d'això, les decisions del mateix Consell Executiu de la Generalitat que invaliden, si més no, amb decisió sobirana també, les propostes fetes en la comissió de treball.

I aquest entenem que és el marc que dona sentit a l'actual Moció, perquè el que es planteja el Grup Socialista és què fer amb l'interí, què fer fins que el Tribunal Constitucional no resolgui aquell recurs d'anticonstitucionalitat i, en concret, en els seus aspectes vinculats a l'article 35. I és evident que aquest és un problema de posicionament polític, de filosofia política i de manera d'afrontar el problema. I nosaltres creiem que la manera com ho ha fet el Consell Executiu és una mala manera d'enfocar aquest problema. Per què? Perquè en el fonamental el que representa és no fer res, no fer cap mena de proposta. I, llavors, en quina situació deixem el mapa judicial català? El deixem, a partir de l'entrada en vigor efectiva de la Llei Orgànica del Poder Judicial, a les mans de la iniciativa exclusiva que pugui prendre el Govern central i que puguin ratificar, per majories parlamentàries de les quals no cal fer esment, les Corts Generals. Però deixa aquesta iniciativa completament a les mans del Govern central, sense cap mena de possibilitat de rèplica des de Catalunya, perquè en la mesura en què no hem fet cap proposta, difícilment tindrem arguments per contestar o per rebatre aquells aspectes que no ens agradin de l'ordenació que pugui fer el mateix Govern central. Per tant, és evident que no només no ajudem el planejament general del mapa judicial del conjunt de l'Estat, sinó que el que és més important per a nosaltres i que hem de discutir aquí, ens quedem sense cap mena d'eina, sense cap arma per poder rebatre una divisió amb partits judicials que pugui fer el mateix Govern de l'Estat. I ens quedem al pur i simple arbitri, fiar-ho tot, el que pugui dir la

sentència del Tribunal Constitucional, que el nostre Grup no dubta que, d'aquest tema, no pot ser sinó favorable als plantejaments que va fer en el seu recurs al Parlament de Catalunya i al Consell Executiu de la Generalitat, però que no n'hi ha prou, amb això; perquè suposant que això fos així, tant de bo!, i nosaltres ho creiem fervorosament, que així serà la sentència del Tribunal Constitucional, que anirà en aquesta direcció, el que succeiria és que si el Govern central ha fet la prèvia delimitació de partits judicials a Catalunya, hauríem de confrontar-los amb aquesta divisió a partir del no-res, i no a partir de propostes que ell fes amb anterioritat, que donessin legitimitat a la proposta a fer després. I, per tant, és evident que si és una mala política, en aquest ordre de coses, és una política, segurament bona per al Consell Executiu, de continuar mantenint permanentment l'estratègia de l'atenció constant i diària amb el Govern de l'Estat en aquests temes, i en temes que afecten l'administració dels ciutadans, temes que poden encarir notablement l'administració de justícia, quant a viatges, quant a desplaçaments, quant a distàncies, quant a proximitat als jutjats de Catalunya, és evident que és una mala política per als ciutadans de casa nostra. I és evident que és una mala política, encara més, quan, des de la tribuna d'aquest Parlament, s'afirma que és bo comptar amb àmplies majories a l'hora de presentar el recurs d'anticonstitucionalitat contra aquest article i s'obtenen —i en canvi després es prenen decisions partidistes, sense cercar el consens, és més, trencant el consens, que s'havia pogut establir en la comissió de treball del Departament de Justícia a l'hora de fixar el tema de les demarcacions. Per tant, el nostre Grup parlamentari, en relació amb aquesta Moció entén —punt a), punt 1, més ben dit, de la Moció— que l'estudi que es planteja de realitzar, ja s'està fent, i, per tant, entenem que difícilment el Grup de la majoria pot votar en contra d'un text que el que reclama que faci és quelcom que ja està fent i que, en definitiva, segurament hauria estat bo que haguessim posat alguna esmena en el sentit de dir això ja s'està fent, ho continuarem fent, però també és bo, senyors de la majoria, que una cosa que vostès estan fent sigui recolzada amb el vot favorable del conjunt d'aquesta Cambra, perquè això reforça les seves posicions en un tema evident de confrontació, de discrepància amb el mateix Govern de l'Estat.

Punt segon. Enviar-ho a Madrid, i aquí, efectivament, ens assaltaven els mateixos dubtes que el senyor Casares plantejava en la seva intervenció. ¿No podrà donar això impressió que renunciem a allò que vam dir en el recurs d'anticonstitucionalitat en relació amb l'article 35 i, per tant, que fem cas omís de la pretesa competència que tenim —que jo crec que la tenim— i, per tant, entrem en una via de, si més no, enrarir l'ambient en aquest tema? Bé, nosaltres creiem que les reserves a què es fa esment en l'apartat segon d'aquesta Moció, en el sentit de reserva expressa de la sentència del Tribunal Constitucional, reserva expressa de les facultats i competències de la Generalitat perquè, en el seu dia, pugui aplicar, en funció d'aquesta sentència, etcètera, són més que suficients per garantir que això s'envii a Madrid amb caràcter de proposta per tal que el Govern central ho incorpori en el seu planejament de demarcació judicial i, si no ho fa, ens carregarem de raó per rebatre la seva divisió territorial, per rebatre, en definitiva, les seves demarcacions judicials, amb el ple suport d'aquesta Cambra i no serà, per tant, un partit polític, o una coalició electoral, o un

Govern de coalició, qui s'enfronti amb una decisió de Madrid, sinó el Ple d'aquesta Cambra, que crec que és el que hauria de buscar el Consell Executiu, en temes de la importància d'aquest.

I, finalment, és obvi que, és clar, l'estudi, la presentació d'aquesta proposta a Madrid, pot derivar del text concret d'aquesta, una compareixença de l'Honorable senyor Conseller davant la Comissió de Justícia, per tal que això sigui conegut, debatut, informat al conjunt dels Diputats de la Cambra abans, després, en el mateix moment de la seva tramitació a Madrid.

Per les raons que he exposat, senyor President, senyores i senyors Diputats, es desprèn, òbviament, que el nostre Grup parlamentari donarà suport a la Moció presentada pel Grup Socialista, com donaria suport també, en el seu cas, si fossin acceptades les esmenes presentades pel Grup Popular, que entenem que són plenes de sentit comú i plenament raonades i que, en conseqüència, van en línia amb el que jo acabo d'exposar.

Moltes gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. En representació del Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el senyor Eugeni Pérez Moreno.

El Sr. PÉREZ-MORENO : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la Moció subsegüent a la interpellació que el Grup Socialista va presentar davant d'aquesta Cambra, referent a les demarcacions judicials de Catalunya i que avui debatem, és una moció que ens sorprèn. Ens sorprèn perquè amb ella es pretén, en el seu primer punt, que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu de la Generalitat a realitzar amb tota la diligència possible un estudi de les demarcacions judicials que caldria establir a Catalunya.

Ens sorprèn que s'insti el Consell Executiu a fer allò que precisament ja està realitzant i que tots els Grups i Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula han reconegut. Ens sorprèn que s'insti precisament el Consell Executiu per part del Diputat que presenta la Moció, senyor Casares, quan coneix a bastament que això s'està realitzant, perquè el senyor Conseller tant en la contesta a una pregunta oral davant d'aquesta Cambra, substanciada fa aproximadament un mes, com en la contesta a la interpellació precedent a aquesta Moció, va donar dades, va mostrar a bastament que això s'estava realitzant i, efectivament, així és reconegut.

Després també perquè es busqui el consens, tal com es diu en el primer punt de la Moció, perquè el senyor Casares ha participat ja en alguna de les reunions —precisament ja a la recerca d'aquest consens—, reunions a les quals va deixar d'assistir d'una manera unilateral i que, d'alguna manera, impedeixen que aquest consens polític, ampli i total, pugui dur-se a terme.

Nosaltres creiem que la Conselleria està, evidentment —com ja deia abans—, realitzant els estudis, intentant tenir el màxim de dades possibles, intentar tenir el màxim de coneixement possible, i és per això que ha convocat una sèrie de reunions amb els estaments interessats, com poden ser principalment Grups polítics representats en aquest Parlament, col·legis professionals d'advocats i procuradors de tota la nostra geografia, municipis més afectats per possibles canvis i representants

de l'Audiència territorial.

Nosaltres no entenem que es pugui pretendre enviar al Ministeri de Justícia una proposta, una proposta que es diu que no és el compliment de l'article 35 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, efectivament. Però tampoc entenem que precisament si no és en compliment, es pugui trametre una proposta a un Ministeri que, des del punt de vista estrictament estatutari, no té cap competència en aquest camp. Nosaltres creiem que la defensa dels interessos de Catalunya passa no per presentar una proposta a Madrid, passa per oposar-se i recórrer —com així es va fer— contra qualsevol llei que oblidí, qualsevol llei que limiti els drets de Catalunya reconeguts a l'Estatut, i que aquest Estatut va ser àmpliament votat pel poble de Catalunya, per tant, vol dir que el poble de Catalunya vol els drets que s'hi contemplen.

Quant al segon punt de la Moció, permeti'm, senyor Casares, que en discrepi, perquè l'Estatut de Catalunya en el seu article 18.2 estableix clarament que correspon a la Generalitat fixar la delimitació de les demarcacions territorials dels òrgans jurisdiccionals a Catalunya i fixar llur capitalitat. Doncs bé, fixar, en el llenguatge jurídic, vol dir «determinar», és a dir, disposar, decidir, resoldre, no pas proposar, com pretén l'article 35 de la Llei Orgànica del Poder Judicial.

I és precisament en defensa de la legalitat establerta i en defensa d'aquests interessos de Catalunya als quals he fet esment abans, que el Consell Executiu de la Generalitat, en reunió de data del 12 de setembre passat, va acordar interposar recurs d'inconstitucionalitat contra diversos articles de la Llei Orgànica del Poder Judicial, del primer de juliol de 1985, i aquest Parlament va fer el mateix en sessió plenària de data 17 de setembre.

Hi ha altres maneres d'actuar, hi ha altres maneres de fer sentir la veu de Catalunya davant un tema d'aquesta importància. El mateix Conseller de Justícia, en resposta a la interpellació presentada pel senyor Casares, va dir —i ho cito textualment— : «a altres nivells es tenen i es poden tenir contactes i les relacions amb el Ministeri de Justícia han estat sempre en el terreny no solament de la correcció, sinó fins i tot de la cordialitat, i que si mantenim contactes com es mantenen també amb el Consell General del Poder Judicial és precisament per aquest tema. Quan oportunament, un cop el Ministeri hagi presentat l'avantprojecte, n'ha d'informar el Consell General del Poder Judicial i, en últim terme, estem davant l'elaboració d'una llei, davant unes Corts, les espanyoles, democràtiques i en les quals, per tant, la nostra veu, la veu de Catalunya, a través dels nostres Diputats i Senadors hi serà sentida i podrà ésser sentida i, per tant, sense moure'ns del tràmit parlamentari podem endegar, al límit de les nostres possibilitats, però possiblement amb més força, amb més eficàcia de la que resulta d'una simple proposta, que aquesta llei vagi per bon camí.»

Jo lamento que el senyor Casares, al final de la seva intervenció, hagi dit que en cas de no aprovar-se aquesta Moció, això tingui una part negativa. Una part negativa que seria que tirés endavant aquest avantprojecte de llei, sense tenir en compte allò que nosaltres puguem pensar. I ho lamento perquè el Partit Socialista —al qual el senyor Casares pertany— té un pes específic important a Madrid, tant a les Corts Generals com al Govern de l'Estat. Jo estic convençut que aquest pes es-

pecífic servirà, en aquest cas —servirà perquè precisament en aquest Parlament es va aprovar d'interposar el recurs d'inconstitucionalitat, per unanimitat d'aquesta Cambra, per tant, vol dir que el Partit Socialista està d'acord en el fet que es conculquen els drets de Catalunya—, jo crec que aquest pes específic servirà, si més no en aquest cas, perquè aquesta llei, aquest avantprojecte de llei que es convertirà en llei contempli els drets de Catalunya.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

És per aquestes raons per les quals nosaltres, el nostre Grup, s'oposarà a la Moció i, per tant, hi votarà en contra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre Diputat senyor Casares que fixi la seva posició respecte a les esmenes... bé, ja ens ha dit abans que la correcció d'estil l'acceptava i ara passem, doncs, a les del Grup Popular.

El Sr. CASARES (de l'escó estant) : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, deixin-me que comenci agafant la idea del final del senyor Pérez-Moreno.

Senyor Pérez-Moreno, aleshores, vostè què vol? Vostès què volen? Que nosaltres en un assumpte d'aquesta naturalesa fem com una mena de corresponsal privat submergit, que anem al Ministeri a explicar allò que nosaltres creiem que és bo per a Catalunya? Vostès, és això el que volen? Miri la diferència que hi ha. Nosaltres el que volem és que ningú aquí no abdiqui de la dignitat d'aquesta Cambra. Ningú abdiqui de la seva part al·lòtota en la representació de Catalunya i que això es faci per la via institucional que correspon.

Això, senyors del Grup de la majoria, és ni més ni menys que rebutjar una mà estesa que tots els Grups d'aquesta Cambra, en aquests moments, els estan estenent...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, em permet, senyor Diputat, però vostè està fent ara un torn de rèplica i el que ha de fer és fixar la seva posició sobre les esmenes.

El Sr. CASARES : D'acord, senyor President; és possible i, per tant, em vaig a cenyir estrictament i ràpidament a allò que és l'objectiu d'aquesta intervenció, que és sintetitzar les posicions i dir quines són les esmenes que acceptem.

La situació de la Moció en aquests moments és la següent : ens han donat suport sense cap esmena el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup del PSUC, i el Grup Popular ens ha proposat unes esmenes. Jo, primer de tot, haig de dir que del posicionament del Grup d'Esquerra Republicana i del PSUC subscriu absolutament totes les manifestacions, crec que emfasitzen les nostres argumentacions i, fins a un cert punt, jo diria que fins i tot milloren la defensa que n'hem fet.

Esmenes del Grup Popular. Sí, ara, exactament concretaré què és allò que de les esmenes del Grup Popular acceptaré.

Doncs, bé, jo els diré que pensava que, si del posicionament de Convergència i Unió se'n deduïa la possibilitat que es donés suport a aquesta Moció —encara que fos tractant d'agilitar-la al màxim possible i, per tant, no incorporant més pes del que ja té—, jo no hauria dit altra cosa sinó que em remetia a la Moció presentada i no l'hauria carregat amb les precisions que es deriven de les esmenes del Grup Popular. Com que no és així, i jo personalment penso que les esmenes del Grup Popular enriqueixen la Moció i vénen a determinar dues coses que jo crec que són importants, que són sobre quins temes ha d'informar

o s'ha de pronunciar l'assessorament tècnic i quins criteris o principis han de presidir aquest treball, jo, en aquest moment, des d'aquí, dic que accepto totes les esmenes del Grup Popular. Accepto totes les esmenes del Grup Popular, tant les que fan referència a la substitució del terme, el mot «estudi» pel de «projecte d'organització», com aquelles que addicionen dos paràgrafs al punt segon de la nostra Moció.

Aleshores, em penso que queda clar en quin sentit sotmetem a votació aquesta Moció i que, en conseqüència, queda encara la possibilitat per part de vostès de pensar-s'hi; senyors de la majoria, crec que és molt difícil —en aquesta Cambra s'ha demostrat— parar aquesta locomotora que és una decisió presa, que en aquests moments no hi ha possibilitat segurament que canviï de via, però essent això com és així, aleshores, jo no tinc més remei que posar-los davant les seves responsabilitats. Jo crec que avui la decisió que vostès han pres és una decisió altament irresponsable; no crec que hi hagi ningú en l'opinió pública ni en els mitjans interessats professionalment en la qüestió de les demarcacions judicials que entengui la posició que vostès estan prenent. Em penso que tothom veurà clarament que vostès opten per la política que és millor queixar-se que no pas curar-se o guarir-se, com vostès vulguin. Sembla que vostès experimentin un estrany plaer a experimentar un dany, un dany possible, que no sé que s'hagi de produir, però que sembla que el busquin. Aleshores, això és una política masoquista. Nosaltres denunciem públicament que cometem una equivocació important i que és aquest un punt de vista que, com a mínim, és compartit per absolutament tots els altres Grups d'aquesta Cambra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, ara a la votació de la Moció, a la qual queden incorporades totes les esmenes del Grup Popular.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt així descrit, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Moció ha estat refusada per 42 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Bé, havent acabat ara les Mocions, aquesta Presidència ha d'informar la Cambra d'una qüestió que s'ha suscitat en el curs de la nostra reunió d'avui. Es tracta del següent escrit, que ara el senyor Secretari farà el favor de llegir. És una sol·licitud dels Grups parlamentaris Socialista, Partit Socialista Unificat i Popular.

Sol·licitud d'inclusió en l'ordre del dia de tres interpellacions

El Sr. SECRETARI QUART : Són tres sol·licituds que són exactament iguals i en llegiré una de sola : «El Diputat sotasignat, d'acord amb allò que disposa el Reglament de la Cambra, presenta la següent interpellació al Consell Executiu, a fi que sigui substanciada en la sessió plenària d'avui, d'acord amb el procediment previst en l'article 61.4 del Reglament de la Cambra.

»Quin és el propòsit del capteniment del President de la Generalitat pel que fa a la reorganització del Govern davant la dimissió anunciada de dos dels seus Consellers? » Són firmades

respectivament per Rafael Ribó, Lluís Armet i Jorge Fernández.

Un altre escrit que diu...

El Sr. PRESIDENT : No, no, perdó, senyor Secretari; en realitat és aquest escrit que ara jo li avisava que s'havia de llegir.

El Sr. SECRETARI QUART : Perdonin, hi ha hagut tants escrits aquí sobre... (*Rialles.*)

Tornem a començar : «Els Grups parlamentaris sotasignats, d'acord amb allò que disposa l'article 61.4 del Reglament de la Cambra, sol·liciten la inclusió en l'ordre del dia de la sessió plenària d'avui de les tres interpellacions presentades en aquesta mateixa data pels Grups que signen aquesta sol·licitud.» I signen el Grup Socialista, el Grup del PSUC i el Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT : Bé, naturalment, cal advertir les Il·lustres senyores Diputades i els Il·lustres senyors Diputats que, d'acord amb l'article 61.4 del Reglament i atès el tenor de les sol·licituds presentades, caldrà l'aprovació per majoria absoluta, per tal de dispensar dels tràmits de publicació i del termini dels deu dies corresponents.

Així mateix, ha de fer avinent, aquesta Presidència, que un cop realitzada l'esmentada votació, i en el supòsit que s'obtingui la majoria absoluta, caldrà una nova votació —aquesta vegada, ordinària— per tal d'acceptar la proposta de modificació de l'ordre del dia.

A l'últim, aquesta Presidència ha d'anunciar que, seguint el costum parlamentari, hi haurà la possibilitat de dur a terme un petit debat sobre la inclusió a l'ordre del dia de les esmentades interpellacions, la seqüència del qual es descabellarà de la següent manera : un torn a favor, de cinc minuts; un torn en contra, de cinc minuts i possibilitat que els altres Grups parlamentaris fixin llur posició, per a la qual cosa disposaran de quatre minuts.

Es passa, doncs, a l'esmentat debat, i prego, sobretot, que els Il·lustres o Honorables oradors que hi intervinguin, s'atenguin rigorosament al tema de la inclusió o no en l'ordre del dia d'aquestes interpellacions i a la urgència d'aquestes tramitacions i, en cap cas, entrar en el fons de la qüestió, és a dir, formular la interpellació, perquè, altrament —i ben a desgrat de la Presidència—, s'hauria de cridar l'atenció perquè l'Il·lustre orador torni a la seva qüestió.

(*L'I. Sr. Subirà demana per parlar.*) El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, per a un aclariment. M'ha semblat entendre que el debat que es proposava era sobre la inclusió o no en l'ordre del dia. Em sembla que, prèviament, hi ha la votació sobre la dispensa de terminis. Llavors, voldria dir, entenc, en tot cas, que voldria dir que el debat es fa sobre la dispensa de terminis, no sobre la inclusió en l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT : En realitat, les dues qüestions van lligades, però, evidentment, la primera és prèvia, però l'altra també pot ser justificada. (*Remor de veus.*)

Per a un torn a favor, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Armet. (*Remor de veus.*)

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, fent aquest sempre difícil esforç d'adaptació a les interpretacions reglamentàries, pujo aquí bellugant-me en el més estricte sentit de la necessària inclusió d'aquestes interpellacions en l'ordre del dia d'avui.

És evident que el nostre Grup parlamentari —i aquí faré un cert esforç per expressar el que seria el pluralisme de la Cambra, bàsicament dels Grups que no estan presents en el Govern— sempre ha tingut una preocupació per intentar que el Parlament respongués a la realitat de la nostra societat. És a dir, que la relació Parlament-societat fos al més unida possible, i qualsevol dels aspectes que són presents, com a problemes, com a projectes o com a esperances de la nostra societat, poguessin entrar en el Parlament de Catalunya.

Des d'aquest punt de vista, hem fet tots els esforços d'agilitació, tots els esforços d'intentar trametre al Parlament el que eren les preocupacions de la mateixa societat i continuarem fent els esforços en aquesta línia, perquè creiem sincerament que defensem la institució parlamentària. Sempre hem dit que un Parlament viu, un Parlament arrelat profundament en la nostra societat vol dir un Parlament que connecta amb els seus problemes i amb les seves realitats.

Jo voldria, només, dir a tall d'exemple, que el que ha passat amb el tema de sanitat és el pitjor exemple que pot passar a qualsevol Parlament. Un tema important, una crisi avui reconeguda, està durant mesos en els mitjans de comunicació, està present al carrer, està present a tall d'hipòtesis i posicionaments de totes les forces parlamentàries al marge del Parlament; després d'un període molt llarg i dilatat, arriba el tema al Parlament. És a dir, és la prova inequívoca d'un divorci profund entre el que és el Parlament i el país viu de la societat, en aquest cas expressat a través d'una crisi important.

Avui tenim coneixement que es produeix un fet important a nivell del Consell Executiu. Hi ha unes dimissions. Sabem que aquesta és l'última sessió del període. Sabem, per tant, que aquest tema, parlamentàriament, només podria ser tractat en el mes de febrer. Sabem, per tant, que el que és correcte és que aquest tema no es tracti en els passadissos del Parlament, en rodes de premsa, en manifestacions unilaterals dels diferents Grups polítics, sinó que pugui ser tractat en el Parlament, per una iniciativa del mateix Govern, de què pensa fer, un cop aquesta situació s'ha produït.

Creiem que nosaltres hem contribuït, amb la presentació d'aquestes interpellacions, que aquest debat avui sigui possible ja en aquest Parlament. Això és possible, això és necessari, això és positiu per al país: fer que un problema que ha sorgit amb força i que està present en la societat es canalitzi i es vehiculi de la manera més urgent possible en el Parlament.

Avui estem reunits aquí; la proposta que es fa, de modificació de l'ordre del dia, és una proposta adient per donar sortida i canalització adequada a aquest problema.

És per això que nosaltres —intento reflectir la voluntat dels Grups parlamentaris que lluitem aferrissadament perquè en aquest Parlament es pugui expressar el pluralisme i, sobretot, perquè aquest Parlament pugui donar en tot moment resposta als problemes de la societat—, quan veiem que es produeix un tema d'una importància cabdal a nivell de les institucions de Catalunya, tenim l'obligació política i l'obligació moral de demanar que avui, avui mateix, en aquesta sala, es pugui celebrar aquest debat a través d'unes interpellacions i en presència del President de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'l. Sr.

Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable senyor Diputat. Per a un torn en contra? (Pausa.) No havent-hi torn en contra, ofereix aquesta Presidència, als Grups que es vulguin posicionar, de fer-ho. En primer lloc, invita el Grup d'Esquerra Republicana a posicionar-se, si ho desitja. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, bé, una mica així, podríem dir-ne, sobtadament, pugem a aquesta tribuna. Hem pres coneixement d'aquesta proposta fa uns minuts, i anem a donar, així, d'un raig, la nostra posició.

En realitat, no es pot dir que es tracti d'un fet cabdal ni d'un fet menor, perquè, en realitat, no ho sabem. Jo, personalment, i suposo que la major part de Diputats estarà en la mateixa posició que jo mateix, ens hem assabentat d'unes possibles dimissions en el si del Consell de la Generalitat, escoltant la ràdio aquest matí i comprant la premsa al quiosc.

Bé, hi ha hagut un moviment de sorpresa, hi ha hagut desmentiments, hi ha hagut algunes confirmacions... S'ha parlat de dimissions, s'ha parlat de renúncies, però pel que jo he pogut copsar, sentint el President de la Generalitat, la televisió, he tret la conclusió que es tractava d'un afer, potser sí, alguna discrepància interna dins el Consell Executiu per temes no pas massa importants, i que això no variava de cap manera la política general del Consell Executiu. (Remor de veus.)

Que es tracta d'un problema que té la seva importància? No ho discutim. Sobretot, pot tenir-la, és indiscutible. Ara, el que nosaltres no creiem, és que sigui un problema urgent. Això no és un problema urgent. (Remor de veus.) És un problema d'executiu, no és un problema de legislatiu. Vostès recorden, senyores i senyors Diputats, que hi va haver també una filtració de premsa, a nivell de l'Estat espanyol, fa molts mesos, en la qual es donava per descomptada una crisi immediata, i que s'anava a especular amb les dimissions de no sé quants ministres... I aquesta gestació d'aquella crisi, va estar en gestació una colla de mesos i, al final, va resultar que el resultat de la crisi va ser completament diferent de les suposicions dels periodistes.

Bé, jo no vull dir què hi ha de cert i què hi ha d'incert en les dimissions que ha evocat el Diputat senyor Armet. (Forta remor de veus.) Jo, el que puc dir-li, és que nosaltres, com a Grup parlamentari, i nosaltres com a Grup polític d'Esquerra Republicana de Catalunya, no estem en possessió de cap document ni de cap comunicació oficial que ens digui que hi ha un estat de crisi en el Consell Executiu de la Generalitat. (Forta remor de veus.)

Per tant, nosaltres creiem que la urgència...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perdoni, senyor Diputat. Prego silenci a la Cambra.

El Sr. TORRES: ...no hauria de ser presa en consideració. Nosaltres creiem que el Parlament —igual que el senyor Armet— té el dret perfecte de rebre les informacions que hagi de rebre quant a les possibles modificacions del Govern de la Generalitat i la seva justificació i els seus propòsits d'esdevenir. Això no ho discuteix ningú, i nosaltres menys que ningú. Ara, el que nosaltres pensem, també, és que cada cosa s'ha de fer al seu dia i al seu lloc. Ara com ara, nosaltres, Esquerra Republicana de Catalunya, pensem que no hi ha urgència i que, per tant, ens oposem a una acceleració dels terminis, i dema-

nem que aquesta interpellació —perfectament justa i reglamentària— segueixi el tràmit reglamentari corresponent.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Nosaltres demanem a la Cambra que dispensi dels terminis d'aquests escrits parlamentaris i accepti la seva inclusió en l'ordre del dia d'avui. Per què? Perquè ens trobem davant d'un esdeveniment de certa dimensió, i suposem que cap Diputada ni cap Diputat negaran aquesta qualificació. Un esdeveniment que salta a l'opinió pública a través dels mitjans de comunicació; alguns diuen que ja ho sabien, i fins i tot que ho tenien controlat, però, oh, maledicència!, hi ha hagut una filtració. O sigui, alguns estan sorpresos per la notícia i altres estan sorpresos per la filtració. Nosaltres no voldríem que es defugís el tema amb respostes formals reglamentàries.

Primera resposta possible : « Això és tema exclusiu del President de la Generalitat ». Cert, els canvis de Govern són tema exclusiu del President de la Generalitat i, prèvia notificació al Parlament, ho pot realitzar d'acord amb la legalitat vigent. També és legalitat vigent que nosaltres vulguem preguntar o interpellar sobre els canvis de Govern. Si podem interpellar sobre qüestions com les carreteres, com la funció pública, com qualsevol altra dimensió de l'acció de govern, més encara sobre els possibles canvis en la composició del Consell Executiu.

I, segona resposta formal, aquesta reglamentària : « Que segueixi el seu curs », com deia el senyor Armet, « que vagi al mes de febrer ». Si és que mantenim la interpellació en un document escrit, perquè, si no, passa a pregunta per escrit per al següent període de sessions.

Bé, nosaltres voldríem que això es vegés ara; que es vegés ara, vol dir aquests dies; que es vegés d'acord amb la vigència de l'esdeveniment. Ho demanem en nom d'Unió Democràtica de Catalunya (*remor de veus*), que aquest matí s'ha vist sorpresa en aquesta qüestió quan, fins i tot, es diu que és un esdeveniment que ha agafat alguns per filtració, i hem vist —perquè tenim ulls a la cara— com el President de la Generalitat consultava les màximes instàncies d'aquest partit.

Ho demanem per un altre al·liat del Govern, per Esquerra Republicana de Catalunya, que ens acaba de dir que estan sorpresos, i que em sembla que és d'una lògica elemental d'un sistema parlamentari, que fem sortir la sorpresa d'un al·liat del Govern, d'aquesta qüestió de la composició, i ho demanem en nom de tots els Grups d'aquesta Cambra, fins i tot dels sorpresos Diputats i Diputades de la majoria de Convergència i Unió. Ho demanem, sobretot, en nom de l'opinió pública de Catalunya.

Aquest matí, el President de la Generalitat era en aquest edifici, atenent els mitjans de comunicació. És que no pot atendre la demanda de les Diputades i els Diputats? És que no som nosaltres els que tenim el deure i l'obligació de preguntar-li sobre aquest esdeveniment? És que se'ns ha de remetre al mes de febrer per respondre aquesta qüestió? De nou sabem què pensa el President de la Generalitat —perquè jo sí que l'he escoltat, aquest migdia, a través dels mitjans de comunicació—

ho sabem a través de canals foranis al Parlament de Catalunya.

Vull recordar una altra vegada que el President de la Generalitat ha posat els peus en aquesta tribuna tres vegades d'ençà el 29 d'abril del 84, i les tres per obligació reglamentària : investidura com a President, debat general del 84, debat general del 85. O sigui, el menyspreu respecte a la Cambra no serà avui res més que la continuïtat d'una tradició respecte a la ignorància que fa el President de l'Executiu a totes les Diputades i a tots els Diputats d'aquesta Cambra.

Nosaltres garantim que, si aquesta qüestió —com és previsible— avui no passa a l'ordre del dia, quan es produeixi l'esdeveniment, que no serà el mes de febrer, sinó bastant abans, i l'esdeveniment ja no en els mitjans de comunicació sinó notificació a través dels mecanismes normals, que és la Diputació Permanent, intentarem que es plantegi en aquest hemicicle. Cap sorpresa, nosaltres, per l'abast de les crisis. I això que, de vegades, són els mateixos caps de Govern els sorpresos per l'abast de la crisi, senyor Torres. Nosaltres no voldríem que als Diputats i a les Diputades d'aquesta Cambra se'ls contestés, com s'ha respost avui, a través dels mitjans de comunicació, a un periodista, per boca del President de la Generalitat que « ja sabrà pels diaris quins són els substituïts ».

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara al Grup Popular de posicionar-se, en la persona de l'Il·lustre Diputat senyor Jordi Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari ha presentat aquesta petició conjuntament amb la resta de Grups de l'oposició perquè creiem que aquesta petició era absolutament indispensable, i amb l'absolut convenciment personal que amb aquesta iniciativa hem complert la nostra obligació com a oposició parlamentària, perquè amb aquesta iniciativa hem procurat —tal com ha dit un Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula—, i crec que de moment estem aconseguint connectar aquest Parlament amb la realitat del país, perquè en aquests moments l'opinió pública catalana, i fins i tot espanyola, està més preocupada sobre aquesta suposada crisi del Govern català, que no pas per determinades lleis que avui hem aprovat, Mocions o preguntes orals, que es substanciaran de seguit, i això sense cap tipus de menyspreu respecte d'aquestes iniciatives parlamentàries. I, si hem de connectar amb la realitat del país i hem de complir amb la nostra obligació, que no és només la funció legislativa, sinó la d'impuls i control del Govern, és evident que davant les notícies que avui han aparegut en diversos mitjans de comunicació nosaltres havíem de fer el que hem fet.

Per què està justificada aquesta petició? Per tres raons, fonamentalment. Per raons de tipus reglamentari, per raons d'oportunitat política i per raons de pràctica parlamentària. Per raons de tipus reglamentari : home!, l'article 61.4 del Reglament d'aquesta Cambra està posat per alguna cosa, perquè algun dia se'n pugui fer ús. Què hem demanat nosaltres? Dispensa dels terminis reglamentàriament previstos perquè una iniciativa arribi i s'inclouï en l'ordre del dia, fins i tot amb la previsió que es modifiqui l'ordre del dia per fer possible aquesta inclusió. Si això està previst en el Reglament és perquè, evidentment, el legislador pensava que un dia aquesta necessitat es presentaria i jo crec que aquesta necessitat es dona avui.

Ja s'ha dit abans, ja s'ha dit abans. Avui és possiblement —i

amb això entro ja en les raons d'oportunitat política—, aquest és segurament el darrer ple d'enguany i, fins i tot, segurament aquesta Cambra no es tornarà a reunir en sessió plenària fins al mes de febrer, i és evident —i jo crec que tots els que estem aquí tenim el convenciment moral— que hi ha una autèntica crisi de Govern, perquè és una crisi que el 20% d'un Govern presenti la seva dimissió al President de la Generalitat. Jo també he vist les declaracions del President de la Generalitat, sobretot a través de la televisió, i és evident que implícitament ha reconegut que hi havia una carta de dimissió presentada. La raó de l'oportunitat política ens exigia que si avui estem aquí reunits tots els Diputats del Parlament de Catalunya, que som els legítims representants del poble de Catalunya, i no ens tornarem a reunir conjuntament fins al mes de febrer, és evident que la raó de l'oportunitat política exigeix que el Parlament de Catalunya s'assabenti d'aquest tema oficialment, no a través dels mitjans de comunicació, que se n'assabenti oficialment i que el titular de l'Executiu vingui aquí a donar comptes, a informar-nos de com està la situació que està plantejada a nivell de l'opinió pública d'una manera absolutament rotunda.

Raons de pràctica parlamentària. En tots els parlaments del món —i evidentment també en les Corts Generals— quan hi ha un esdeveniment polític de prou importància l'oposició sol·licita a l'Executiu, i particularment al seu titular, que es presenti davant la Cambra i doni les explicacions que sigui adients; i això ho fa també la Minoria Catalana a Madrid, recentment quan el President del Govern, el senyor Felipe González, va dir que suspenia el debat sobre política exterior el senyor Miquel Roca va presentar una interpellació urgent, perquè el President del Govern expliqués tot això; però és que aquesta iniciativa jo la trobo lògica, (*remor de veus*) perdó..., és que aquesta iniciativa jo la trobo absolutament lògica, de la mateixa manera que és absolutament lògic que l'oposició avui sol·liciti (*rialles*)...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. FERNÁNDEZ : Després ja m'explicarà el portaveu de Convergència i Unió el perquè d'aquestes rialles, perquè jo no ho entenc, no? (*rialles*) De totes maneres, he de dir que la pràctica parlamentària, la pràctica parlamentària arreu del món explica clarament que davant d'esdeveniments d'aquest tipus hi ha iniciatives, normalment de l'oposició, per reclamar precisament explicacions.

Jo he de dir que les informacions periodístiques són importants. S'ha dit abans que «home, que una informació periodística potser no té el caràcter d'informació oficial, i que oficialment no tenim encara notícia d'aquesta suposada dimissió de dos consellers del Govern català». És cert, però és que també a través dels mitjans de comunicació ens hem assabentat que el Pressupost del 86 serà el Pressupost del 85 prorrogat i que s'emetrà deute per valor de 20.000 milions de pessetes; i això ningú ho dubta i és una informació periodística, perquè aquest Parlament no ha tingut coneixement oficial d'aquesta notícia i, per tant, hem de donar també, en aquest cas, una certa importància a la informació periodística, sobretot després de sentir el President de la Generalitat.

I ja acabo, senyor President, senyores i senyors Diputats. Per aquestes tres raons —reglamentàries, d'oportunitat política, i de pràctica parlamentària— crec que està absolutament justificada aquesta petició, i hi insisteixo, crec que l'oposició

hem fet un gran favor a la democràcia parlamentària catalana i, fins i tot, a aquest Parlament, intentant connectar aquest Parlament amb la realitat del país.

Jo espero del sentit de responsabilitat del Grup de la majoria que estigui també a l'altura d'aquesta iniciativa nostra i, en conseqüència, que voti favorablement aquesta iniciativa dels Grups de l'oposició.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En representació del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el compliment estricte dels reglaments i el compliment estricte de les lleis en cap moment es pot considerar despreci de res, al revés, respecte. Llavors, a mi m'agradaria referir-me —això és una observació prèvia, general— al tema concret que ens ocupa, que és sobre la conveniència de considerar la urgència de la qüestió plantejada.

Nosaltres pensem que el tema en cap moment es pot considerar no important, és a dir, el tema és efectivament important. La meua argumentació anirà en la línia que el tema no és urgent, i jo els explicaré el perquè.

La suposada crisi arrenca d'unes peticions de dos Consellers que, en el moment que sigui oportú, siguin substituïts. Aquestes peticions en cap moment es poden considerar dimissions, és a dir, no existeixen cartes de dimissió, existeixen peticions de ser substituïts en el moment que es consideri oportú. Per tant (*remor de veus*), senyores i senyors Diputats, no ens trobem davant d'una situació de dimissions plantejades, però, suposant que ens hi trobéssim, encara passa una altra cosa, suposant que ens trobéssim davant situacions de dimissions formals ens trobem amb l'article 62, lletra b), de la Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu —més coneguda per l'Estatut Interior— que especifica clarament quines són les competències respecte a aquests temes del President de la Generalitat. (*Remor de veus*) I em sembla que el senyor Ribó deu haver fet un petit lapsus —que, evidentment, es pot sempre fer des de la tribuna, jo evidentment no li ho recriminaré—, però em sembla que s'ha equivocat, perquè el punt b) de l'article 62 diu : «que és competència del President de la Generalitat nomenar i separar els Consellers cosa de la qual ha de donar compte després», n'ha de donar compte al Parlament. (*Forta remor de veus.*) De manera que no es tracta de donar compte, senyor...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Si us plau, prego els Il·lustres senyors Diputats que no interrompin l'orador.

El Sr. SUBIRÀ : ... sinó, no es dona compte, sinó s'anuncia. Això és un simple tema de diccionari. (*Remor de veus.*)

Això pel que fa referència al tema de si la qüestió, a part de ser important, cosa que admetem, és o no és urgent. En el moment que hi hagi una crisi formalment plantejada, en el moment que aquesta crisi sigui resolta amb les decisions que el President de la Generalitat prengui sobre el tema, llavors serà el moment de donar-ne compte al Parlament, i això és d'estricta respecte a les lleis aprovades per aquest Parlament i estricte respecte al Reglament i, per tant, no hi ha menyspreu de res.

Bé, jo també em voldria referir, un momentet molt breu, al tema aquest de la pràctica parlamentària. El tema de la pràctica parlamentària s'ha esgrimit, precisament, que, home!, òbviam-

ment, doncs, les minories fan aquestes iniciatives de control del Govern; llavors s'ha posat com a exemple la iniciativa del senyor Roca, portaveu de la Minoria Catalana al Congrés dels Diputats, sobre el tema de l'ajornament del debat de la NATO, i resulta que aquesta iniciativa no va prosperar, no perquè s'hi oposés el Grup de la majoria, sinó perquè s'hi va oposar un altre Grup de l'oposició fent servir un subterfugi reglamentari, un subterfugi reglamentari, no una qüestió de fons com la que jo estic expressant, a més a més, amb un argument enormement curiós: si no ho recordo malament —estic citant de memòria—, el portaveu d'aquest Grup parlamentari va dir que s'havien de situar les minories en el seu lloc, va dir el senyor Herrero de Miñón. (*Remor de veus.*) Nosaltres, la veritat, ens sembla que l'analogia no seria la que està plantejant el senyor portaveu de la Coalició Popular; és a dir, l'analogia seria que ell volgués que aquest tema es debatés avui i que s'hi oposés el Partit Socialista, i que fent servir un subterfugi reglamentari resultés que impedeix que això prosperi.

No caldrà que passi això, perquè pels motius que he exposat el tema és important, no n'apreciem la urgència; la Llei, l'Estatut Interior de Catalunya, aprovat per aquest Parlament, farà que el President quan es plantegi la crisi i es resolgui informi aquest Parlament. Nosaltres pensem que aquest tema, per tant, no s'ha de tocar avui i demanem una cosa que és, per altra banda, perfectament reglamentària, que és que s'apliqui el Reglament, que es publiqui en el *Butlletí Oficial del Parlament* la interpellació i que després, transcorreguts deu dies, pugui ser inclosa en un ordre del dia.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. (*Ll. Sr. Ribó demana per parlar.*) El senyor Ribó vol indicar, si us plau, en virtut de quin article del Reglament?

El Sr. RIBÓ: D'acord amb l'article 62.2, i per respecte a tota la Cambra, voldria que es llegís exactament el que diu la Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu. Gràcies (*Pausa.*). Senyor President, el seu apartat 62, citat pel senyor Subirà.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Un moment, en tot cas que el llegeixi el senyor Secretari, si us plau. (*Pausa. Forta remor de veus.*) Donant compliment a la sol·licitud de l'Il·lustre Diputat, demano a la senyora Secretària que tingui la bondat de llegir el referit article.

Silenci, si us plau.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Article 62. En la direcció i la coordinació de les funcions del Govern, correspon al President de la Generalitat: a) establir les directrius generals de l'acció de Govern i assegurar-ne la continuïtat; b) nomenar i separar els Consellers, cosa de la qual ha de donar compte al Parlament; c) convocar i presidir reunions del Govern...»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: ...«d) demanar que el Parlament es reuneixi en sessió extraordinària; e) demanar de fer un debat general...»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Bé. Penso que no cal que continuï llegint la Il·lustre senyora Secretària, crec que el tema a debat ha quedat clarament definit.

Bé, substanciat, per tant, posem a votació si procedeix o no dispensar els terminis reglamentaris.

Els Diputats que estiguin a favor de la dispensa, que es posin drets, si us plau.

Els Diputats que hi estiguin en contra, que es posin dets, si us plau.

Els Diputats que s'abstinguin?

Per tant, la dispensa sol·licitada ha quedat rebutjada per 42 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Preguntes a formular oralment davant el Ple

Passem ja al darrer punt de l'ordre del dia, que és preguntes per respondre oralment davant el Ple. Aquesta Presidència vol indicar als Il·lustres senyors Diputats que tenen la relació de les preguntes, que s'han formulat unes quantes correccions.

La pregunta primera ha estat retirada; la pregunta segona ha estat ajornada pel Consell Executiu; les preguntes 3, 4 i 5 es formularan; la pregunta sisena ha estat ajornada pel Consell Executiu; la pregunta setena ha estat retirada; la pregunta vuitena ha estat retirada; les preguntes novena i desena es formularan; la pregunta onzena ha estat retirada; la pregunta dotzena ha estat retirada; la tretzena, la catorzena i la quinzena han estat ajornades.

Per tant, i a fi de clarificar la qüestió, resten per formular i contestar en aquest punt de l'ordre del dia les preguntes 3, 4, 5, 9 i 10.

Pregunta al Consell Executiu sobre la cruïlla de la B-210 amb l'Avinguda Bertran i Güell, a Gavà

Consegüentment, la primera pregunta que es formula és la que fa la Il·lustre Diputada senyora Àfrica Lorente, a qui tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. LORENTE: Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Prego als Il·lustres senyors Diputats un moment d'atenció, perquè la Il·lustre Diputada pugui formular la pregunta.

Moltes gràcies.

La Sra. LORENTE: Senyores i senyors Diputats, aquest matí es parlava de planificació quant al tema de carreteres, per part de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques.

Continuem parlant de planificació, encara que no sabem si pot rebre aquest nom la política del Departament, que no té en compte les deficiències de les comarques més desateses en infraestructura viària, com és la del Baix Llobregat.

Què es fa per solucionar les grans mancances? Pel que sabem, res o ben poc. Què es fa per solucionar els punts negres de trànsit? També, res o ben poc.

Un exemple: a la cruïlla del camí ral de València, la B-210, amb l'avinguda Bertran i Güell, del terme de Gavà, tenim un d'aquests punts negres; des de l'any 80 l'Ajuntament de Gavà ve demanant l'arranjament d'aquesta cruïlla, punt que, tot i estar ben senyalitzat amb tot tipus de senyals: línies de paviment, senyals de stop, llums de precaució, continua essent d'extrema perillositat i, darrerament, la connexió de la B-210 amb l'autovia de Castelldefels, la C-246, ha fet augmentar la densitat i complexitat del trànsit a l'indret, donat que es fa servir com a via de descongestió de l'autovia i com a comunica-

ció dels càmpings amb les poblacions properes. Pensem que la capacitat dels càmpings que hi ha al voltant és de 60.000 persones.

El projecte per a la cruïlla fa temps que es diu que està fet i les expropiacions de terreny també estan fetes; però, malgrat això, res no s'ha fet per eliminar definitivament el problema, i abordar l'obra que elimini el que avui és conegut popularment com la «cruïlla de la mort». I vostès saben que quan es dona un nom popularment a alguna cosa, l'únic que es fa és constatar una realitat. I aquesta és que els tres últims anys s'han produït set morts en aquesta cruïlla, i que hi ha 1,7 accidents diaris, és a dir, 620 accidents l'any en aquesta cruïlla.

Senyor Conseller, fins on arriba, exactament, la planificació del seu Departament pel que fa a aquesta obra?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre Diputada. Per contestar té la paraula l'Honorable Conseller, senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, Il·lustre senyora Diputada, primer unes precisions. En primer lloc, la planificació de carreteres té lloc en relació amb els grans itineraris o els eixos importants; en tot cas aquí parlariem de programació de seguretat vial.

Jo li voldria recordar que l'autovia de Castelldefels ha estat una de les prioritats, en tot cas, del Departament i, a diferents encreuaments que tenen lloc a través de l'autovia, aquests darrers anys, s'hi ha donat solució. I també li voldria dir una altra cosa : no generalitzem; quan parlem del Baix Llobregat, si us plau, no generalitzem, perquè, en tot cas, hi ha competències de la Diputació —a la qual vostè també s'hauria d'adreçar—, de la Corporació Metropolitana, en certa part de la xarxa viària, i del MOPU, en aquest cas, de l'Administració central. Per tant, deixem a cadascú la seva responsabilitat.

Aleshores parlem de la cruïlla de què vostè parla. Aquesta cruïlla, jo li vull dir, per les dades que nosaltres tenim, precisament, de la Jefatura de Tráfico, que no és cert aquest tant per cent que vostè ha dit de l'1,7 de mitjana diària d'accidents. De fet, aquesta és una cruïlla coneguda més per l'espectacularitat dels seus accidents que no pas per la intensitat de trànsit que realment suporta.

De fet, és cert —i vostè ho ha dit— que l'any 83 va tenir lloc un accident greu, però, aleshores —i aquestes són les estadístiques de la Jefatura de Tráfico— l'any 83 hi va haver quatre morts, l'any 83; l'any 84 no n'hi ha hagut —dels accidents controlats per Jefatura de Tráfico—, són set, dels quals sis d'ells amb ferits, però cap mort, i la cruïlla —com vostè ha dit molt bé— ha estat millorada en les condicions de seguretat, de la mateixa senyalització de stops, limitació de velocitats i, fins i tot, banda sonora, al camí ral; i, per tant —això es pot comprovar— que s'han pres les mesures adients, en aquests darrers anys, als efectes de la intensitat de trànsit, que és el que comporta sempre la prioritat en un programa de seguretat vial.

Aleshores aquesta cruïlla, en aquests moments —i així ho diu la mateixa Jefatura de Tráfico— que es produeixen més accidents per la imprudència dels mateixos conductors, que no pas perquè estigui mal senyalitzada, sinó que està fortament senyalitzada.

No obstant això, a conseqüència d'aquesta situació, jo també li voldria dir quan vostè em parla de l'Ajuntament de Gavà, Il·lustre senyora Diputada, tingui present que l'acord de l'Ajuntament de Gavà és del 31 d'octubre d'enguany i la comunicació és del 14 de novembre de l'any 85 i, aleshores, el Departament —que tenia coneixement dintre de les prioritats dels encreuaments difícils a Catalunya— ha encomanat un projecte de millora de l'encreuament a Gavà de la carretera B-210 amb les característiques circular, de *roundabout* semaforitzat amb el mateix disseny definit a la xarxa viària del pla comarcal.

Jo li haig de dir que l'Ajuntament demanava un encreuament a diferent nivell, d'un cost molt elevat; s'ha fet aquest projecte, aquest projecte es té, es troba aprovat tècnicament i certificada la seva viabilitat de projecte.

En aquests moments, a final del període pressupostari, hi manca la consignació econòmica, però és voluntat del Departament, si es produeixen —com creiem que es produiran— unes baixes en unes obres que s'han d'adjudicar aquest mes, poder afrontar, si més no, la quantia de l'arranjament d'aquesta cruïlla. En tot cas, si no es pogués produir, l'import d'aquest arranjament és d'uns 25 milions de pessetes, fet amb aquesta solució, que no és la definitiva, però que ja estem d'acord amb el mateix Ajuntament, en aquest cas, crec que podríem donar solució al problema que la Il·lustre Diputada ha plantejat i, en tot cas, sinó en el pla de conservació —que no és el mateix d'inversió de carreteres— de l'any vinent, tindriem en compte la petició i, en tot cas, la petició feta —repetixo— pel mateix Ajuntament, amb un acord de Ple que jo tinc aquí que es va produir el 30 d'octubre d'enguany i que ha estat comunicat a la Conselleria amb certificació de 14 de novembre.

Per tant, dit això, crec que li he pogut clarificar quina és la situació i quina és la voluntat del Departament per solucionar definitivament el problema que vostè ha plantejat a aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula per replicar la Il·lustre Diputada senyora Àfrica Lorente.

La Sra. LORENTE : Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, quan parlo de responsabilitats parlo de les seves responsabilitats. Aquesta Cambra demana responsabilitats al Govern de la Generalitat de Catalunya i no a la Diputació de Barcelona o a la Corporació Metropolitana de Barcelona, que hi ha altres llocs per fer-ho. De totes maneres jo sí que li diré que, personalment, he vist moltes obres de la Diputació de Barcelona i de la Corporació Metropolitana i, de les seves no, eh?

Jo demano explicacions aquí del que cal demanar aquí. Allà ja ho faran altres companys que són allà. Això pel que fa a les responsabilitats. Després, vostè diu que no és cert l'1,7 d'accidents diaris, perquè diu que hi ha un informe de la Guàrdia Civil de Trànsit. Jo també tinc aquest informe de la Guàrdia Civil de Trànsit i diu el mateix que vostè, diu que hi ha set morts; vostè parla dels... perdoni, amb segell de la Jefatura de Tráfico, eh?, escolti, no m'ho invento, eh? : set morts, set morts —diu aquí—, jo no m'ho he inventat, jo he demanat un informe i se m'ha enviat, i vostè parla de set morts com si «mira, no res, total set persones menys, amb l'atur que hi ha.»

(*Remor de veus.*) Jo, és cert que aquest informe de la Guàrdia Civil de Trànsit no diu que hi ha 1,7 accidents diaris, és cert, perquè és que la Guàrdia Civil no està allà posada, a aquest indret, per veure si hi ha 1,7 accidents, però, resulta que la Guàrdia Urbana de Gavà sí que fa un informe —i jo crec que això és veritat, jo em crec l'informe de la Guàrdia Urbana de Gavà— que diu que hi ha 1,7 accidents. Això no m'ho invento, el que passa és que la Guàrdia Civil de Trànsit no sempre hi és, a aquest indret, perquè hi ha altres indrets, potser, més importants per ser-hi tot el dia.

Jo mateixa, ja he dit, que estava ben senyalitzat —ja ho he dit— amb llums, amb semàfors, amb senyals de stop, amb no sé què, però és que si la gent és imprudent —com ho és— s'han de posar solucions perquè això s'arregli; ja ho sabem que la gent és imprudent, ja ho sabem i, com que ho sabem i aquestes mesures no són suficients, s'ha de posar altres mesures perquè la gent no mori, cada dia allà —no és que hi hagi un mort cada dia, però hi ha molts accidents.

Després vostè diu que la demanda de l'Ajuntament de Gavà solament ve del 30 d'octubre d'enguany. Bé, és que és la demanda per escrit, però, a vegades, els ajuntaments cometen l'error de no demanar les coses per escrit, es refien de la paraula de les persones amb qui parlen i, aleshores, es creuen les coses que els diuen i arriba un moment que diuen : bé, ara ho faré per escrit; però les demandes de l'Ajuntament són des de l'any 80.

I, llavors, si no hi ha res, si no es concreta res, com és possible que el Director General de Carreteres, en una entrevista amb l'Alcalde de Gavà, el dia 10 de setembre diu que aquesta obra començarà l'any 85; que encara que no està en programació resulta que es podien fer aquests arranjaments que vostè deia i que començarien, segur, l'any 85. Queden molt pocs dies i aquesta obra no s'ha endegat; però és que després vostè mateix, ara, ha dit que es farà, el que no ha dit és quan. Digui'm, si us plau, quan es farà?

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Té la paraula l'honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyor President, senyores i senyors Diputats. Miri, jo en primer lloc sempre assumeixo les meves, de responsabilitats, les que pertoquen al Govern i les meves com a Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, que quedi clar.

Segon punt, jo no li he dit que passés el d'altres administracions, jo li dic que en el Baix Llobregat, hi coincidim diferents Administracions, jo només li he dit això i, en tot cas, en la majoria de les actuacions de la titularitat de la xarxa viària, no totes són de la Generalitat : Corporació Metropolitana, Diputació, MOPU i Generalitat de Catalunya. Aleshores vostè —jo crec que en part— m'ha donat la raó en el que jo li he dit, quant a la bona senyalització i a tota una sèrie d'aspectes que jo li he esmentat a la meua resposta i, en tot cas, també li voldria dir que d'un fet puntual tampoc n'hem de voler magnificar el fet que això desqualifiqui moltes altres coses. Jo el que li he esmentat és que, en aquests moments, això està senyalitzat, que no és cert el tant per cent que es diu, perquè ens hem de basar, amb una cruïlla d'aquest tipus, en la Jefatura de Tráfico i, aleshores el que jo li he manifestat és la voluntat, a partir de les

converses amb l'Ajuntament, la voluntat d'arranjar aquest problema d'aquesta cruïlla i, precisament, li he esmentat el mateix que vostè ha dit i que li havia dit l'Alcalde, el Director General de Carreteres, senyor Amat, que, en tot cas, a fi d'any, amb la possibilitat d'algunes baixes d'algunes obres que hem d'adjudicar, poder afrontar aquesta partida que, d'avui partint, no té consignació pressupostària.

Per tant, la voluntat de solucionar aquest problema hi és i, en definitiva —com tota l'actuació de carreteres— n'hi ha molts, per desgràcia encara, de punts negres, d'alguns punts negres, a Catalunya; ja ho anem fent, no tot es pot fer en un dia i, en tot cas, aquest, per la petició de l'Ajuntament, perquè és necessari i, en tot cas, perquè tenim la voluntat d'arranjar aquest problema, jo li he manifestat la posició del Departament; però no es preocupi la Il·lustre senyora Diputada, que assumeixo tota la meua responsabilitat.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la situació jurídica de la Cooperativa
APENFOR*

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les cooperatives de primer grau de
neteja de boscos*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies Honorable senyor Conseller. La següent pregunta la formula l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Guitart, a qui tinc l'honor de donar la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Moltes gràcies, senyor President. Si no hi té inconvenient, acumularia les preguntes número 4 i la número 5, per economia de temps, ja que tenen un mateix fons argumental.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Evidentment, no hi ha cap inconvenient.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Senyores Diputades, senyors Diputats, fa ja diversos mesos que en aquesta mateixa tribuna vam parlar de la campanya de neteja de boscos que va endegar el Consell Executiu l'any 1983. En vàrem parlar llargament, hi va haver una interpellació —posterior moció—, vam argumentar el fet anormal que existia una cooperativa de segon grau —es diu APENFOR— que no n'existia, en aquell moment, cap de primer grau —probablement era un error, n'existien dues o tres—, vam argumentar que hi havia, probablement, bastants d'irregularitats que no van ser mai desmentides, vàrem argumentar tota una sèrie de qüestions importants i l'Honorable Conseller de Treball, en la seva resposta ens deia : «aquest programa està inspirat en els principis següents : generar ocupació estable que tingui una certa viabilitat econòmica o almenys que no depengui, íntegrament, dels recursos públics»; ens deia : «en definitiva, els resultats i el programa, amb aquest enfocament, vol tirar endavant d'un manera indefectible i, no cal dir que, a mesura que es disposi, amb els recursos generats, de més infraestructura i de més equip de maquinària, s'anirà ampliant l'ocupació»; i acabava la seva intervenció dient : «crec que, realment, es podrà incorporar molta gent a aquest programa de neteja de boscos».

Senyores Diputades i senyors Diputats, no és aquest un

tema menor, en absolut, és un tema que ha mogut una quantitat aproximada de 500 milions de pessetes, des del seu origen fins avui.

La política, de vegades, es fa de programes petits, de coses molt concretes, de coses bastant senzilles, però així es comença a parlar de quantitats importants i, en aquest cas, d'una quantitat que són centenars de milions de pessetes que no han servit absolutament per a res.

Nosaltres anunciàvem, aleshores, que aquesta empresa, que aquesta campanya, estava indefectiblement tocada, que tenia els dies comptats i les paraules optimistes de l'Honorable Conseller de Treball ens desmentien. Jo ara pregunto a l'Honorable Conseller de Treball, al Consell Executiu, és cert o no és cert que la cooperativa de segon grau, APENFOR, ha tancat? És cert o no és cert que les seves oficines del carrer Balmes estan tancades, ja no existeixen? És cert o no és cert que bona part de les persones que treballaven en aquesta cooperativa —i no n'he d'esmentar el nom— estan cobrant de l'atur? És cert o no és cert que dos d'ells —i ben significats— tenen un contracte del Departament d'Agricultura? És cert o no és cert que només hi ha en aquests moments tres cooperatives de neteja de boscos a Catalunya, una a Ripoll —que no té res a veure amb APENFOR—, una a Sant Pere de Ribes —que tampoc té res a veure-hi— i una tercera que sí que podria tenir-hi a veure i que es diu, exactament, Triturats Energètics Forestals de Catalunya? És cert o no és cert que aquesta cooperativa no està netejant els boscos, és a dir, existeix en el nom, però no en els fets? La meua pregunta, senyor Conseller, són totes aquestes que li estic formulant, però, a més a més, jo li voldria dir encara una altra cosa. És cert o no és cert que el Consell Executiu ha hagut de fer front als deutes que tenia aquesta cooperativa amb els seus creditors per raó també de bastants milions de pessetes —em refereixo concretament als transportistes, a alguna benzinera, a alguna empresa de reparació de camions? És cert, doncs, o no és cert que hi ha hagut aquests problemes i que, per tant, aquesta és la fi d'una història bastant trista? I, finalment, és cert o no és cert que de les vuit màquines que varen costar molts diners —vostè ho reconeixia, més dels previstos per les seves condicions peculiars—, una en disposa, en aquests moments, la cooperativa de Ripoll, l'altra, la de Sant Pere de Ribes i sis, aquesta cooperativa que he esmentat abans, que no estan netejant els boscos —perquè he tingut ocasió de comprovar-ho— i que quatre d'aquestes màquines, concretament, s'estan fent servir —tenint en compte el preu que varen costar podrien servir per a altra cosa— per reparar les que s'estiguin espatllant, és a dir, es desmunten les peces i s'apliquen a les màquines que en aquells moments estan avariades, és a dir, quatre ja es donen per perdudes i varen costar molts milions de pessetes?

Senyor Conseller, aquestes preguntes són les que amplien les dues úniques que estan formulades per escrit, però és exactament el mateix tema, és a dir, en quina situació jurídica es troba avui la cooperativa de segon grau APENFOR i quantes cooperatives de primer grau depenen d'ella?

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat; per contestar té la paraula l'Honorable Conseller de Treball, senyor Badia.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Senyor President, se-

nyores i senyors Diputats, com vostès coneixen, el Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya, amb la col·laboració dels Departaments d'Agricultura i d'Indústria va propiciar oportunament el programa «Neteja de boscos» amb unes finalitats que no repetiré, perquè l'Il·lustre Diputat ja les ha exposades. I haig de dir que, realment, continuo essent optimista de cara a la marxa del programa de neteja de boscos i al seu aprofitament forestal per transformar-lo en energia alternativa.

El pla de treball es va organitzar de la següent manera. Primer, es van formar grups de deu o dotze persones degudament registrades a l'atur, no subvencionat i amb l'assessorament tècnic del Departament de Treball es van constituir societats cooperatives de primer grau.

Es va pensar que una cooperativa de segon grau possibilitaria la corresponsabilització de tots els integrants del programa i facilitaria que la funció de comercialització fos única i, alhora, no provocaria recels en el conjunt de participants. Així, doncs, es va constituir la cooperativa de segon grau, Aprofitament Energètic Forestal, societat cooperativa limitada, coneguda per les sigles APENFOR i amb l'objecte de realitzar els serveis i operacions que, en no constituir l'objecte propi de cap altra classe de cooperativa, facilités l'activitat econòmica dels socis. Per les circumstàncies prou conegudes i debatudes ja en aquesta Cambra, la societat APENFOR no ha tingut, la societat, l'èxit suficient o necessari per aconseguir la normal realització dels seus objectius amb força de continuïtat.

Tanmateix, sí que cal considerar la seva tasca, meritòriament realitzada, com una fase important envers la consolidació definitiva del programa «Neteja de boscos» i aprofitament de la biomassa forestal. Per això, i tal com els deia en el debat del mes d'abril passat, en mig de la valoració positiva que en feia, deia que : «del camí recorregut podem i hem de reorientar evidentment el programa, superar els aspectes negatius que s'han revelat durant aquesta fase, i per tant, jo crec que, en el futur, caldrà enfocar aquest programa depenent més directament del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i vincular-lo a una perspectiva especialment forestal.» I encara afegia : «D'acord amb l'enfocament bàsic forestal, cal comptar també més amb els professionals del medi forestal, amb els quals s'hauran de dur a terme les preceptives i obligades tasques de neteja de boscos, amb treballadors de l'atur, alhora, la coordinació d'aquests professionals és indispensable per a la comercialització del producte amb el rendiment del qual es retribuiran els treballadors, i l'ocupació, en cada moment, haurà de ser la necessària per al producte a comercialitzar immediatament. Doncs bé, tal com vaig anunciar s'ha fet. Una nova cooperativa s'ha constituït per comercialitzar el producte de la neteja dels boscos, aprofitant les experiències rebudes i amb la incorporació d'autèntics professionals del medi forestal. És la cooperativa que ha mencionat l'Il·lustre senyor Diputat : Triturats Energètics Forestals de Catalunya, societat cooperativa catalana limitada, formada inicialment per diferents societats cooperatives i particulars de diferents indrets a Catalunya. En aquests moments, realment, la cooperativa APENFOR no desenvolupa activitats o no ha estat pas dissolta, continua d'alta en el registre de cooperatives, o sia, que manté la seva mateixa personalitat jurídica.

També és cert que, en aquests moments —i per donar resposta a l'altra pregunta, directament d'APENFOR i per la de-

ducció del que he dit abans—, no depèn cap cooperativa de primer grau que estigui treballant en el programa de recollida de llenya. Els seus treballadors o bé s'han integrat en altres activitats o bé formen part d'altres cooperatives. Per tant, crec que és important assenyalar que, en la neteja del bosc, en aquests moments hi estan treballant unes vuitanta persones i crec que, pròximament, aquest nombre de persones serà sensiblement incrementat.

Quant a la ubicació de la maquinària, puc puntualitzar que es troba una a Tarragona, que treballa per a un grup de cooperatives de Sant Pere de Ribes, en uns boscos a prop de Poblet, propietat de la Generalitat. Una altra es troba aquí, a Barcelona, a petició de la Corporació Metropolitana que tritura les branques i rames de la poda dels arbres de la ciutat. Una altra és a Solsona, que treballa per a una societat agrària de transformació. Una altra està treballant al Bages, concretament a la part nord de Manresa. Una altra es troba a Ripoll, que dona abast a la feina, al treball de dues cooperatives del Ripollès, i, realment, dues es troben en fase de reparació al magatzem.

Però, realment, són cinc les màquines que es troben treballant i dues en fase de reparació. Tan aviat aquestes màquines també es puguin incorporar al procés productiu, el nombre de treballadors al bosc, de boscataires, podrà ser incrementat. Amb això crec haver donat resposta a les dues preguntes acumulades.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable senyor Conseller. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Moltes gràcies, Honorable senyor President. Senyores Diputades i senyors Diputats, realment és normal —i suposo que és normal sempre, altrament seria una novetat— que el Consell Executiu si se li pregunta, si se l'interpella, procuri dir que no ho han fet malament, això és el més normal. El que és normal és donar algun argument seriós, senyor Badia. És que jo no sé si és una broma, això que estan fent aquí, però, és clar som pocs, però, si, a més, parlem d'aquesta manera, potser aviat ja no quedarà ningú.

És clar, que vostè em digui, després del que jo li he dit —i que no m'ha desmentit—, que continua essent optimista, és clar, és que és capaç de confondre qualsevol, almenys a mi em confon. Que vostè em digui que existeixen aquestes cooperatives que tots sabem quines són, que he parlat amb vostè d'on són i si ho fan, si treballen o no treballen, i que me les posi com a model de futur d'una campanya absolutament fracassada, que està demostrat a bastament, que tothom ho sap, em sembla que no són els millors arguments.

Que em digui que la cooperativa Triturats Energètics està per comercialitzar. Per comercialitzar el què? Qui produeix? Qui està produint avui? I, a més, jo li dic, senyor Badia, aquesta cooperativa existeix —ja ho he dit abans— però no funciona, no treballa, i jo l'invito, com vaig fer l'altre dia pels passadissos, que vostè, i jo mateix si vol, anem a comprovar-ho, i anem a comprovar aquestes altres cooperatives com funcionen, jo l'invito. Però, en tot cas, vostè tampoc ens ha dit... I els béns aquells que tenia l'oficina d'APENFOR, que van ser incorporats a l'oficina procedents de l'antic AISS, on han anat a parar ara? És a dir, primer vam preguntar com hi han arribat, ara pre-

guntem on han anat a parar, perquè és que això no queda clar.

Les màquines, les màquines és absolutament el que li he dit, quatre màquines d'aquestes estan servint per reparar les altres. No és que estiguin parades per manca de feina, no és això, és que s'estan fent malbé les màquines. Però, en el fons de la qüestió hi ha un tema que també, que és preocupant, i és que vostè diu «la cooperativa no està dissolta». Resulta que els socis de la cooperativa estan ja en altres ocupacions, pràcticament s'ha fet la liquidació, però és una liquidació que no és beneficiosa, que no té saldo, perquè el Consell Executiu —tampoc m'ho ha desmentit— ha hagut de pagar, altra vegada, diners perquè hi havia uns creditors que es queixaven. Curiosament, quina casualitat! un Diputat d'aquesta Cambra va fer una pregunta recentment sobre la mateixa qüestió en aquest Parlament, i va ser retirada en el moment que aquests senyors varen cobrar, cosa de la qual jo m'alegro, però per què ha de pagar el Consell Executiu? I per què el Consell Executiu, aleshores, no pot assumir, aquí, el seu fracàs? Perquè és així, és un fracàs, senyor Badia.

Finalment, un últim tema. Aquesta cooperativa no està dissolta, però està tancada. I sap per què no està dissolta? Perquè vostès tenen por de crear la comissió de liquidadors. Perquè ha de ser pública, perquè ha de fer un balanç públic, i aquest balanç, senyor Badia, vostè sap que no seria presentable.

Nosaltres demanarem que es faci.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per replicar, si ho desitja, té la paraula l'Honorable Conseller de Treball, senyor Badia.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Si m'ho permet, senyor President, des de l'escó mateix. En principi haig de dir que no sols accepto la invitació de l'Il·lustre senyor Diputat sinó que, a la vegada, jo també l'invito a veure l'activitat d'aquestes màquines que he mencionat, en els llocs, on, en aquest moment, o oportunament, estaran treballant. Jo encara diria més, aquests vuitanta treballadors que es troben actualment com a llenyaters al bosc, i que vénen cobrant entorn d'unes 2.400 pessetes diàries, podrem constatar així que anem a veure l'activitat de les màquines trituradores i podrem, a la vegada, observar el detall, ja, de funcionament en què es mou aquesta nova entitat comercialitzadora.

Evidentment, les màquines es desplacen actualment allà on hi ha, més o menys, uns quinze dies de feina per màquina, o sia, que es troba acumulada llenya per una quantia de 100 a 150.000 quilograms.

La capacitat trituradora òptima per màquina fóra realment de 30 tones, si bé el que es ve traient en aquests moments és una mitjana de 17 tones diàries, i això s'està comercialitzant ja actualment, i gràcies, com també he dit abans, a l'experiència, al mercat que va obrir, que va crear l'anterior activitat de la cooperativa APENFOR.

Que realment APENFOR en aquests moments és inactiva, ja ho he dit abans, ja s'ha posat prou clarament; per tant, em sembla que és una qüestió en què no calia reincidir-hi, ho havia aclarit degudament, i, quant a la seva liquidació, oportunament es veurà. Jo no puc entrar en més detalls ara, en aquest moment. La pregunta era, en principi, formulada en termes molt genèrics; realment es poden puntualitzar molts aspectes que en aquest moment jo no puc aclarir perquè no tinc la docu-

mentació suficient, però realment tindrà cura de donar plena satisfacció a la Cambra de qualsevol tema relacionat amb l'activitat d'aprofitament de la biomassa forestal.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller
de Política Territorial i Obres Públiques
sobre la utilització del fraccionament
d'obres pel Departament*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta la formula l'Il·lustre Diputat senyor Josep Maria Sala, a qui tinc l'honor de donar la paraula.

El Sr. SALA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, he tingut ja l'oportunitat de recordar amb antelació, davant d'aquesta Cambra, que la contractació directa d'obres i serveis és un procediment de contractació excepcional, a utilitzar només en situacions excepcionals, en situacions, quan es presenten circumstàncies que impossibiliten de promoure la concurrència entre els contractistes, de promoure la licitació pública. I això és així perquè la contractació directa és un sistema de contractació que vulnera de manera dràstica els principis de publicitat i de concurrència general, i que, per tant, pot lesionar greument l'interès públic i el dret dels empresaris individuals. I, en conseqüència, donat el caràcter excepcional d'aquest sistema de contractació, la Llei, la legislació vigent, regula de manera detallada, de manera detallada, les circumstàncies en les quals aquest procediment es pot utilitzar : la Llei de Contractes de l'Estat, el Reglament de Contractes de l'Estat. I la Llei, senyor Conseller, està per complir-la, està per acatar-la.

El fraccionament d'obres és un dels procediments coneguts que les administracions poc escrupoloses utilitzen, precisament, per abordar la Llei, per violentar-la. El fraccionament d'obres és un procediment que, com vostè sap molt bé, consisteix a fragmentar una obra per no sobrepassar els límits que la Llei contempla, i així poder adjudicar-la directament, sense tràmits excessius. El fraccionament d'obres és un procediment de contractació que, d'acord amb un informe del Tribunal de Cuentas del Reino —informe no vinculant des del punt de vista legal, però sí que vinculant des del punt de vista moral—, hauria de donar lloc a la nul·litat d'aquells contractes mitjançant els quals, per fraccionar-se una obra, servei o adquisició total amb diverses prestacions parcials, cada una d'elles d'import inferior a l'assenyalat, s'intenti eludir aquests límits.

El fraccionament d'obres, aquest procediment irregular, aquest procediment al marge de la Llei, aquest procediment que pretén de vulnerar-la, és un procediment que s'utilitza sense complexos, sense restriccions, i jo diria sense pudor per la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya : amb l'aparença del compliment de la Llei, no es fa altra cosa que vulnerar-la.

I les proves són clares; les proves, senyor Conseller, es troben en el *Diari Oficial de la Generalitat*. N'agafarem unes quantes, només, alguns butlletins, alguns diaris oficials de la Generalitat. D'aquest any, de l'any 85; podríem fer-ho de l'any 84, podríem fer-ho de l'any 81, de l'any 82.

Abril del 1985 : Resolució del 24 d'abril, carretera Nacional

152, de Barcelona a Puigcerdà, tram Montcada i Reixac, fraccionada en tres fragments : 48.745.232 pessetes, 49.672.000 pessetes, 49.989.000 pessetes.

En el mateix butlletí, Institut Català del Sòl, construcció d'habitatges a Vila-seca i Salou, fraccionada l'obra d'aquests habitatges de Vila-seca i Salou en cinc fragments : 49.000.000 de pessetes, 48.788.000 pessetes, 49.321.000 pessetes, 49.685.000 pessetes, 49.435.000 pessetes.

En el mateix butlletí, encreuament de les carreteres 1411, d'Esparreguera a Bellver, i Nacional 141, de Lleida a Girona, tram Manresa, el mateix lloc, fragmentada l'obra : 49.896.371 pessetes; un altre fragment, 38.436.727 pessetes.

Butlletí del 5 de juny de 1985, carretera Nacional 141 de Lleida a Girona, tram d'Aguilar de Segarra a Manresa : 48.093.440 un fragment, 45.643.319 pessetes l'altre fragment.

I, continuem; butlletí del 12 de juliol de 1985, Resolució de la seva Conselleria, carretera 240, de Salou a Ponts per Reus, quilòmetres tal i tal, de Reus a Picamoixons, tres fragments : 38.087.000 pessetes, 42.024.000 pessetes, 28.997.000 pessetes; fragmentada l'obra en el mateix tram.

31 de juliol de 1985, carretera de Saldes a Gósol, B-400, a Guardiola del Berguedà, punts quilomètrics 15,744 al 24,390 —exactament els mateixos punts quilomètrics—, fragment d'obra de 49.993.781 pessetes, fragment d'obra de 49.902.597 pessetes.

Vostè, senyor Conseller, ha utilitzat deliberadament un procediment irregular, un procediment al marge de la Llei per vulnerar-ne les disposicions. És per això que és normal que li formuli la pregunta que li formulo : Quines són les raons que l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques allega per utilitzar el fraccionament d'obres i altres procediments similars?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre Diputat. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller, senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, Il·lustre Diputat senyor Sala, avui acaba el període de sessions, i jo li recomano que durant aquest mes o mes i mig, si és que acaba el període de sessions, la primera part, li recomano que llegeixi bé la Llei de Reglamentació de Contractes de l'Estat, la Llei de Pressupostos del nostre Govern, i veurà vostè, quan rellegirà, com vostè rellegirà, això que vostè ha dit aquí com que realment la seva mateixa necessitat, es veu, de donar entendre que el Govern de la Generalitat actuem il·legalment, li fa veure el contrari del que és.

En primer lloc, la Llei de Contractes de l'Estat diu : «Les formes d'adjudicació són les següents : subhasta, concurs-subhasta, concurs, contractació directa.»

La Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, diu : «Contractació directa d'inversions. Article novè : El Consell Executiu pot autoritzar, a proposta dels Departaments interessats, la contractació directa de tots aquells projectes d'obres que s'iniciïn durant l'exercici del 85 amb càrrec als pressupostos dels Departaments respectius i les seves Entitats Autònomes, sempre que el pressupost de les quals sigui inferior a 50 milions de pessetes. Les condicions tècniques, financeres, tal tal, es publicaran en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalu-*

nya.

Permeti l'Il·lustre senyor Diputat que li digui el següent : primer, no és cert que es fraccionin projectes en el Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Segon, la contractació directa és un mètode previst, tant en la Llei de Contractes de l'Estat com en el Reglament General. La Llei de Pressupostos de l'Estat fixa la quantia màxima en 50 milions de pessetes, i la Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per als anys 84 i 85 —article novè— regula, a més, les condicions de publicitat d'aquesta contractació. En cap cas, senyor Diputat, el Departament ha incomplert aquesta obligació. No hi ha cap cas que no hi hagi el projecte reglamentari i que, per tant, hi hagi un projecte per cada contractació. No s'ha fet cap tipus de fraccionament.

El Departament, en compliment escrupolós de la Llei de Pressupostos de la Generalitat i a requeriment d'aquesta, dona la màxima publicitat precisament a aquestes contractacions directes. Li ho repeteixo, la Llei de Contractes de l'Estat, la Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

Institut Català del Sòl. Totes les adjudicacions, Il·lustre senyor Diputat, publicades en el DOGC : el dia de l'anunci, el pressupost, la resolució d'adjudicació, l'adjudicatari.

Anem a les que vostè ha dit de carreteres. Montcada i Reixac; jo li agrairia que quan parli es llegís bé la Llei, per no donar a entendre allò que no és veritat, i que és falsa la interpretació que vostè ha fet de la Llei i de la seva aplicació, i que també quan llegeixi el *Diari Oficial de la Generalitat* el llegeixi bé, perquè diu, a Montcada i Reixac : projecte complementari de les obres de fàbrica existent en el quilòmetre 3,800 i 4,220.

Un altre projecte, nous traçats de desdoblament de la carretera.

Un altre projecte, condicionament de la carretera en el quilòmetre 35,485; són projectes complementaris que no tenen res a veure amb el projecte inicial, que moltes vegades són projectes sol·licitats, en aquest cas concret, pel mateix Ajuntament de Montcada i Reixac, perquè un d'ells era un pas elevat sobre la 152, i un altre era precisament per evitar la problemàtica de la sortida dels treballadors d'Asland, de la fàbrica de ciment. I era un projecte complementari que no té res a veure, aquí no hi ha cap tipus de fraccionament.

Anem a un altre que vostè ha dit. Tram que va de Segarra a Manresa; el mateix. Pas superior sobre la Nacional 141 i Riera de Rajadell.

Enllaç de Rajadell. No té res a veure un projecte amb l'altre, aquí no hi ha cap tipus de fraccionament.

Reus - Picamoixons, que vostè ha dit. Eixamplament i millora de l'afermat; carretera C-240 de Salou a Ponts; eixamplament i millora de l'afermat. Drenatge transversal i obres accessoris. No té absolutament res a veure amb fraccionament.

Si vol, li'n diré un altre, perquè en això em va molt bé que aquest matí un Il·lustre Diputat del seu Grup m'hagi dit que havia actuat bé, precisament en el tram Saldes - Gósol, per tant, em farà mercè de no dir per què ho havíem fet, perquè el Diputat senyor Aleu m'ha donat la raó aquest matí.

Per tant, en tot això, jo li puc dir : en primer lloc, Il·lustre senyor Diputat, no hi ha cap tipus de vulneració de la Llei perquè l'estem aplicant escrupolosament. Aquí tinc la Llei de Contractes de l'Estat, aquí tinc la Llei dels Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, i, en tot cas, en això, el que jo li con-

testo és que nosaltres, el Govern de la Generalitat, d'acord amb la Llei de Contractes de l'Estat, d'acord amb la Llei de Pressupostos d'aquest Parlament, sense fraccionar —perquè vostè no me'n podrà demostrar cap que estigui fraccionat— i dir-li, per acabar, vostè ha dit «Vila-seca i Salou». Doncs, miri, dona la casualitat que els habitatges de Vila-seca i Salou són cinc projectes diferents, amb cinc arquitectes diferents, amb cinc solars diferents, amb cinc emplaçaments diferents i adjudicats a quatre empreses.

Per tant, si aquí vostè em parla de fraccionament, ja m'ho explicarà! El fraccionament és quan tu agafes una obra que hi ha un sol projecte i el divideixes per dos o per tres i, per tant, aquest no és el cas. I no trobarà vostè —i, si no, digui-m'ho— un sol cas en què hàgim fraccionat una obra.

I amb això acabo aquesta intervenció, i, en tot cas, ja li ho ampliaré, però li recomano que llegeixi la Llei de Contractes de l'Estat, el seu Reglament i la Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Per replicar, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sala.

El Sr. SALA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, la Llei de Contractes de l'Estat me la llegeixo, la Llei de Contractes de l'Estat me la conec. Jo crec que vostè també la coneix; vostè la vulnera, i com que vostè l'ha de conèixer i el desconeixement de la Llei no eximeix del seu compliment, que un Conseller de Política Territorial de la Generalitat de Catalunya desconegui de la manera que ell ho fa, la Llei de Contractes de l'Estat, jo diria que és un problema que en tot cas és el seu problema i l'afecta a ell.

La Llei de Contractes de l'Estat, senyor Conseller, reconeix i estableix d'una manera absolutament clara i taxativa que el procediment de contractació directa és un procediment excepcional a utilitzar de manera excepcional.

Que la Llei de Contractes de l'Estat estableix de manera molt clara en quins supòsits es pot utilitzar aquest procediment de contractació directa. Que la Llei de Contractes de l'Estat estableix d'una manera molt taxativa que el procediment a utilitzar en la forma habitual és el procediment de concurs-subhasta, i que la contractació directa només es pot utilitzar de manera excepcional en situacions excepcionals. I això vostè no ho negarà.

El Tribunal de Cuentas del Reino, en un informe, que també li recomano que es llegeixi, com ja li vaig recomanar al Conseller de Sanitat i Seguretat Social, que haig de dir que, aparentment, després de la lectura d'aquest informe, ha deixat de contractar directament; jo espero que potser també vostè, després de la lectura d'aquest informe, deixarà de cometre il·legalitats —si és que les il·legalitats les està cometent per desconeixement, cosa que tampoc no em crec—; senyor Conseller, aquest informe diu de manera absolutament taxativa que el procediment de contractació directa és un procediment a utilitzar de manera excepcional. Que el fraccionament d'obres —que vostès han estat practicant el fraccionament d'obres—, en totes i cada una de les obres que vostè ha llegit, i després ja li demostraré algunes d'elles, que és el temps que en tot cas em queda, és un procediment que hauria de donar lloc a la nul·litat.

de les actuacions de totes aquestes obres. Vostè, senyor Conseller, està utilitzant en la seva Conselleria la contractació directa de manera il·legal, de manera arbitrària i, a més, utilitzant un sistema absolutament irregular com és el del fraccionament d'obres.

Aleshores, vostè, senyor Conseller, queda enxampat en les seves mentides. Vostè, el 7 de maig del 85 —inexactituds, demano la rectificació...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, senyor Diputat.

El Sr. SALA : El 7 de maig de 1985 vostè respon, als senyors Santiago Riera i Rosa Viadiu, carretera Saldes a Gósol, que l'import de l'obra ascendeix al total de 99.896.379 pessetes. Al cap de pocs dies, el 31 de juliol, en el butlletí del 31 de juliol, vostè, aquesta obra que ha dit que és una obra d'un import de 99.896.379 pessetes, l'adjudica en dues fraccions que, sumades, donen 99.896.379 pessetes, de 49.993.781 pessetes i 49.902.597 pessetes i, això, senyor Conseller, aquí i a tot arreu és fraccionament d'obra! I totes i cada una de les altres obres —el llum s'ha encès i, per tant, no li ho puc replicar—, totes i cada una d'elles, totes i cada una d'elles!, totes i cada una d'elles, de 49.980.000 pessetes, 49.700.000 pessetes, vostè, ni a mi ni a cap Diputat d'aquesta Cambra que ho vulgui mirar amb un mínim de rigor i amb un mínim d'objectivitat, ens podrà convèncer que no és fraccionament d'obra!

Vostè, senyor Conseller, ha comès illegalitat; vostè s'entesta a cometre illegalitat, vostè no està a l'alçada de les circumstàncies!

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. Senyor Sala, no es posi nerviós, no s'esveri. (*Remor de veus.*)

El Sr. AYGUADÉ (*de l'escó estant*) : Ja és la segona vegada que ho presentes, això, oi! (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyor Sala, Il·lustre Diputat...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Prego que no s'interpellin entre els oradors i que moderin les seves expressions. (*Remor de veus.*)

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Miri, jo li vaig a dir dues coses. Primer, complim escrupolosament la Llei de Contractes de l'Estat i la Llei de Pressupostos votada per aquest Govern; primer punt.

Segon, vostè, aquí, digui'm quina és la illegalitat que ha fet el Govern. Si no, vostè haurà de retirar les paraules que ha dit aquí. (*Remor de veus.*)

Tercer, que jo li vaig a dir que és molt fàcil dir això quan hi ha l'empara, no solament del Tribunal de Comptes, de la Sindicatura de Comptes i de la mateixa Intervenció General de la Generalitat. No hi ha cap tipus de fraccionament en les obres contractades per la Conselleria. I, quant al fet concret que vostè ha dit, de Saldes-Gósol, aquest matí, el seu Diputat del mateix Grup ha reconegut, en tot cas, que aquesta era una bona solució.

Jo li vull dir una altra cosa, a més a més, perquè, és clar,

vostè està parlant aquí d'una autorització que té el Govern de la Generalitat, feta per aquest Parlament en el temps de la Llei Pressupostària, entre 25 i 50 milions de pessetes. Jo li voldria dir que en això no hi ha cap tipus de fraccionament. I, a més, li voldria dir una altra cosa. Miri, si nosaltres, el Govern de la Generalitat, entre 25 i 50 milions de pessetes, que no es produeix cap fraccionament, que són complementaris, moltes vegades, com he dit abans : encreuaments, passos a diferents nivells, *caravannings*, els mateixos ajuntaments, i li puc justificar les que vulgui. Publicat, tot, al *Diari Oficial de la Generalitat*. De totes les obres de carreteres, de transports i d'Institut Català del Sòl, n'ha estat publicada l'adjudicació, complimentant el que diu l'article novè de la Llei de Pressupostos votada per aquest Parlament.

Però també faci'm dir una altra cosa : ja que vostè s'esvera tant i que diu que estem fent tantes illegalitats, escolti, estigui tranquil. Jo, no; joestic molt tranquil, i continuaré fent l'actuació que cregui convenient i, no es preocupi, Il·lustre senyor Diputat, la continuaré fent amb plena responsabilitat i convençut que no vulnero la Llei.

I li vaig a dir una altra cosa : imagini's si nosaltres, si vostè diu això, i amb això acabo, què hauria de dir vostè —què hauria de dir vostè, Il·lustre senyor Diputat— d'aquests 18.000 milions de pessetes trets per l'Administració central, pel MOPU, en obres —1.000, 100, 2.000, 1.900, 900..., l'excuso de llegir-lo tot— per concurs restringit assimilat a adjudicació directa. (*Remor de veus.*) Imagini's vostè, imagini's vostè quina diferència en la graduació de les coses. Perquè, això, no està previst, en la Llei de Contractes de l'Estat. El concurs, com ha dit vostè, és per a concurrència de tothom. El restringit s'assimila a l'adjudicació directa. 18.000 milions de pessetes en carreteres d'imports entre els 1.000 i els 2.000 milions de pessetes, i vostè parla aquí d'illegalitat quan la mateixa Llei de Pressupostos d'aquest Parlament autoritza el Govern de la Generalitat a fer-ho i, jo, com a Conseller, ho continuaré fent, perquè jo no vulnero la legalitat, sinó que, com a representant del Govern i com a Conseller, el que faig és complir-la i, en tot cas, jo, el que li demanaria és que vostè mesurés les seves paraules quan surt aquí, perquè, allò que es diu s'ha de provar, senyor Diputat.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. (*L'I. Sr. Clotas demana per parlar.*) L'Il·lustre senyor Diputat vol intervenir? Pot indicar-me sobre quina base?

El Sr. CLOTAS : Senyor President, sobre la base dels articles —per a una qüestió d'ordre, per ser contradit— 63 i 66, creiem que s'ha contradit clarament, per dues vegades, la intervenció d'aquest matí d'un Diputat del nostre Grup.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Vull indicar a l'Il·lustre Diputat que el Reglament és molt taxatiu en la contradicció, quan diu que es refereix a la negació de la veracitat. Si l'Il·lustre Diputat considera que s'ha negat la veracitat, li dono un minut perquè ho manifesti.

El Sr. ALEU : Gràcies, senyor President. Únicament i exclusivament per negar rotundament que jo hagi trobat bé el fraccionament evident d'obres que ha produït el senyor Bigatà. El que jo he dit és que trobava bé que es fes contractació directa per arreglar una carretera que no s'havia acabat, però no el fraccionament d'obres evident que vostè ha fet.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre Diputat.

(*L'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyor President!

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Il·lustre... En relació amb...? Bé, jo penso que aquí hi ha una qüestió...

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyor President, només...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Un segon, si us plau!

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Per a una qüestió d'ordre, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : En relació amb què?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Només per ratificar les paraules de l'Il·lustre senyor Diputat en el sentit que ha dit que ha trobat bé —tal com ha esmentat— la part corresponent a haver fet dues adjudicacions directes per solucionar el problema de... i això consta en el *Diari de Sessions*!

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Honorable Conseller, penso que l'Il·lustre Diputat ha fet ús del dret reglamentari. Pot vostè considerar si ell ha negat la veracitat o no, però, en tot cas, ell ha fet l'ús que li corresponia, i punt.

Pregunta

a l'H. Sr. Conseller de Treball

sobre l'expedient de rescissió de contractes de treball

a la Compañía Anónima de Electrodo-KD

Formulem tot seguit la darrera pregunta, que formula l'Il·lustre Diputat Cipriano García. (*Remor de veus.*)

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : Señor Presidente, señoras y señores Diputados, mi pregunta, dirigida al señor Conseller de Treball está motivada porque, con fecha 15 de noviembre, ha sido dictada resolución por el Servei Territorial de Barcelona del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya, mediante la cual se autoriza a la Compañía Anónima de Electrodo-KD, ubicada en Sant Feliu de Llobregat, al despido de treinta y tres trabajadores de la plantilla.

Considero, señor Conseller, que la medida adoptada es una medida que viene a conculcar la ley vigente, tanto por la forma procedimental como se ha resuelto el expediente, teniendo en cuenta, por un lado, toda la información que hay en el expediente previo, emitido por la Inspección de Trabajo, que figura con el número 332/85, así como las conclusiones emitidas por el mismo inspector de Trabajo y, habida cuenta de lo que supone la Ley 8/80, de 10 de marzo, en su artículo 51, apartado 5, Estatuto de los Trabajadores y la Resolución del 14 de abril y el Decreto, del 14 de abril, también, que viene a desarrollar esa misma cuestión donde todas las empresas que tienen más de cincuenta trabajadores por motivos de rescisión de contratos por cuestiones económicas o por regulación de empleo, vienen obligadas a presentar previamente y durante los trámites de la solicitud para ello, el estado de cuentas, la memoria de cuentas vista por el censor jurado de cuentas.

En este caso, ni durante la inspección ni, posteriormente, la empresa Compañía Anónima de Electrodo-KD ha presentado

la memoria correspondiente a 1984 y, sin embargo, se ha sacado una resolución que pone automáticamente en la calle a treinta y tres trabajadores, conculcando la ley vigente.

Creo, señor Conseller, que el Cap de Serveis del Departament de Treball, de Serveis Territorials de Barcelona, ha operado a la ligera, saltándose toda una serie de disposiciones legales que vienen a amparar a los trabajadores en todos los trámites pertinentes que ha habido con anterioridad. Por tanto, también cabe destacar que en la resolución no ha sido tenido en cuenta, en ningún momento, el informe emitido por la Inspección donde ya en 1984 la empresa presentó dos expedientes de regulación de empleo —es decir, de despido— y que fueron, naturalmente, solucionados por medio de la Conselleria de Treball, sobre la base de una regulación de empleo rotatoria que afectó a ciento cincuenta y nueve trabajadores, donde la empresa se ahorró un beneficio salarial de 56 millones de pesetas, más otros 17 millones de pesetas de impago de esos trabajadores por el tiempo perdido a la Seguridad Social.

Y no se han tenido en cuenta para nada los informes emitidos, porque se dice que no es crítica la situación de la empresa, que la producción es más que aceptable, que hay posibilidades de endeudamiento en la situación por la que atraviesa, pero esa resolución, señor Conseller, se ha tomado después del cruce de cartas habido entre el administrador de la empresa i el Cap de Serveis del Departamento correspondiente, los días siguientes de ese intercambio de cartas. Y conviene también tener en cuenta que, en todos los informes emitidos y en el cruce de cartas habido también, por otra parte, entre el Alcalde de Sant Feliu y el Departament de Treball, el Cap d'Ocupació, resulta que se pone en evidencia que la empresa no ha seguido los compromisos contraídos, que la empresa ha obviado y no ha querido colaborar con la autoridad laboral ni ha querido colaborar con el Conseller d'Industria, con el Departamento de Industria, en este caso. Eso queda evidente a través de todas las pruebas de que constan. Sin embargo, señor Conseller, se ha tomado una resolución arbitraria, injusta, que conculca la Ley, que conculca la Ley y pone en la calle a treinta y tres trabajadores.

Porque usted sabe muy bien, como saben los señores Diputados, que el artículo 51, apartado 5 y el Decreto-ley de 12 de abril, que viene a desarrollar ese aspecto, no permite adoptar ninguna resolución si no hay la memoria de cuentas que viene también avalada por el censor jurado de cuentas.

Nada más, señor Conseller. Mi pregunta es en ese sentido, para que usted responda cuál es la sustentación legal de esa resolución tomada en esas condiciones.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'Honorable Conseller de Treball, senyor Badia.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en resposta a la pregunta formulada hauria de dir simplement que els criteris seguits per a l'autorització de l'expedient es recullen en la mateixa resolució que ha autoritzat el Cap de Serveis Territorials. Amb tot, crec que és bo, que és convenient aclarir, puntualitzar alguns fets.

Potser hem de partir de la base, en primer lloc, dels precedents constatats en l'expedient, alguns dels quals ja ha mencionat també, encara que amb una interpretació diferent, l'Il·lustre senyor Diputat, i és dels anteriors expedients que ha

formalitzat l'empresa.

El 19 de juliol del 84 s'autoritzava l'empresa a una reducció de jornada del 50% per a vuitanta treballadors. El 20 de desembre del 84 s'aprovava la suspensió de cent seixanta-sis contractes de treball durant cinc mesos, de manera rotativa, en torns de quaranta-vuit treballadors. El 24 de maig d'aquest any es prorrogava l'anterior mesura durant sis mesos més, encara que aquesta autorització va ser reduïda, en recurs d'alçada, a cinc mesos.

Hem de tenir en compte també que, durant aquests tres últims anys, l'estat de comptes de l'empresa ha anat acumulant cada any unes pèrdues realment molt quantioses. També haig de puntualitzar que no és cert que l'empresa no aportés, tal com prescriu la legislació vigent, un informe del censor jurat de comptes. El fet que aquest informe del censor jurat de comptes no entri en algun aspecte concret, això no conculca la llei, perquè la llei no puntualitza en què s'ha de basar, què ha de contrastar, en què s'ha de pronunciar l'informe del censor jurat de comptes.

Crec que és interessant, de tota la qüestió, enmig de tot, assenyalar ja que és un expedient que es troba en fase de recurs i, per tant, la Direcció General d'Ocupació no s'ha pronunciat, encara, sobre el recurs en aquest expedient.

Ara bé, la qüestió, potser, en què el senyor Diputat fa més interès és que no ens hem cenyit al criteri que l'Inspector de Treball informant, en definitiva, propugna. En canvi, sí en la constatació dels fets. I el punt de discrepància amb el Cap del servei territorial està en si aquesta crisi de l'empresa constatada per la Inspecció de Treball és conjuntural o és estructural.

Des del punt de vista del servei territorial, tenint en compte de manera especial l'informe de l'inspector, s'ha considerat que l'empresa es troba immersa en una crisi econòmica estructural i procedeix, per tant, a autoritzar-se la rescissió de 33 contractes de treball, mesura que s'estima més ajustada, pròpiament, que el *petitum* de l'empresa, per les raons que figuren en la mateixa resolució a què abans he fet referència, ja que d'aquesta manera es poden consolidar els 309 llocs de treball actuals de l'empresa, que és el motiu inspirador del vigent ordenament jurídic en la matèria.

El punt essencial per determinar l'adequació de la mesura autoritzada és el de la qualificació de la crisi per la qual travessa l'empresa, i que el servei territorial ha estimat com a crisi estructural. En efecte, la situació de crisi econòmica és constatada per l'inspector actual que assenyala que el compte de resultats continua essent negatiu, si bé ha millorat, cosa que és indicativa que les mesures de suspensió de contractes autoritzades en els expedients de relació d'ocupació anteriors eren adequades i han demostrat, però, que no eren suficients, perquè la crisi econòmica que en un moment determinat es va qualificar de «conjuntural», no ho és, sinó que va més enllà i es corre el perill de posar en situació irreversible el projecte econòmic que comporta 309 llocs de treball.

Encara hi ha una altra raó addicional important per qualificar la crisi com a «estructural», que és que la vigent legislació, la reguladora o protecció per a atur fixa el màxim de sis mesos de percepció de la prestació per atur en cas de suspensió del contracte, perquè no es computi, en cas no possible, a extincions posteriors del mateix contracte. És a dir, s'acota legalment la suspensió, que és la mesura idònia d'una crisi conjuntural.

Cal assenyalar que les argumentacions de l'informe de l'inspector per no autoritzar cap tipus de mesura no troben fonamentació jurídica per a la seva exigència.

En conclusió, volem assenyalar que el criteri administratiu que s'ha seguit en l'expedient en qüestió ha estat l'existència d'una crisi econòmica estructural, que exigeix l'extinció de contractes de treball com a mesura adequada a la finalitat, a l'objectiu de mantenir viable l'empresa amb els 309 treballadors de plantilla.

Finalment, recordo, només el que ja he dit abans, que, amb tot, aquest expedient es troba en fase de recurs davant la Direcció General.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Cipriano García, per replicar.

El Sr. GARCÍA I SÁNCHEZ : Honorable señor Conseller, si tiene alguna duda lea el Decreto 696/80, del 14 de abril, su artículo 13, apartado 6, y se enterará de si no es preceptivo, obligatorio por ley, tener que presentar el estado de cuentas, el estado de cuentas en los casos que estamos tratando, de la empresa Electroodos-KD.

En ese caso no se ha tenido en cuenta, por tanto se ha saltado la ley, se ha conculcado la ley, pero usted ha venido aquí a hacer la apología de lo que es la resolución, una resolución que, además, usted que la conoce, sabe que es contradictoria, porque empieza hablando de crisis coyuntural y al final, en las conclusiones, llega en el párrafo segundo a que es una crisis estructural. Es contradictoria, y usted lo sabe, la resolución. Pero al mismo tiempo, también, porque resulta que en todos los considerandos que hay, que yo tengo la documentación y podemos verla si usted quiere, tranquilamente y verá usted todos los considerandos, se llega a la conclusión, además, que la empresa, la empresa se resigna y no presenta ni un plan de viabilidad; eso es así, no tiene ningún plan de viabilidad, se ha negado a colaborar y, al mismo tiempo, se afirma taxativamente, por parte de la inspección también, que no hay lugar —se dice— para presentar ningún plan en esas condiciones en las que se encuentra la empresa, porque resulta que ha mejorado la producción, que habla de un estancamiento en el mercado sin tener en cuenta que desde marzo de 1984 hasta la fecha de esa resolución han cesado 64 trabajadores por baja voluntaria; usted tendría también que tener en cuenta eso, que no hay un tal estancamiento en cuanto a los niveles de mercado de 1984, porque se está realizando con 64 trabajadores menos. Y usted no ha respondido a nada de lo que yo le he planteado, usted ha venido a hacer la defensa de la resolución, ¡vamos!

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Badia.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Des de l'escó mateix, senyor President, si m'ho permet.

Evidentment, jo he intentat donar resposta a la pregunta formulada, no a annexos o consideracions, potser sí que alguna d'elles s'hagi escapat —no era aquesta la meua intenció—, en tot cas, ara ho puntualitzarem.

En primer lloc, li haig de dir que no tinc ara a l'abast el text legal que vostè m'ha mencionat, però sí que de memòria li puc

puntualitzar el següent : quan vostè es refereix a «estat de comptes» es deu voler referir a l'auditoria; l'estat de comptes el va aportar l'empresa; però, és més, també va aportar l'empresa l'auditoria. El que abans he puntualitzat —i ara li vull tornar a repetir— és que la Llei no puntualitza sobre quins termes s'ha de pronunciar l'auditoria. Per tant, el cap de servei en resoldre, amb la documentació obrant i, fins i tot, amb el mateix informe de l'inspector, ha fet la resolució que entenc, que entenc totalment congruent i que no incideix en incongruències —com vostè diu—, sinó d'una manera totalment congruent.

Li haig de dir, amb tot, repetir per tercera vegada, que és un expedient que, malgrat tot, es troba sotmès a recurs i, per tant,

serà la Direcció General qui, en definitiva, es pronunciarà en el seu moment previ a analitzar novament la documentació que obre l'expedient i aclarint aquells punts que cregui que hagi d'aclarir.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller.

Havent estat formulada la darrera pregunta, s'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de deu del vespre i sis minuts.)

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Es recorda als subscriptors que el període de subscripció actual fineix el propvenent 31 de desembre i que per a continuar rebent les publicacions cal que la subscripció hagi estat renovada abans del pròxim període parlamentari, el 31 de gener de 1986.

Els preus de subscripció de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya a partir del pròxim període són els següents :

— Subscripció al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	4.200 Pessetes
— Subscripció al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	4.200 Pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	8.000 Pessetes

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya